

Stichtelijke uren voor Dienaars van den Heiligen Joseph

<https://hdl.handle.net/1874/236766>

Kath Bull
1870 III 8

mm 13842

KATHOLIEKE BIBLIOTHEEK.

STICHTELIJKE UREN

VOOR DE DIENAARS VAN DEN

HEILIGEN JOSEPH

ontleend aan de Soirées des Serviteurs de Saint-Joseph van den

E. P. HUGUET.

Verba movent: exempla trahunt.
Woorden wekken, voorbeelden trekken.

Prijs 50 Cents.

'S GRAVENHAGE,
T. C. B. TEN HAGEN.

1870.

BERIGT,

De ondergeteekende heeft de eer zijnen Geabonneerde berigten, dat de *Katholieke Bibliotheek*, na het einde van loopenden jaargang, niet langer door hem wordt uitgegeven. Van af dien tijd zal zij echter door den Heer W. VAN GELDEREN, Boekh. te 's Bosch, worden voortgezet.

Hij mag niet nalaten bij dezen zijnen dank te betuigen allen die deze uitgave uit belangstelling of wegens hare dienstige strekking ondersteunden, en zal zijne moeite en onschuits beloond achten indien door deze uitgave hier o eenig nut is gesticht. Moge zijnen opvolger eene nog ru deelneming te beurt vallen en de *Katholieke Bibliotheek* lange jaren met succes door hem worden uitgegeven.

's Gravenhage, Dec. 1870.

T. C. B. TEN HAGEN,

Uitgever.

VII, 8

T. T. 2528 # 49
1868

STICHTELIJKE UREN

VOOR DIENAARS VAN DEN

HEILIGEN JOSEPH

ontleend aan de Soirées des Serviteurs de Saint-Joseph van den

E. P. HUGUET.

Verba morent; exempla trahunt.
Woorden wekken, voorbeelden trekken.

Sub tuum præsidium, Immaculata.

'S GRAVENHAGE
T. C. B. TEN HAGEN
Drukker—Uitgever
1870.

BIBLIOTHEEK DER
RIJKSUNIVERSITEIT
UTRECHT
COLL. THOMASSE

RIJKSUNIVERSITEIT UTRECHT

0614 6538

VII 8

Aan de inleiding van het werk van den Eerwaarden Pater Marist, ook bij ons om verscheidene schoone geschriften, zeer gunstig aangeschreven, inleiding die wij gaarne geheel zouden overnemen indien zij niet grootendeels op fransche toestanden zag en daardoor den nederlandschen lezer minder belang kan inboezemen — ontleenen wij de volgende woorden :

„ Sedert de bepaling van het leerstuk der Onbevleete Ontvangenis van Maria, heeft de devotie tot den heiligen Joseph, haar glorievollen Bruidegom, zulke snelle en troostrijke vorderingen gemaakt, dat allen, met ééne stem en één hart, het tijdvak dat wij beleven, gaarne noemen : *De eeuw van Maria en van Joseph.*

„ Inderdaad, men had welligt nimmer zooveel oefeningen, heiligdommen en feesten ter hunner eere gezien, zooveel boeken geschreven ter hunner glorie.”

De E. P. Huguet doet vervolgens uitkomen

hoezeer de bijzondere devotie tot den maagdelijken bruidegom van de allerheiligste Moeder Gods in Frankrijk is toegenomen, en hoe de Hemel, dit buitengewoon vertrouwen der geloovigen jegens den heiligen Joseph willende aanmoedigen, de wonderen ten gunste der vrome dienaars van dien glorievollen patriark heeft vermenigvuldigd.

Pater Huguet is dan ook niet bij magte om in zijn tijdschrift, le *Propagateur de la dévotion à Saint-Joseph* (1), opgericht met het doel om de nieuwe gunsten en de aflaten door den Heiligen Stoel verleend aan de gebeden en de oefeningen ter eere van den heiligen Joseph bekend te maken, en om de trekken van de magt en de barmhartigheid van den Voedstervader van den Verlosser der menschen op te nemen, al de treffende verhalen te plaatsen, welke hem bijna dagelijks worden toegezonden, ten bewijze hoe goed en magtig de heilige Joseph is en hoe waar het woord van de heilige Teresia *dat men den heiligen Joseph nooit aanroept zonder goedgunstig verhoord te worden.*

(1) De *Propagateur de la dévotion à Saint-Joseph* verschijnt maandelijks te Parijs, straat Saint-Sulpice, 38, bij RÉGIS RUFFET, en te Lyon, bij JOSSERAND, place Bellecour, 3, en kost 2 fr. 30 c. in het jaar, voor 12 afleveringen, te zamen een boekdeel vormende van ongeveer 500 bladzijden. 10 abonnementen aan *hetzelfde adres* kosten fr. 20 per jaar.

Daarom heeft de E. P. Huguet besloten die talrijke en stichtende verhalen in een bundel vereenigd, afzonderlijk uit te geven, ten einde, zooveel in hem was, de tijdelijke en geestelijke gunsten bekend te maken, die, in de laatste tijden verkregen zijn door de voorspraak van dien glorievollen Patriark, aan wien Jesus en Maria niets kunnen weigeren.

Ook in ons land heeft de devotie tot den heiligen Joseph in den lateren tijd veel vorderingen gemaakt, waartoe zeker de Vereeniging der Heilige Familie en de St Josephs-Gezellen-vereeniging, die zoo nuttige en heilzame instellingen, het hare ruimschoots hebben bijgedragen. Hoort men ook bij ons ongetwijfeld gaarne den lof van den heiligen Joseph verkondigen, wenscht men zich meer en meer op te wekken om zijne toevlugt in allen nood tot dien liefderijken Vader te nemen, dan kan het wel niet anders of het onderhoudend werk van den E. P. HUGUET, waarvan het grootste gedeelte hierbij in onze taal is overgebracht, zal onzen lezers welkom zijn. Moge het, onder bescherming van den heiligen Joseph, strekken tot meerdere eer van God en tot heiliging der zielen.

VERKLARING VAN DEN SCHRIJVER.

Overeenkomstig het decreet van Paus Urbanus VIII, verklaar ik dat de genaden, de openbaringen en de wonderdadige feiten in dit werk medegedeeld slechts een louter menschelijk gezag hebben, met uitzondering van hetgeen door de heilige katholieke, apostolische en roomsche Kerk en door den Heiligen Stoel is bevestigd, aan welks oordeel ik mijn persoon en mijne geschriften onderwerp, en van welken ik mij er altijd eene eer in zal stellen de eerbiedige en toegewijde zoon te zijn, geloovende al wat hij zelf onderwijst, dewijl hij alleen de bewaarder is van de ware leer, van het katholiek geloof en de katholieke eenheid.

M. J. HUGUET, S. M.

*Op den feestdag der maagdelijke verloving
van Maria en Joseph*

den 25 Januarij 1867.

EERSTE HOOFDSTUK.

DE MAAND VAN DEN HEILIGEN JOSEPH.

Decreet van Zijne Heiligheid Paus Pius IX, aflaten verleeneude voor de maand van den heiligen Joseph.

I.

Daar men het vertrouwen van het christen volk in de bescherming van den heiligen Joseph, den Bruidegom der Gelukzalige Maagd Maria, dagelijks meer en meer ziet toenemen, om daardoor hulp en bijstand te verkrijgen, heeft Onze zeer Heilige Vader Paus Pius IX, een gunstig oor leenende aan de wenschen van een groot getal geloovigen, door een rescript van de Secretarie der Brevén, van 12 julij 1864, aan al de geloovigen die, gedurende de maand maart, de vrome oefening zullen houden vervat in het boek, te Rome gedrukt, onder den titel: *Beschouwingen over de deugden van den heiligen patriark Joseph, om hem de maand maart toe te wijden* (1), een aflaat verleend van driehonderd dagen, voor, elken dag der maand, en een vollen aflaat eenmaal in de maand, op den dag hunner keuze, wanneer

(1) *Considérations sur les vertus du Saint Patriarche Joseph, pour lui consacrer le mois de mars.*

zij, na gebiecht en gecommuniceerd te hebben, zullen bidden volgens de meening van Zijne Heiligheid.

Bovendien heeft dezelfde Opperherder, de devotie jegens dien heiligen Beschermmer, hoe langer hoe meer willende begunstigen, en deze vrome oefening gemakkelijker en algemeener maken, in het gehoor den 27 april 1865, aan den ondergeteekende kardinaal-prefect gegeven, goedgunstig toegestaan, dat al de geloovigen bovengenoemde aflaten kunnen verdienen, mits zij de eene of andere godvruchtige oefening van gebed of deugd gedurende de maand maart doen, gelijkerwijze als dit gedurende de maand mei plaats vindt, ter eere der Gelukzalige Maagd Maria, zich voor al het overige houdende aan de eerste concessie. Zijne Heiligheid heeft ook gewild dat genoemde aflaten, bij wijze van suffragie, aan de zielen der overledene geloovigen, zullen kunnen worden toegevoegd, en dat zij ten eeuwigen dage geldig zullen zijn, zonder eenige expeditie van breve.

Gegeven te Rome, in de Secretarie van de Heilige Congregatie der Aflaten, op den 27 april 1865.

Fr. Antonius M. Card. PANEBIANCO.

L. † S.

A COLUMBA, secretaris.

II.

Als getrouwe dienaars van den doorluchtigen Bruidgom van Maria, moeten wij de nieuwe gunsten door den Heiligen Vader aan de heilrijke oefening van de maand van den heiligen Joseph, met een groot gevoel van eerbied, van dankbaarheid en van vertrouwen ontvangen.

De wettige opvolger van den heiligen Petrus is door *Jesus Christus* zelven belast met taak van de heilige Kerk op de wegen der zaligheid te leiden, en haar voor te schrijven wat, volgens de tijden en de omstandigheden waarin de geloovigen zich bevinden, hun het beste past.

Hij alleen, die nooit moet dwalen, heeft de zending van den Zoon Gods ontvangen om zijne broeders in het geloof te bevestigen. Daar zullen kwade tijden komen waarin men de sterren van den hemel zal zien vallen, waarin de grondzuilen zullen geschokt worden; maar er staat geschreven dat de poorten der hel, de rots waarop *Jesus* zijne Kerk heeft gesticht tot aan de voleinding der eeuwen nooit zullen overweldigen.

Wij wisten, voorzeker, dat de Heilige Stoel met genoeg de uitbreiding der vereering van den heiligen *Joseph* zag en de nieuwe oefeningen door de geloovigen ter hand genomen om dien glorievollen Patriark te eeren; maar tot heden had de Heilige Stoel geen aflat die zich over de geheele Kerk uitstreckte aan de oefeningen van de maand maart verleend.

Wij hopen dat deze gunst allen twijfel zal wegnemen, en dat er niemand meer zal gevonden worden die de maand van den heiligen *Joseph* zal durven kritiseren, door te zeggen dat men nieuwe oefeningen moet wantrouwen, dat er oefeningen genoeg bestaan om de godsvrucht der geloovigen te onderhouden. Het is waar, men moet, zegt de heilige *Paulus*, de geesten beproeven om te zien of zij uit God komen, onderzoeken of de devotiën degelijk zijn in haren grondslag en heilzaam in hare uitwerkselen. Maar indien men eene oefening moest verwerpen enkel en alleen omdat zij nieuw is, dan zouden de geloovigen nimmer het Schapulier, den

Rozenkrans, de devotie tot het Allerheiligst Hart, enz., enz. hebben aangenomen, want daar was een tijd, toen die oefeningen, die overvloedige genadebronnen, nieuw waren.

De goddelijke Voorzienigheid geeft ons niet al de middelen te gelijk; zij weet dat de menschen van tijd tot tijd eenige buitengewone hulp noodig hebben om hun geloof en hunne godsvrucht te verlevendigen, en, gelijk eene moeder die de behoeften harer kinderen aandachtig gadeslaat, is zij er steeds op uit om die voor de geschiktste tijdstippen te bewaren. Bovendien, als Rome heeft gesproken, is geen tegenwerping meer mogelijk: *Roma locuta est, causa finitu est.*

Het is ook zeker dat de geloovigen zich niet met nieuwe oefeningen moeten overladen, zóó dat zij te kort schieten aan de wezenlijke pligten van hun staat, of zich bloot stellen aan het gevaar van tegenzin in de dingen Gods te krijgen, door meer op zich te nemen dan zij kunnen doen. Maar dit is hier niet het geval. Niets gemakkelijker dan de oefeningen van de maand van den heiligen Joseph. Wat toch moet men doen om de aflaten te verdienen, door den Heiligen Vader verleend? Immers niets anders dan *het een of ander gebed, de eene of andere oefening van deugd*, die men voor zich zelve kan verrigten. Derhalve is eene aanroeping ter eere van den heiligen Joseph, een kort gebed voldoende om de voorwaarden te vervullen die de Heilige Vader gesteld heeft, en, in den loop der maand maart, eene heilige communie, om den volien aflate verdienen. Men moet waarlijk al zeer bedilziek zijn om te durven zeggen dat de geloovigen overladen worden door de oefeningen van de maand van den heiligen Joseph; men zou Jesus en Maria al zeer weinig beminnen wanneer

men dergelijke tegenwerping aanvoerde, tegen de devotie ter eere van een heilige, die zijn gehele leven aan hunne dienst heeft gewijd, en dien zij veel meer liefhadden dan al de andere gelukzaligen. Wij hebben het noodig geacht dit antwoord aan de hand te doen tegen de ijdele tegenwerpingen welke men in de wereld hoort maken.

Men verlieze slechts geen tijd met onnoodig praten, met beuzelachtige gesprekken, met de overdreven zorgen die men dikwijls besteedt om zijn ligchaam op te schikken; men stelle nooit uit wat aanstonds kan gedaan worden; men brenge veel orde in zijne zaken, en dan zal men steeds tijd genoeg vinden om het een of ander eerbewijs aan den heiligen Joseph te geven, op elken dag der hem toegewijde maand.

Dat nieuwe decreet van Zijne Heiligheid, waarbij dezelfde aflaten worden verleend aan de maand van Joseph als aan de maand van Maria zijn geschonken, moet ons vertrouwen in dien glorievollen patriark vermeerderen.

Door hem in zekeren zin op dezelfde lijn te plaatsen als Maria, herinnert de Heilige Vader ons, dat er geen heilige in den hemel is, die meer dan de heilige Joseph verdiend heeft om door de aanbiddelijke Drievuldigheid tot den engelachtigen Bruidegom van de zuiverste en heiligste aller schepselen, en den Voedstervader van den Zaligmaker der wereld gekozen te worden.

Reeds had de heilige Kerk ons geleerd om den heiligen Joseph te vereeren, te bidden, te vieren, zooals wij Maria bidden en vereeren.

Wij bidden het *Wees gegroet*, *Joseph*, na het *Wees gegroet*, *Maria* gebeden te hebben; wij wijden den zaterdag aan Maria, en den woensdag aan den heiligen Joseph toe. Wij vieren het Beschermfeest van den heiligen

Joseph, gelijk wij het Beschermfeest van Maria vieren. Het beeld van den heiligen Joseph dient tot pendant van dat van de Koningin der Maagden. Wij roepen Maria en Joseph aan als de helpers in wanhopige zaken, de beschermheiligen van den goeden dood. Dat een slecht verlichte ijver ons niet doe vreezen dat wij Maria zullen ontrooven wat wij aan Joseph geven. De heilige kerkvaders hebben ons geleerd dat de glorie welke men aan Joseph geeft tot Maria komt, want de schoonste titel van dien grooten Patriark, is die van Bruidegom van Maria, en als wij hem eene bijzondere vereering wijden, dan is het om de betrekkingen welke hij met Jesus en Maria gehad heeft, en het deel door hem genomen in het geheim van de menschwording des Woords.

De Opperherder zegt ons deze woorden die wij met geluk moeten aanhooren: *Men ziet het vertrouwen in de bescherming van den heiligen Joseph, Bruidegom van de glorievolle Maagd Maria, dagelijks meer en meer toenemen, om daardoor hulp en bijstand te verwerven.*

Dewijl de Heilige Vader, wien niets wat in de heilige Kerk omgaat onbekend blijft, ons verzekert dat het vertrouwen van de geloovigen der geheele wereld in den heiligen Joseph meer en meer toeneemt, moeten wij daaruit immers afleiden dat God zich van dien doorluchtigen Patriark bedient om ons de genaden te verleen welke wij behoeven. Indien de weldaden de gebeden niet bekroonden welke men tot den heiligen Joseph rigt, zou het vertrouwen dat men in hem stelt niet toe- maar afnemen.

Overigens bewijzen de talrijkste en schitterendste feiten luide de magt aan dien glorievollen Patriark geschonken om ons in al onze behoeften bij te staan. Wie zou de genezingen, de bekeeringen kunnen tellen, door zijne

magtige voorspraak verkregen? Hoeveel familiën, hoeveel communauteiten worden dagelijks door den heiligen Joseph geholpen! Hoeveel bekoringen worden overwonnen, hoeveel gevaren bezworen, omdat men zorg heeft gedragen hem aan te roepen!

Bedanken wij God dat Hij aldus de glorie van zijn Dienaar wel wil openbaren, die zoolang verduisterd is geweest. Laat ons vol dankbaarheid zijn voor den doorluchtigen Paus, die geen gunstige gelegenheid ongebruikt laat om ons aan te moedigen om Maria en Joseph te vereeren. Knielen wij neder en smeeken wij deze twee groote beschermers der Kerk van te waken over den welbeminden Opperherder die de gansche hel tegen zich ziet opstaan, uit hoofde der bijzondere eer welke hij aan de Onbevleete Maagd heeft gegeven en die op haren doorluchtigen Bruidegom terugstraalt.

Laten wij niet moede worden te zeggen: *Goede heilige Joseph, onze leidsman, bescherm ons, bescherm de heilige Kerk.*

HOE GOED DE HEILIGE JOSEPH IS.

Eene zuster van de Voorzienigheid heeft ons den volgende brief toegezonden:

«Eene onzer zusters, eene ijverige geabonneerde op den *Propagateur*, bevond zich in eene woning die alles te wenschen overliet, onder *alle* opzigten, en voor haar zelve, èn voor de kinderen. Herhaalde malen werden pogingen aangewend om een ander lokaal in de plaats

te verkrijgen. Die arme, diep bedroefde zuster, werpt zich voor den heiligen Joseph op de knieën en vertrouwt hem hare smart toe. Gedurende de laatste maand maart had zij veel, te dier intentie, zij zelve en hare kinderen, en op den laatsten dag van die gezegende maand, en zonder dat zij zelve eenige nadere poging had in het werk gesteld (zij was zelfs afwezig) ontving zij een brief waarin haar een zeer geschikt schoollokaal werd aangeboden.

«Oordeel hoe gelukkig, ik zal niet zeggen hoe verrast zij was: haar vertrouwen in onzen goeden Vader liet haar geen twijfel over omtrent de goede uitkomst, ondanks de schijnbare onmogelijkheid. Reeds heeft zij missen van dankzegging, ter eere van den heiligen Joseph laten lezen. Daarenboven tracht zij onzen zoo goeden beschermer in hare parochie te doen kennen en vereeren (een veertigtal personen, zonder de kinderen mede te tellen, lezen den *Propagateur*). Deze waarde zuster verzoekt u den heiligen Joseph voor haar wel te willen bedanken en doen bedanken.

«Wat zal ik u zeggen over de genaden welke die zoo goede en zoo magtige Vader voor mij en mijne familie heeft verkregen. O! dan zou ik een boekdeel moeten volschrijven, zoo menigvuldig en om zoo te zeggen dagelijksch zijn ze.

«Maar ik wil er u toch eene mededeelen: ik had het aan den heiligen Joseph beloofd en verlangde vurig naar eene gelegenheid om het te doen. — Oneenigheid was in onze familie binnengeslopen en alles deed onderstellen dat zij lang zou duren. Diep bedroefd, rigt ik mij tot den heiligen Joseph, en aanstonds houden de moeilijkheden op; maar de scheiding bestond nog. Ik houd, met die intentie, de devotie der *Zeven Zondagen* en aanstonds verneem ik dat, zonder eenige schijnbare

reden, de beleedigde persoon de eerste stappen heeft gedaan, iets waarvan zij eerst zeer ver af was, en dat alles nu geschikt is. Ach! help ons om onzen goeden Vader den heiligen Joseph te zegenen en te danken.

N***»

EENE WONDERDADIGE GENEZING.

Op ons verzoek, heeft de Eerwaarde Moeder algemeene Overste van de Congregatie der zusters van Maria-Joseph, die zich aan de bediening der gevangenen wijden, ons het verhaal wel willen doen toekomen van eene wonderdadige genezing die door de voorspraak van den heiligen Joseph is verkregen. Wij achten ons gelukkig het aan onze vrome lezers te kunnen mededeelen.

Uittreksel van een rondgaanden brief aan al de huizen van de Congregatie der zusters van Maria-Joseph, den 25 maart 1861 gerigt.

Onze jeugdige zuster Maria Abel is in de maand januarij naar Parijs in een treurigen staat van gezondheid teruggebragt. Zij was door eene borstkwaal aangetast, die vreeselijke vorderingen maakte; en, ondanks al de zorgen waarmede wij haar hebben kunnen overluden, hield de kwaal aan en verzwakte de zieke hoe langer hoe meer. Den 20 februarij heeft men haar het laatste Heilige Oliesel toegediend.

Den 1 maart hebben wij de oefeningen van de maand van den heiligen Joseph begonnen, en onder andere ge-

naden, hebben wij de genezing van onze dierbare zieken gevraagd, indien dat ten minste niet strijdig was met de glorie Gods en het geestelijk goed hunner zielen. Den 10, bij het begin van de noveen die moest dienen tot onze voorbereiding voor het feest van den heiligen Joseph, hebben wij onze iñtentiën hernieuwd en ons verzoek met meer aandrang gedaan. Van dat oogenblik af heeft onze zuster Maria Abel eene vaste hoop opgevat van den 19 genezen te zullen worden; verscheidene dagen te voren, heeft zij zich hare kleederen doen brengen, stellig verkondigende dat zij op den feestdag van den heiligen Joseph naar de heilige Mis zou gaan. Den 18 heeft zij het met zekerheid aan den geneesheer gezegd, die haar ronduit antwoordde dat hij hare overtuiging niet deelde; dat zij volstrekt niet vooruitging. Inderdaad, menschelijkerwijs gesproken, was er geen schijn dat zuster Abel zou kunnen opstaan, dewijl zij sedert verscheidene weken toevallen had, zelfs in haar bed; zij bewoog zich niet zonder hulp, dewijl de linkerzijde geheel koud en krachteloos was. Zij was het laatste tijdperk van hare ziekte ingetreden; reeds had zij slechts ééne long en de tweede was zeer aangetast. De nacht van den 18 op den 19 was zeer ongunstig. In den morgen had de dierbare zieke braken, die haar veel vermoeiden; maar zij verloor het vertrouwen niet. Men bragt haar de heilige Eucharistie, die zij met veel godsvrucht ontving, en zij deed hare dankzegging, onder welke zij nog veel leed.

Maar aanstonds daarna verzocht zij de Moeder meesteresse haar te bevelen op te staan; en toen dit gedaan werd, stond zij plotseling op, deed hare kleederen aan, en na ontbeten te hebben begaf zij zich naar de kapel om de hoogmis en de plegtigheid der kleding en

der processie welke wij dien dag hadden, bij te wonen.

Zij bragt aldus drie uren door, zonder zich in het minst ongesteld te gevoelen; begaf zich vervolgens naar den refter met de communiteit en at smakelijk; daarna deed zij haar bezoek aan de geprofeste zusters en nam deel aan de recreatie. In den namiddag, woonde zij de completen, de preek, het lof, de toewijding aan de heilige Maagd bij, en bleef op tot zeven ure. — De volgende dagen bleef zij vroeg op staan, en woonde de heilige Mis bij; sedert werkt zij, wandelt zij en heeft veel eetlust. Zij is alleen nog een weinig zwak, maar men bespeurt dat de krachten dagelijks bijkomen.

Toen de geneesheer haar den 22 zag opgestaan, onderzocht hij de grootste verrassing. Hij heeft verzekerd dat hij, haar den 18 goed onderzocht hebbende, volstrekt niet verwonderd zou geweest zijn als men hem den volgenden dag hadde aangekondigd dat zij dood was, zoozeer had hij haar verminderd gevonden. Hij is bereid om te verklaren dat deze genezing geen andere dan eene bovennatuurlijke oorzaak kan hebben.

Ter herinnering aan deze genade, zal onze jeugdige zuster voortaan den naam dragen van zuster Maria-Abel van den heiligen Joseph. — Twee andere zieken hebben, denzelfden dag, eene zeer merkbare verbetering in haren staat ondervonden. De geneesheer die dit geconstateerd heeft, is daarover des te meer verwonderd, dewijl al zijne zieken, over het algemeen, uit hoofde van de hevige winden en het ongunstige weder veel lijdender geweest waren.

Wij moeten derhalve, dierbare dochters, God dank zeggen, en onzen goeden Vader den heiligen Joseph ook bijzonder danken, wiens maand zeer vruchtbaar is geweest in allerhande geestelijke gunsten.

EEN HUISGEZIN GERED DOOR DEN HEILIGEN JOSEPH.

Glorie, liefde, eer aan den grooten heiligen Joseph!... dit is de kreet die uit aller mond komt, en in 't bijzonder uit de harten van een geheel gezin, ten gunste waarvan de goede Vader een wonder heeft verkregen, en ik ben de tolk van hunne levendige dankbaarheid. Ziehier het feit: In onze parochie had men de vrome gewoonte nog niet aangenomen om de maand van den heiligen Joseph te vieren; dit jaar heeft men, dank zij de dringende aanvragen van eenige personen die den beminlijken Heilige geheel toegewijd zijn, die schoone maand met allen mogelijken ijver gevierd, hetgeen eene talrijke menigte aan de voeten van den heiligen Joseph lokte, die, ongetwijfeld, een even, ongedwongen als vast vertrouwen heeft willen beloonen. Vrome lieden hebben de goede ingeving gehad om een aantal werkjes, getiteld: *Devotie tot de Zeven Zondagen* te laten komen om die rond te deelen. Eindelijk, is sedert deze maand de geheele parochie in 't algemeen, leerling van dien goeden Vader, en iedereen bidt met liefde en volharding den Bruidegom van Maria, zoowel om geestelijke als tijdelijke behoeften; onze teederlievende en welbeminde beschermer verhoort dan ook al zijne nieuwe kinderen. — Eenige dagen geleden, was eene ongelukkige familie op het punt om onteerd te worden; nog drie weken en het zou geschied zijn; de arme diep bedroefde moeder liep naar het verlichte altaar van Joseph, zij vroeg hem een wonder, en het was een zeer groot, maar zij vroeg het op zijn feestdag,

kon hij het weigeren? Neen, neen!... de Maagd van den Karmel verzekert het ons. Er moest op dat tijdstip een gunst van den Staat verkregen worden, en die niet kon worden verleend, omdat hij tegen al de regels was; en hoe kon men overigens verwachten dat men meer acht zou slaan op dit verzoek dan op duizend anderen, en dat het antwoord in acht dagen zou komen, terwijl de brief, in dien tusschentijd, ter naauwernood zijne bestemming kon bereiken! Men had slechts acht te slaan op de onzettend groote moeilijkheden die het onmogelijk is op te tellen, om overtuigd te zijn dat men een wezenlijk wonder aan den voedstervader van Jesus vroeg. Intusschen brak de 19 maart aan, en niets, altijd niets!... De diepbedroefde moeder, het gezin welks wanhoop ten top was gestegen, verloren geen vertrouwen en vraagden luide een wonder ten gunste van hun geloof: eindelijk werd de heilige Joseph getroffen door zoovele tranen, verhoorde de vurige gebeden en bragt de vreugde en het geluk weder in die in rouw gedompelde zielen. Al wat men verlangd had gebeurde, en zelfs wat men niet had durven hopen. Den 22 maart zong men den lofzang tot dankzegging: den volgenden dag zou het te laat zijn geweest.

Het arme gezin is gered, het zegent den Heilige, wiens magt en goedheid zich zoo zichtbaar openbaard heeft, en zweert hem geheel zijn leven te zullen liefhebben!

12 april 1865.

M. A. D.

EENE GETROUWE DIENARES VAN DEN HEILIGEN JOSEPH
TEN TOPPUNT HARER VERLANGENS.

Wij hebben den volgenden brief ontvangen van de overste van eene der huizen door de zusters van Nevers bestuurd, die den heiligen Joseph bijzonder toegewijd zijn.

Eerwaarde Pater!

Sedert drie jaren dat ik de goede gedachte heb gehad om den goeden heiligen Joseph als Vader en verzorger van onze communiteit te stellen, heb ik geen maand, ik zal zelfs zeggen geen week doorgebracht, zonder de zichtbare bescherming van dien grooten heilige te ondervinden.

Aangespoord door de talrijke feiten in den *Propagateur* vermeld en verlangende, zooveel in mijn vermogen is, om de devotie tot onzen glorieijken heiligen Joseph uit te breiden, heb ik mij zelve afgevraagd waarom ik de feiten zou verzwijgen, die geschikt zijn, dunkt mij, om het vertrouwen in onzen beschermer te vermeerderen.

Eene vrome ziel had eene som van achthonderd franken ter mijner beschikking gesteld, bestemd om eene kleine bedevaart te rigten. Maar wat beteekent die som om zich te voorzien van al wat voor de kerkelijke dienst vereischt wordt? Ondanks die geringe geldelijke hulpmiddelen, word ik niet ontmoedigd en kies ik een klein lokaal om het te doen inrigten.

Maar nu komen de moeilijkheden van alle kanten

te voorschijn en werpen al onze plannen voor de kapel in duigen: eenige maanden verlopen er, dagen van smart en droefheid: verplicht te zijn om van eene kapel die ik zoozeer verlangd had af te zien!...

De maand maart komt: men maakt zich gereed om den heiligen Joseph god te vereeren; de hoop keert in de harten terug. Ik beveel hem de kapel aan, ik draag hem op om voor dit werk te zorgen zooals ik het voor het huis had gedaan. Maar, o wonder! giften worden gedaan zonder dat men ze had gevraagd; een prachtig lokaal, dat ik eenige maanden te voren niet zou hebben durven vragen, wordt ons zonder tegenstand afgestaan; de werklieden zijn bezig. Meer dan drie duizend franken worden besteed zonder de hulpmiddelen van den heiligen Joseph uit te putten.

Eenige dagen geleden nog, riep ik twee onzer Zusters en zeide haar: «Ga den heer N*** opzoeken, vraag hem een adres dat ik noodig heb en breng mij twee honderd franken.» Deze beide gehoorzame Zusters gaan heen, het rozenhoedje van den heiligen Joseph biddende. Ter bestemder plaatse aangekomen, biedt de heer N*** haar tweehonderd franken aan, *zonder dat zij nog een woord hebben gesproken om het doel van haar bezoek mede te deelen.*

Aangemoedigd en niet verwonderd over de bescherming van den heiligen Joseph, zeg ik aan dezelfde Zusters eenige dagen later: «Begeeft u naar den heer B***, verzoek hem om eene reparatie te laten doen, ten einde een voegzamen ingang voor de kapel te hebben.» De heer B*** belastte zich gaarne daarmede.

OUDEERS WORDEN GETROOST.

Men vraagt ons van het eiland der Reunie, te danken voor de genezing van een jongeling, die sedert verscheidene maanden door krankzinnigheid was aangetast, en dien zijne familie, welke eene groote devotie voor den heiligen Joseph had, vurig aan hem had aanbevolen.

Deze familie, wier leden allen den naam van den grooten heilige dragen, had den 19 maart uitgekozen voor de voltrekking van het huwelijk van den jongeling, vol vertrouwen als zij was in haren glorievollen beschermheilige; er was den heiligen Joseph veel gebeden voor het herstel dier zoo kostbare gezondheid. Volgens den raad der geneesheeren, was de arme zieke naar Frankrijk gezonden, in de hoop dat eene verandering van klimaat en bijzondere zorgen een heilzamen invloed op hem zouden uitoefenen. Deze pijnlijke scheiding nu vermeerde het verdriet van zijn ouden vader, van zijne bedroefde echtgenoot, en van al zijne bloedverwanten nog, die gedurende verscheidene maanden slechts treurige tijdingen ontvingen.

De jongeling werd zelfs, na eene overprikkeling der zenuwen, zóó zwak, dat een geneesheer, die men geraadpleegd had, niet schroomde de verzekering te geven, dat een wonder alleen hem zou kunnen redden.

In dien vreeselijken toestand, vermeerde men de gebeden en de communiën. Vele heilige Missen en Novenen werden ter zijner intentie opgedragen, en vooral gedurende de maand maart, werd de heilige Joseph met

een nieuw vertrouwen aangeropen. Men hield voor dien dierbaren zieke de godvruchtige oefening van de *Zeven Zondagen*, die het feest van 19 maart voorafgaan, en de vreugde der gelukkige familie was groot, toen men de volgende maand vernam dat de jongeling aan de betere hand was. Een brief dien hij den 25 maart zelf aan zijne familie schreef, kwam op nieuw bewijzen dat men den heiligen Joseph nooit te vergeefs inroept. De dankbare familie wil dan ook een beeld ter eere van dien heiligen beschermer oprigten.

TWEEDE HOOFDSTUK.

HOEZEER DE HEILIGE JOSEPH BRAVE KINDEREN LIEFHEEFT EN BESCHERMT.

De heilige Joseph, die door de aanbiddelijke Drie-vuldigheid is uitgekozen om de goede Voedstervader van het menschgeworden Woord te zijn, heeft, zooals bekend is, eene voorliefde voor de kinderen, voornamelijk als zij door hunne zuiverheid en hun goed gedrag, het goddelijk Kind Jesus aan zijn geest en zijn hart herinneren.

Daarom wenden zich de arme moeders met vertrouwen, na Maria, tot Joseph, en nemen hare toevlugt in al hare bekommeringen, tot zijn vaderhart; aan dien goeden Vader vragen zij dat hare kinderen de genade van het heilig Doopsel mogen ontvangen.

Hem dragen zij de zorg op om over hun kostbaarsten schat te waken, namelijk over de onschuld harer kinderen, die helaas! zoozeer gevaar loopt in *eene wereld, waarin de dood*, zegt de heilige Augustinus, *door al de poriën in de ziel binnendringt*. Aan dien glorievollen Patriark vertrouwen zij den goeden uitslag toe van de studiën harer zonen en hare dochters. Hij helpt en beschermt hen, wanneer zij die examens moeten onder-

gaan, waarvan, voor een groot getal hunner, hunne toekomst in deze wereld afhangt.

Ook de heilige Joseph verkrijgt voor zijne jeugdige dienaars het licht dat zij noodig hebben wanneer zij tot het plegtig en beslissend oogenblik gekomen zijn om een levenstaat te kiezen, eene roeping te omhelzen.

Hij doet hen zegevieren over al de hinderpalen en geeft aan hunne ouders den moed om hunne kinderen aan God op te offeren, wanneer Hij hen tot den geestelijken staat roept.

Eindelijk is de heilige Joseph zóó goed en zóó oplettend op al wat de belangen der kinderen betreft, die in de armen zijner teedere liefde zijn nederlegd, dat hij zich zelfs gewaardigt om hun vermaken en uitspanningen te bezorgen, die gepast en heilzaam zijn voor hun leeftijd, zooals men het hierna zal zien.

En indien de heilige Joseph voorziet dat de arme kinderen die aan zijn vaderhart zijn toegewijd, blootgesteld zullen zijn om in eene bedervende en bedorven wereld voor eeuwig verloren te gaan, dan verkrijgt hij voor hen van zijn goddelijken Zoon de onwaardeerbare genade om te sterven vóór dat zij de witheid van hun doopkleed bezoedeld hebben.

DE HEILIGE JOSEPH, BESCHERMER DER MAAGDEN.

Op eene kostschool te Lyon, is, behalve de Congregatie der kinderen van Maria en der Heilige Engelen, die van den heiligen Joseph gesticht, ten gunste van de kinderen die zich tot de eerste heilige Communie voorbereiden.

Dit kleine gezelschap geeft gewoonlijk de zoetste vertroosting, en de devotie tot den heiligen Joseph brengt er wonderbare vruchten voort.

Eene der congreganisten, getroffen door de schoonheid der heiligmakende genade, vroeg dikwijls aan haren *goeden Vader*, dat is de naam welken de jonge kinderen om strijd aan den heiligen Joseph geven, haar altijd te bewaren. Op zekeren dag, het was in 1855, omstreeks het Nieuwe Jaar, wanneer men in het pensionaat algemeen mag uitgaan, komt het kind vrolijk in de klas en snelt met een zegevierend voorkomen naar hare meesteres. Zij was geheel met roode vlekken bedekt. De meesteres, even verbaasd over dezen plotseligen uitslag als over de vreugde welke het meisje daarover betoonde, ondervraagt haar met belangstelling. «Ach! Mevrouw, antwoordt deze, ik heb mijne zaak bij den heiligen Joseph gewonnen! Daar moeten te huis, ter gelegenheid van het huwelijk mijner zuster feesten zijn, ik heb gevreesd dat mijne onschuld daar zou lijden en ik de genade zou verliezen, en ik heb den goeden heiligen Joseph gezegd: *Goede Vader, belet dat ik uitga. Zie,*» en zij toonde hare handen en haar gelaat die door den uitslag geheel ontsierd waren. «In dezen staat mag ik mij niet in de lucht begeven!»

In den loop van het volgende jaar, altijd doordrongen van de waarde der onschuld en het ongeluk van de doodzonde, bad zij haren doorluchtigen beschermer met aandrang dat hij niet zou gedoogen dat zij er ooit eene beging, en dat hij haar liever de gezondheid en het leven mogt benemen. Zulke zuivere gedachten openbaarden eene engelachtige ziel. De hemel was daarop naijverig... en in de maand julij 1854, nam Valeria van C..., versierd met deze zoo kostbaar bewaarde onschuld, hare

vlugt naar het vaderland, waar zij den vergiftigden adem der zonde niet meer vreest.

Ontvang, enz.

Zuster van den Heiligen Joannes, Benedictijnesse.

Het geluk om in den vrede en den kus des Heeren te sterven is zeker van al de voordeelen van den maagdelijken staat het kostbaarste en het wenschelijkste. Welk een zoete troost voor eene getrouwe ziel te zien dat de tijd der beproevingen geëindigd is! Welk een geluk eindelijk eene aarde te verlaten, waarop zij zoolang als vreemdelinge en gevangene had doorgebracht, om heen te vlieden naar een verblijf van vreugde, van vrede en van opgeruimdheid, waar men geen andere bezigheid heeft dan God te genieten, zonder te vreezen hem ooit te verliezen. Zij sluit de oogen met vreugde voor al de schepselen, en keert rustig naar den schoot Gods terug waaruit zij was voortgekomen. Het is de vlugt der duif die, bevrijd van de banden harer gevangenschap, wegvlugt en rust in de eenzaamheid; het is het wegstervend gedruisch eener beek die zich in een kalm meer uitstort. «Ik zou nooit gedacht hebben dat het zoo zoet was te sterven,» zeide op zijn doodbed de vrome Suarez, die zooveel devotie voor de heilige Maagd had dat hij zijne uitgebreide wetenschap zou gegeven hebben voor de verdienste van een enkel *Wees Gegroet*.

De gedachte aan den dood is zoet voor degenen die u liefhebben, Heer, en de afschrik dien hij inboezemt is minder krachtig in hun geest dan de hoop die hij geeft om zich met u te vereenigen!

Wat is sterven voor hen die weten wat het leven op aarde is, en die geen dag hebben doorgebracht zonder iets af te sterven?

Wanneer de vrucht rijp is dan maakt zij zich zonder moeite los van den tak die haar draagt; zoo maakt ook de ziel, wanneer de weldadige warmte uwer genade haar de rijpheid heeft gegeven zich, zonder spijt los van het ligchaam dat haar bevat.

GENADEN DOOR DE VOORSpraak VAN DIEN GROOTEN HEILIGE
GEDURENDE DE MAAND MAART 1864 VERKREGEN.

Eene jonge vrouw, die al de voordeelen genoot van een naar de wereld gelukkigen staat, maar die beroofd was van nakomelingen, iets wat haar echtgenoot diep bedroefde, schreef mij in de maand november 1863: Ik bevind mij in een zeer pijnlijk oogenblik; wat voor iedere moeder eene reden van vreugde is, zeide zij mij, is voor mij een onderwerp van tranen geworden. Inderdaad deze dierbare bloedverwante had alle reden om ongerust te zijn, want reeds was zij zevenmaal moeder geworden, en de onverbiddelijke dood had al hare kinderen weggenomen. Tot overmaat van smart waren er zes van de genade van het heilig doopsel beroofd geweest, en het zevende was eene maand na zijne geboorte naar den Hemel weggevloden.

Welken troost kon ik aan die diepbedroefde moeder geven? Het viel mij in om haar over mijn welbeminden Vader den heiligen Joseph te spreken: ik zond haar een prentje van dien beminnelijken Heilige met het *Memorare* ter zijner eer. Ik raadde haar aan het dagelijks te bidden tot aan de geboorte van haar kind.

Deze gedachte deed de hoop in deze bedroefde ziel opkomen. Vol vertrouwen, bleef zij getrouw aan deze godvruchtige oefening, en den 8 maart vervulde de heilige Joseph al hare verlangens. Zij kreeg een zoon die den naam ontving van zijn heiligen beschermer. Van dit oogenblik af zijn de vreugde en het geluk in deze diepbedroefde familie teruggekeerd. Het kind leeft: hopen wij dat hij tot troost van zijne vrome moeder, en tot glorie van den heiligen Joseph, lang leven zal.

DE HEILIGE JOSEPH HELPT DE KINDEREN OM DE VERLOREN
ONSCULD TERUG TE VINDEN.

Indien de kinderen zoo belangwekkend en zoo be-
minnelijk zijn, dan is het alleen uit hoofde van hunne
zuiverheid en hunne onschuld; daarom had de goddelijke
Meester eene voorliefde voor hen en overlaadde hen met
zijne liefkozingen (1). Maar helaas! hoe weinigen bewaren
dien even broozen als kostbaren schat. Een groot getal
verliezen hunne onschuld op het oogenblik dat het ver-
stand zich begint te ontwikkelen, en wanneer die gave

(1) Daar is ter wereld geen bloem, schooner en zoeter dan de
kuisheid. Beschouw haren glans op het rooskleurig gelaat van
een onschuldig kind. De ongeveinsdheid van zijn gelaat, de zuiver-
heid van zijn blik en zijn glimlach, de vertrouwelijke naïveteit
van zijne taal, zullen u eene zoete ontroering doen gevoelen. Gij
zoudt zeggen een engel te zien, die uit de hemelen in onze ellendige
wereld is nedergedaald, om daar eenig afschijnsel van het geluk-
zalige vaderland te doen schitteren, waar alles heilig en liefde
waardig is.

Gods eene deugd zou worden, gelijk aan den boom die de bloemen ziet vallen die hem kroonden wanneer de vrucht gezet is.

Ziehier een schoon tafereel dat wij ontleenen aan eene *conferentie* van pater Félix:

«Daar is een leeftijd van den mensch welks beeld ons somtijds te midden van de stormen des levens, als eene heldere verschijning voor den geest komt: de gelukkigste leeftijd, indien hij zijn geluk beter kende, waarop het kind, in zijne schitterende vreugde van een onschuldig hart, zelfs niet eens den vrede van het tegenwoordige verstoord ziet door de vrees voor de stormen die zijne toekomst verbeiden; zuiverder dāgeraad des levens dan de zuiverste dāgeraad, wanneer in een kind door de blikken eener moeder beschermd, alles: de gedachten, de verlangens, het geheugen, de verbeelding, de blikken, het gelaat, alles zoo kalm, zoo zuiver, zoo helder is, dat men het denkbeeld zelfs van smet daarin niet kan onderstellen, en dat de zuiverheid zelfs door het ligchaam schijnt gelijk de zon in een glas. Dan wanneer het kind in al de afstralingen zijns levens het licht eener kuischheid verspreidt, die door geen adem is bezwakt, en die geen storm heeft ontroerd; o! dan is het kind reeds schoon om te beschouwen! Wanneer men op dat opregt gelaat, in die heldere blikken, en in zijn onnavolgbaren glimlach, zulk eene naïeve en bekoorlijke ziel ziet terugkaatsen, eene ziel zoo schoon en die tevens hare schoonheid zoo weinig kent, dan vraagt men zich af hoe groot het geluk zal zijn van de engelen in den hemel te zien, dewijl deze engelen der aarde aan degenen die hen aanschouwen zulk een overheerlijk gezigt geven. Noch de bloem die haren veelkleurigen kelk voor de stralen der zon opent, noch het

meer dat het lazuur in zijne zuiverheid terugkaatst, noch de vogel die in het licht dartelt, noch de boom die met zijne bloemenkroon in eene voorjaarszon prijkt, noch de fontein die hare waterstralen over een gouden zand uitstort en hare schoonheden in de wateren weerkaatst; niets in de schepping kan de verrukking evenaren welke dit kindergelaat aan eene ziel verschaft, waarin de schoonheid van den mensch onbevlekt verschijnt, gelijk het gelaat der onbevleete Maagd, het toonbeeld der menschelijke schoonheid en der maagdelijke zuiverheid.

«Maar aan die schoonheid van het kind, ontbreekt wat het moet voltooijen en mannelijk maken: het spoor van den strijd en het teeken der overwonnen bekoring. Het oogenblik komt waarop die zuiverheid, die slechts eene bekoorlijkheid is, eene deugd moet worden, en waarop hetgeen in het kind slechts eene stille bezitting is, in den jongeling eene moeilijke verovering moet zijn. Helaas! men moet het wel bekennen, het ongeluk der tijden en de omgeving waarin het leven zich in onze nieuwere geslachten beweegt, maken dat dit oogenblik dikwerf te spoedig komt; het voorkomt den wensch der Voorzienigheid en den loop der natuur; het komt zelfs vóór de jongelingsjaren, en grijpt somtijds het kind als eene onverwachte overrompeling in het midden zijner zwakheid aan...»

Ach! dan vooral moet men die dierbare kinderen aan den heiligen Joseph aanbevelen, die met zooveel zorg over het vleeschgeworden Woord gewaakt heeft, en dien de Kerk de verdediger van Maria's maagdelijken staat genoemd heeft.

☉ Ziehier wat ons laatst met betrekking hiertoe een man schreef, die zich in de brandende zandwoestijnen van Afrika aan de opvoeding der jeugd heeft gewijd.

«In dit ongelukkige land dat ik bewoon, is de ondeugd als onafscheidelijk aan de kindschheid verbonden; ik kan u al zuchtende verzekeren, dat van de dertig kinderen van twaalf tot vijftien jaren, één enkel het geluk heeft van zuiver te zijn; al de anderen hebben van den leeftijd van zeven jaren af al de trappen van het kwaad doorloopen. Daar was waarlijk een wonder noodig om deze jeugdige en belangwekkende slagtoffers aan den duivel te ontrukken. Ziehier het middel dat de hemel mij heeft ingegeven: ik heb hun de heilzame gewoonte van het onderzoek des gewetens bij het avondgebed doen aannemen, dat zij besluiten met het krachtdadig gebed tot den glorievollen heiligen Joseph te bidden. De kracht van dit korte gebed tot den engelachtigen Bruidegom van de Koningin der maagden is zóó wonderdadig, dat van negen en twintig kinderen, de vijf en twintig die het getrouw hebben gebeden, niet meer in hunne noodlottige gewoonte zijn gevallen, en dat reeds sedert zestien maanden. Mij dunkt dat deze bewonderenswaardige uitslag op de duidelijkste wijze de magt en de liefde van den heiligen Joseph toont om degenen te helpen, die hem in de bekingen aanroepen.»

DE HEILIGE JOSEPH HELPT ONS IN AL ONZE BEHOEFTEEN.

Eene benedictijner Zuster heeft ons de volgende trekken medegedeeld:

De heilige Joseph, die altijd goed is, toont zich zelfs somtijds overheerlijk in de gunsten welke hij verleent; dit heb ik laatst ondervonden. Ik zal dit nieuwe bewijs

van zijne goedheid verzwijgen; maar, als dankzegging, zal ik vroegere genaden waarvan ik getuige ben geweest openbaren.

— Eene jonge dochter tot eene vrome en eerbiedwaardige familie behoorende, had zelve eene christelijke opvoeding ontvangen. Zij gaf evenwel reden tot ernstige bezorgdheid voor de toekomst, dewijl zij aan eene buitengemeene litzinnigheid en gebreken van karakter leed, die haar zeer nadeelig zouden hebben kunnen worden. Hare moeder zuchtte over dat zoo dierbaar kind. Eene harer bloedverwanten kwam op de gedachte om haar aan den heiligen Joseph toe te wijden, dewijl zij overtuigd was dat de eeuwige zaligheid best aan de handen van zulk een beschermer is toevertrouwd. Het meisje wist niet dat er voor haar gebeden werd, en toch ondervindt zij indrukken waarvan zij zich geen rekenschap kan geven; hare wereldsche en ijdele denkbeelden maken plaats voor ernstige gedachten; zij denkt aan hare ziel, aan hare eeuwigheid, aan de ijdelheid der aardsche dingen; zij minacht de ijdele versierselen en de luidruchtige verstrooiingen waarop zij tot nu toe verzot was; de bekoorlijkheden der deugd verrukken haar hart; zij geeft aan zulke magtige aanlokselen toe, en weldra kon hare gelukkige moeder zeggen: «Mijne dochter is zeer vroom, ik begrijp niet wat haar dus heeft kunnen veranderen.» — De getrouwheid aan de genade bezorgt haar nieuwe genaden; deze door den heiligen Joseph beschermde ziel, ontving weldra meer bijzondere genaden en de roeping van God naar eene verhevener volmaaktheid. Het religieuse leven, welks naam alleen vroeger een levendigen afkeer in haar wekte, wordt haar overheerschend verlangen. Zij veracht edelmoedig eene wereld welke zij tot hiertoe zoo bemind had; zij treedt de voordeelen met

de voeten welke zij daarin ontmoet; verdraagt met blijdschap des harten de tegenspraak welke haar nieuw besluit haar op den hals haalt, en eindelijk, na de grootste hinderpalen overwonnen te hebben, weerstaat zij beloften en bedreigingen, en gaat in eene religieuse Communiteit waar zij sedert een voorwerp van stichting is.

Glorie zij u, beminnelijke heilige Joseph! haar geluk is uw werk.

EENE METER VOL GELOOF.

Wij hebben het volgend verhaal uit Rennes ontvangen:

Ik zat nog op de schoolbanken, toen, gedurende de maand maart 1852, de devotie tot den heiligen Joseph mij werd ingeboezemd.

De vrome oefeningen van de maand van den heiligen Joseph regelmatig bijwonende, werd ik levendig getroffen door twee trekken die onze vrome meesteres ons mededeelde. De eerste was een bewijs van zijne bijzondere bescherming voor degenen die ware godsvrucht hebben voor zijne smarten; de tweede van zijne teedere zorg voor de kinderen die hem zijn toegewijd.

In geestdrift ontstoken door deze twee voorbeelden, maakte ik het besluit: 1° om dagelijks zevenmaal het *Onze Vader* en het *Wees gegroet* te bidden ter eere van zijne Zeven Smarten. Ik kende toen zijne Zeven Blijdschappen niet, vermeld in het vrome boekje dat gij sedert zoo verspreid hebt; — 2° om den naam van onzen beminnelijken Heilige te geven aan al de kinderen welke ik zou geroepen worden ten doop te houden. Ik beloofde

hem, even als aan de Onbevleete Maagd, zijne kleine petekinderen bijzonder toe te wijden, op uitdrukkelijke voorwaarde, dat indien zij niet zouden opgroeijen om God te verheerlijken en hunne ziel zalig te maken, hij nimmer den dag van den 19 maart zou laten voorbijgaan, zonder hen weg te nemen.

Den 14 mei 1854, hield ik mijn eerste petekind ten Doop, dat ik *Joseph-Maria* noemde. Na aldus mijne gelofte vervuld te hebben, herinnerde ik ook aan mijn goeden Vader de uitdrukkelijke voorwaarde van mijne verbindtenis jegens hem, te weten: dat indien de kleine *Joseph-Maria* niet moest opgroeijen om een heilige te worden, ik hoopte dat hij vóór den 19 maart 1855, ongeveer tien en een halve maand later zou sterven. — In het begin van maart 1855 moest — zoo schreef het — de kleine aan den heiligen Joseph toegewijd tot Gods glorie leven; hij was toch zoo gezond en krachtig als men dit van een kind van tien maanden kan verwachten. Eenige dagen voor den 19 maart, werd mijn kleine petekind ernstig ziek. Ik had een voorgevoel dat dit het kenteeken was dat hij zeker op den feestdag van den heiligen *Joseph* zou sterven. De Zusters van het huis waar ik mijne opvoeding genoten had, deelden mijn voorgevoel. Den 18 begaf ik mij des avonds naar het arme kind dat sedert twee dagen lag te ziclogen, om den nacht bij hem door te brengen.

Het was nauwelijks een uur geleden dat ik met de Kerk den feestdag van den Bruidegom der Onbevleete Maagd had begroet. Den 19 maart, ten een ure na middernacht, was de dierbare engel een lijk: zijne ziel was weggevloden om een magtigen beschermer in den hemel te gaan vieren.

Is de onschuld van het leven niet te verkiezen boven

zijn duur? en is de zuiverheid van zeden niet meer waard dan de ouderdom? De Heilige Schrift zegt van den regtvaardige die op jeugdigen leeftijd sterft: *Hij is spoedig uit deze wereld weggenomen, uit vrees dat de Meester der dwaling zijn geest zou verleiden, en dat de boosheid zijne ziel zou bederven. Maar dewijl hij in korten tijd volmaakt is geworden, is het als had hij vele jaren geleefd; en God, aan wien deze ziel aangenaam was, heeft zich gehaast om haar uit de ongerechtigheid te nemen, waarmede deze aarde vervuld is.*

— Eenige jaren later drong ik er bij een bloedverwant op aan dat de naam van JOSEPH aan een kind der familie zou gegeven worden, waarvan ik niet meter was. Ik ondervond tegenstand; die bloedverwant, een man van klein geloof, vond den naam te algemeen. Toch stemde hij er in toe dat het kind dien doopnaam zou ontvangen; maar onder uitdrukkelijke voorwaarde dat hij in de familie met een anderen naam zou genoemd worden. Ik vergezelde den peter en de meter, met het kind, ten Doop. Maar hoe groot was mijne verbazing te zien dat de priester den derden naam dien de familie aan het kind wilde geven, niet begreep, ondanks hij herhaaldelijk werd genoemd, èn in de sacristie, èn aan het doopvont! Het werd dus gedoopt en ingeschreven onder de namen van *Joseph-Maria* die ik gevraagd had.

De lieve kleine, die nu vijf jaren oud is, heet thans, tegen den wil zijner ouders, de kleine *Joseph*. Zijn beschermer is ongetwijfeld tusschenbeide gekomen!

ouders worden getroost.

Gasthuis van Villeneuve, 5 aug. 1866, Béziers (Hérault).

Gedoog dat ik eene zeer kleine schatting van mijne dankbaarheid aan den grooten heiligen Joseph bringe, die zich altijd de ijverige beschermer onzer kleine Communiteit heeft getoond; waarom ik niet geaarzeld heb om hem de genezing van eene onzer leerlingen te vragen, die in een wanhopigen toestand verkeerde. Dit dierbare kind was door eene hartkwaal aangetast, die haar de hevigste pijnen deed lijden. Bij die ziekte kreeg zij nog twee niet minder gevaarlijke kwalen. De krachtigste geneesmiddelen, de aanhoudendste en teederste zorgen, hadden geen goed gevolg; en de geneesheeren verklaarden dat hunne kunst onvermogen was voor zulk een ingewikkelden toestand. De ouders van onze dierbare zieke waren in eene diepe droefheid gedompeld. Ik deelde hunne smart levendig, en ik betreurde opregt de kleine Maria, die haar negende jaar bereikt had en ons troost opleverde. De vader, ziende dat de zieke van dag tot dag achteruitging, kwam op de goede gedachte om haar aan de gelukzalige Germaine toe te wijden, maar de kwaal verergerde steeds. Toen keerde ik al mijne hoop naar den heiligen Joseph, en beloofde hem aan den *Propagateur* te zullen schrijven en de kleine Maria daarop te laten abonneren, als zij de gezondheid her kreeg. O magt van den heiligen Joseph! hoe groot zijt gij bij God! Naauwelijks was de belofte gedaan en de novcen begonnen, of de kwaal maakte geene vorderingen meer, en ons dierbaar kind werd hoe langer hoe beter. Zij

heeft haar gewone levenswijze hervat. Zij bereidt zich voor om, in gezelschap van hare ouders, de pelgrimaadje van Pibrac te doen, om de nederige herderin te bedanken die hare zaak bij den doorluchtigen Bruidegom van de Onbevleete Maagd bepleit heeft.

Mogen deze weinige regels ter meerdere glorie van God strekken en in degenen, die ze zullen lezen, het vertrouwen vermeerderen in de magtige bescherming van den heiligen Patriark van Nazareth.

Zuster PHILIPPINE, Overste.

VOLHARDING IN HET GEBED WORDT BELOOND.

«Het is een zeer zwak maar zeer oprecht huldebewijs van dankbaarheid dat ik heden aan den goeden heiligen Joseph aanbied, met u twee uitstekende gunsten mede te deelen, welke wij, door zijne tusschenkomst verkregen hebben.

«Eene onzer leerlingen, vier jaren oud, werd in de maand october II., door eene zenuwzinkingkoorts aangetast, die in eene hersenkoorts ontaarde, vervolgens kwam er eene hersenvliesontsteking bij en de geneesheer verklaarde dat het kind geen vier en twintig uren zou leven. De droefheid der ouders kende paal noch perk. Te vergeefs trachtten wij hen te troosten, door hen te wijzen op het naderend en zeker geluk van hun kleinen engel, toen wij op de gedachte kwamen om onze toevlugt tot den heiligen Joseph te nemen. Wij beloofden hem dat wij ons op zijn *Propagateur* zouden

abonneren, en u, Eerwaarde Pater, verzoeken de genezing van ons dierbare kind te vermelden, als wij die mogten verkrijgen. Ter naauwernood hadden wij onze gelofte gedaan, of het ligchaam van het kind werd geheel met wonden bedekt. Men riep den geneesheer die, op het gezigt van deze verandering, zeide: «Gelukkige wonden, het kind is gered!» Intusschen was onze vreugde niet van langen duur, want eene pleuris en eene ontsteking in de ingewanden volgden alras, en het kind ging zeer achteruit. De heilige Joseph, zeiden wij toen tot elkander, wil ons geloof beproeven en zijne alvermogende voorspraak nog meer doen uitblinken. Wel verre dan ook van de hoop te verliezen, verdubbelden wij onze gebeden, wij lieten die door de kweekelingen met ons doen en kaarsen opsteken voor het altaar van den hooggeëerden Patriark. Eindelijk na zes weken van angst en smeekgebed, werd het kind aan het leven wedergegeven. Het herstel duurde lang: drie maanden; maar de krachten kwamen met den dag terug, en nu zegt zij aan wien het hooren wil: De heilige Joseph heeft mij genezen.

«De tweede gunst welke ik u moet mededeelen, Eerwaarde Pater, is eene gift van fr. 600 voor het asyl van onze inrigting. Wij hadden geen overdekte plaats, en, als het regende, waren onze kinderen beroofd van buiten te spelen, en bij gevolg van de lucht die hun jeugdige leeftijd zoo noodig heeft. Onze dierbare zuster, directrice van het asyl, gaf aan hare kleine engelen den raad om dagelijks dit gebedje tot den heiligen Joseph te bidden: Goede heilige Joseph, verkrijg ons eene overdekte plaats, waar wij kunnen spelen als het ongunstig weder is. Soms tijds hield de onderwijzeres zich of zij het gebedje vergat; aanstonds vroegen verscheidene stemmen

het: Zuster, wij hebben niet gebeden: Goede heilige Joseph. . En de gelukkige onderwijzeresse haastte zich dan om voldoening te geven aan de godsvrucht welke zij door haar schijnbaar vergeten op de proef had gesteld. De heilige Patriark bleef niet doof voor de wenschen van deze onschuldige harten: den 19 maart jl., juist toen men een zijner beelden wijdde die wij op onze speelplaats hadden laten plaatsen, uit erkentelijkheid voor verscheidene gunsten welke wij door zijne voorpraak hadden verkregen, en onder anderen de bekeering van een hardnekkigen zondaar, die in de troostrijkste gevoelens gestorven was, verleende Hare Majesteit de Keizerin de 600 gevraagde franken, en den volgenden woensdag, ontvingen wij daarvan de goede tijding. Eer, liefde en dankbaarheid aan den Voedstervader van Jesus!
20 april 1866.»

KRACHT VAN DE LITANIE VAN DEN HEILIGEN JOSEPH.

Een der eilanden van Morbihan, 15 october 1866.

Op het einde van het vorige jaar, werd mijn dierbaar en eenig kind plotseling, als ik zoo zeggen mag, door den dood getroffen; eene krisis die ik aan de wormen toeschrijf bragt hem in weinige minuten in een wanhopigen toestand: het loodkleurig gelaat van het kind, zijne verdraaide ledematen deden de omstanders gelooven dat het dood was; de krisis duurde drie kwartier. Ondanks het groote vertrouwen dat ik altijd in de bescherming van den heiligen Joseph heb gehad, had

zich eene zekere wanhoop van mijne ziel meester gemaakt, toen ik plotseling in de gedachte kreeg om mijne toevlugt tot dien gelukzaligen Patriark te nemen, dien men nooit te vergeefs aanroept; in mijn moederlijken angst en smart, knielde ik voor het beeld van dien goeden beschermer neder, hem belovende dat ik aan den *Propogateur* zou schrijven als hij mijn zoon wel wilde genezen. Ter naauwernood was de litanie van den heiligen Joseph geeindigd of het kind opende de oogen; mij tranen ziende storten, zeide hij mij: Ween niet, mama, ik ben niet meer ziek.

J. M. L.

BESCHERMING IN EEN GROOT GEVAAR.

De overste van de Zusters van den Heiligen Joseph van N*** zendt ons den volgenden trek, als een treffend bewijs van de bezorgdheid van den Voedstervader van Jesus voor die dierbare kleine wezens.

«Eerwaarde Pater, weinige dagen geleden zijn wij bijzonder beschermd geworden door den heiligen Joseph en de heilige Maagd, die wij nooit van elkander scheiden. In onze klas is een zeer groot zwart bord met een vreeselijk geraas op vijf kleine kinderen van vier jaren gevallen: wij kunnen u onze schrik onmogelijk schetsen, wij waren verstomd van vrees voor de arme kleinen die onder het bord begraven waren toen het zoo plotseling en onverwachts viel. Toen wij het opligttten om de dierbare kinderen te doen opstaan, die wij dood of verminkt achtten . . . o! welk een geluk! Heb dank

mijn God, Maria, Joseph.... gij hadt ze met uwe magtige bescherming gedekt. Geen dier lieve kleine kinderen had het minste letsel, zelfs de minste vrees gehad: wij hebben ze alle vijf bedaard en rustig gevonden onder dien zwaren houten mantel. Wij hebben in onze scholen de beelden van de heilige Maagd en den heiligen Joseph op een voetstuk geplaatst en dagelijks offeren wij hun onze goede kleine kinderen op en bevelen ze hem bijzonder aan. Deze gunst werd des te hooger gewaardeerd omdat de anti-katholieke partij zeer ijverig bezig was om het onderwijs der Zusters door dat van een gehuwden onderwijzer te doen vervangen, dewijl de parochie zeer klein is. Indien aan onze kleinen enig ongeval ware overkomen, zou men het goed hebben laten gelden om ons te doen wegzenden. Wij hebben met al de geassocieerden van den *Propagateur* de vrome oefening der zeven zondagen gehouden, en van dien tijd af zijn al de aanslagen van de vijanden der godsdienst tegen ons ijdel geweest. Glorie aan God en aan onze heilige beschermers in den hemel!»

EEN JONG KIND DAT DE BESTRAFFING GOED AANNEEMT.

Wilt gij, lieve kleine kinderen, in al de gevaren van ziel en ligchaam door den heiligen Joseph beschermd worden, weest dan getrouw met hem te eeren, te bidden, na te volgen; legt u, op zijn voorbeeld, toe op eene groote gelijkheid van humeur, en om goed uw voordeel te doen met de lessen, welke men u geeft.

De volgende trek is ons medegedeeld door Zusters Ursulinen van een huis waar men den heiligen Joseph bemint.

«Ik wil, Eerwaarde Pater, u een kleine trek verhalen, die ons voorleden week zeer gesticht heeft.

«Op zekeren dag kwam eene onzer buiten-leerlingen niet op tijd in school. De onderwijzeresse liet haar de straf ondergaan door het reglement bepaald, en weigerde zelfs om de redenen aan te hooren welke het kind meende te kunnen aanvoeren tot regtvaardiging van haar verzuim. Denzelfden dag wordt de onderwijzeresse, eenige uren voor het einde van den speeltijd, in de spreekkamer geroepen: zij dacht dat het de moeder van het kind was, die op hare beurt hare redenen kwam aanvoeren. Zij vergiste zich, het was onze jonge leerlinge die, op verlegene wijze, eene schoone waskaars voor den dag haalt, welke zij verborgen had en aan hare meesteres ter hand stelt, zeggende: Mevrouw, hier is eene waskaars voor den heiligen Joseph, om mijne bekeering te verkrijgen. — Dit goede meisje van tien jaren beroofde zich van eene lekkernij om het genoeg te hebben eene kaars ter eere van den heiligen Joseph te doen branden.»

DERDE HOOFDSTUK.

APOSTOLAAT DER ZUSTERS IN HET HUISGEZIN.

I.

Wij hebben hier het oog niet op de Zusters van den heiligen Vincentius a Paulo die hare zorgen aan de armen, aan de verlatenen, aan degenen die niet bedeed zijn met de goederen der wereld, besteden. Wij willen onze lezers onderhouden over eene andere bediening welke God ook zegent, en die de menschen welligt niet altijd waardenen zooals zij het moesten doen.

Van al de gevoelens die ons hart innemen, weet ik niet of er een zoeter is dan de broederlijke liefde. De kleine jongen en het kleine meisje hebben elkander altijd gekend en bemind. Hunne spelen, vreugde en droefheid is altijd één geweest. Een bloeiende rozenboom in hun kleinen tuin is voor hen een schat geweest dien zij met één hart hebben bemind. De dood van een geliefden vogel heeft hunne tranen doen vlieten.

Zij hebben te zamen de beproeving van het alfabet doorgeworsteld; op de knieën hebben zij de handen gevouwen en namen geleerd die zij nooit zullen ver-

geten. Op de feestdagen, kwamen zij frisch en vrolijk als de ruiker van rozen dien zij droegen, en hunne mondjes gaven en ontvingen teedere kussen (1).

De kinderjaren zijn voorbij: de broeder en de zuster zijn opgegroeid, elkander steeds liefhebbende! Gij kent de zoetheid daarvan, jeugdige lezeressen, kent gij er ook al de voordeelen daarvan? Gij zijt de eerste vriendinnen uwer broeders. Zijn zij ouder dan gij, zij beschermen u, en uwe zwakheid maakt u nog dierbaarder aan hen. Indien gij hen daarentegen in het leven eenige jaren zijt voorgegaan, dan zijt gij jeugdige en vrolijke

(1) Eene jonge dame van veel talent heeft eene schoone bladzijde over dit onderwerp geschreven:

„Wie zou dan willen staande houden dat het offer niet is het genie der vrouw? Men kan wel, als men wil, zeggen dat zij geen ander heeft; maar dat is haar roem en haar geluk, het zachte licht dat, hare korte reis verlichtende, ook den gang der menschheid geleidt. De vrouw offert zich op zooals zij behaagt, bijna zonder het te bemerken, en het verdient opmerking dat het offer hetwelk ontwijfelbaar is de vrucht van de liefde, de stempel van de liefde, de volmaking van de liefde, daarvan bijna altijd bij haar de kiem en de gelegenheid is. Nemen wij het kleine meisje als voorbeeld. Het is twaalf jaar. Daar zit het bij haar ingeslapen broertje. Hoe tevreden is zij, hoe aandachtig, hoe beeft zij bij het minste geraas van een hinderlijk werktuig! De minste aanwijzing van eene zucht of van eene beweging, doet haar kleuren als eene aardbezie der Alpen. Haar oog heeft reeds een koortsig angstigen blik, haar geheele hoofd draagt den indruk van eene treffende fierheid. Zij haalt de schouders op wanneer men haar uitnoodigt om de verlaten spelen te hervatten, zij waant zich reeds kleine moeder! Welnu! zij heeft geen ongelijk in haren naieven hoogmoed: het offer, die eerste grondslag van het moederschap, vertoont zich reeds aan haar in een onbepaald verschiep, als een schoone engel naar wien zij de armen uitstrekt om hem te omhelzen.”

mentors die altijd zeker zijt van aangehoord te zullen worden.

Hoe gaarne zie ik dien vertrouwelijken omgang! Welk eene ware en vrije ontboezeming! De scholier die het vertrouwelijkst is met zijne ouders, heeft altijd kleine zaken waarvan hij het geheim bij voorkeur aan zijne zusters toevertrouwt. De kinderlijke liefde lijdt daar niet onder. Indien de zuster het waagt om eene kleine zedeles uit te deelen, dan wordt hare hardheid bijzonder gematigd door de bevalligheid van een mond die zich oefent in de kunst om de reden te laten spreken.

Deze beide vrienden verhalen elkander hunne vrees en hoop. Vervolgens komt het verhaal der groote en kleine gebeurtenissen welke in de familie en in het land zijn voorgevallen.

Dit alles wordt besproken onder eene wandeling aan den oever van eene beek, wier geruisch den verhaler zachtkens accompaneert; of men gaat onder de schaduw van een kastanjeboom zitten; dan gaat de zuster, met die kunst waarin het hart al de vrouwen inwijdt, van nietigheden tot de ernstige zaken over. Het madeliefje en het korenbloempje waarmede zij haren hoed op smaakvolle wijze siert, geven haar een voorwerp van bewondering en dankbaarheid voor den Schepper. Zij laat hare blikken rondweiden, en terwijl zij het landschap schijnt te bewonderen, ziet zij in de ziel van haren welbeminden broeder, zij zoekt daarin dat kostbare geloof dat haar broeder en zij uit dezelfde bron hebben geput. Indien zij het ongeschonden terugvindt, tracht zij het nog te versterken, maar als zij het bij ongeluk verzwakt vindt, bewaart zij het stilzwijgen....., zij bidt (1).

(1) J. Gouraud.

II.

Wie onzer kent niet eene dier engelen des huisgezins die afstand hebben gedaan van al het geluk dat de wereld haar kon belooven en van de geoorloofde vreugden, om zich toe te wijden aan de zorgen van jeugdige weezen, of aan het heil van een van God verwijderden broeder? Een onzer grootste schrijvers, de heer Lodewijk Veuillot heeft ons in het portret zijner zuster, een bewonderenswaardig tconbeeld gelaten van die heldhaftige zielen, welke zich zelve weten te vergeten om zich uitsluitend met degenen bezig te houden die God aan hunne offervaardigheid heeft toevertrouwd:

«Ik zal hier uw edel en zacht gelaat schetsen, in onze oogen even als in die der engelen versierd door de beslommeringen die het voor den tijd vermoeid hebben, gij die uit liefde tot God de dienst van God niet hebt gekozen, en die u uit christelijke liefde speent van de vreugden der christelijke liefde. Gij hebt volkomen noch den vrede des kloosters, noch de zorg der armen, noch het apostolaat in de wereld, en uw groot hart heeft zich weten te berooven van al wat groot en volmaakt was als dat hart. Gij hebt uw leven besloten in de kleine pligten, dienaars van een broeder, moeder van weezen. Daár blijft gij gelijk de oplettendste huisvrouw en de geduldigste moeder, u geheel gevende, en slechts ten halve onvangende. Gij hebt jeugd, vrijheid, toekomst geschonken; gij zijt u zelve niet meer; gij zijt degene die niet meer is, de overledene echtgenoot, de begraven moeder; gij zijt eene maagd weduwe, eene religieuse zonder sluijer, eene echtgenote zonder regten, eene moeder zonder naam. Gij offert uwe dagen en uwe avonden op voor

kinderen die u hunne moeder niet noemen, en gij hebt moederlijke tranen gestort op graven die niet de graven uwer kinderen waren. En in dien arbeid, in die zelfverloochening, en in die smarten, zoekt en vindt gij als rust nog andere zieken te helpen, andere zwakken te steunen, andere wonden te genezen. O! wees gezegend door God als door onze harten.»

Dit treffend naar de natuur geschilderd portret stelt geen toewijding voor die in den boezem der christen wereld zeer zeldzaam is; ofschoon onze betrekkingen zoo uitgebreid niet zijn, kennen wij een tal van vrome maagden die zich daarin zouden kunnen herkennen. Zij zijn de troost van hare grijze ouders, de tweede moeders van hare jongere, en de mentors van hare oudere broeders. Hare woorden, steeds doortrokken van den hemelschen geur die hare ziel vervult, brengen de kalmte en de vreugde in de zielen van anderen. Haar altijd heldere, altijd welwillende blik, houdt allen die haar omringen in eerbied, en voorkomt dikwijls ongepaste taal, en gevaarlijke gesprekken. Hare waarschuwingen, die steeds met toevendheid en medelijden zijn vermengd, vermeerderen in de ziel eens broeders den eerbied en het vertrouwen dat zij hem hadden ingeboezemd.

Deze overwegingen zijn ons voor den geest gekomen toen wij den volgenden brief lazen, aan ons door eene jonge dochter gerigt die zich geheel voor hare familie opoffert, en wier vurige ijver door God is beloond geworden door haar de bekeering te verleenen van een broeder dien zij vurig aan den heiligen Joseph had aanbevolen.

III.

«11 mei 1862.»

„Eerwaarde Pater,

«O! hoe goed, hulpvaardig en barmhartig is onze Vader de heilige Joseph! Gij kunt weder eene gunst opteekenen! Weder eene genade waarvoor men hem moet loven en danken.

«Eenige weken geleden, beval ik door u, aan onzen welbeminden Heilige, twee groote zondaars aan; vervolgens, eenige dagen later, had ik het geluk u andermaal te schrijven om u mede te deelen dat een hunner, de ongeloovige grijsaard, op het randje van het graf bekeerd was, en dat hij den zoeten dood der voorbeschikten was gestorven; en nu kom ik u de bekeering mededeelen van een anderen zondaar..... De heilige Joseph heeft al onze verzoeken verhoord, en zijne barmhartige hand heeft die twee verstokte harten geraakt!

«Gij weet dat de andere zondaar een jongeling was, reeds lang vervolgd door de genade, en hare stem weerstaande en hoe langer hoe meer in den afgrond der ongeregtigheden verzinkende, met ik weet niet welk een koud cynisme..... terwijl zijn hart overigens door eene verschrikkelijke wanhoop gefolterd werd, het gevolg van onoverkomelijke moeilijkheden in de positie waarin zijne ongeregeidheden hem hadden gebragt. Zoo stond het met hem.... Intusschen droeg hij, sedert bijna twee maanden, de gewijde medalje van den heiligen Joseph, zonder devotie, welligt uit loutere inschikkelijkheid... Maar ik begon te hopen.... De heilige

Joseph kon daar niet te vergeefs zijn! En inderdaad, de goede Heilige heeft gehandeld. Eerst heeft hij onzen zondaar de ziekte, of liever de gebrekkelijkheid gezonden; dit was, menschelijkerwijs gesproken, het eenig middel om hem de kalmte te geven die noodig was voor eene ernstige daad; wat is er vervolgens in zijne ziel omgegaan? ik weet het niet . . . Maar wat ik wél weet, wat mijn hart van vreugde en dankbaarheid heeft doen kloppen! is dat de verloren zoon op het patroonfeest van den heiligen Joseph tot den beste der Vaders naderde, dat hij Jesus in zijn berouwhebbend hart aan de Heilige Tafel ontving. Hij hield zijn Paschen!! en met Jesus in het hart, wijdde hij zich aan den bewaarder van Jesus toe! Hij schonk hem, voor zijn leven lang, eene kinderlijke liefde, en vroeg hem, als belooning, zijne voortdurende bescherming Ja, hij gaf zich met ligchaam en ziel aan den heiligen Joseph en stelde zijne geestelijke en tijdelijke belangen in zijne handen! Acht dagen daarna, vierde de arme bekeerling het octaaf van dien gezegenden dag, van dien dag van genade, die een gewigtige in zijn leven zal zijn: hij keerde tot de Heilige Tafel terug Ach! hij was zoover van Jesus verwijderd geweest, hij had hem zooveel te zeggen

En andermaal, vroeg hij, door den heiligen Joseph, de genade der volharding, en bij zijn gebed voegde hij eene plegtige gelofte om te verkrijgen dat de moeilijkheden zijner positie den vrede zijner ziel niet zouden verstoren en hem niet van den goeden God zouden verwijderen Zal de heilige Joseph dit gebed en ook dien vromen wensch niet verhooren? Zal onze zoo goede Vader het werk van wedergeboorte dat hij zoo bewonderenswaardig begonnen heeft niet verlaten? . . . Daaraan twijfelen, zou zijn hem beledigen . . .

«Ach! nooit had ik zoovele en zoo groote gunsten verworven als sedert de laatste maand maart! Een ex-voto, eene geloftegift van marmer, bij een altaar van den heiligen Joseph geplaatst, waar ik zoo gaarne bid, zal de herinnering en de dagteekening van vier harer, maar vooral van die welke het onderwerp van dezen brief uitmaakt, levendig houden. Eerwaarde Pater, in mijne oogen is het waarlijk een wonder! En indien gij met mij getuige waart geweest van de bijna plotselinge verandering in deze arme, nog zoo jeugdige en toch zoo door de hartstogten verwoeste ziel, dan zoudt gij dit met mij zeggen!... De spotzieke twijfelarij en de bittere wanhoop hebben plaats gemaakt voor het ontwaakte geloof, het opregte berouw.

«Ontvang, enz.»

EEN ARME VERLOREN ZOON DOOR ZIJNE ZUSTER BEKEERD.

Ziehier een zeer treffende brief die ons door eene jeugdige wees wordt toegezonden :

Het schijnt mij onmogelijk toe om in dezen brief al de gunsten, kleinen en grooten, te herinneren, welke de liefde van den heiligen Joseph mij in moeilijke en gewigtige omstandigheden heeft verkregen. Ik zal er eene onwaardeerbare vermelden: het goed slagen in eene zaak die als geheel onmogelijk werd aangezien. Het feit is het volgende: Drie jaren geleden, werd ik door mijne ouders naar Parijs gezonden om tot engelbewaarder te dienen aan mijn armen broeder, student in de medicijnen, die reeds een geruimen tijd in de hoofdstad had doorgebracht, en zijne familie en zijne plichten geheel had vergeten. Dit

was voor mij eene zeer kiesche en moeilijke zending. Hoeveel tranen heb ik in tegenwoordigheid van God alleen gestort, hoeveel droefheid en geheime moedeloosheid hebben mijn arm hart verslonden! Hoe dikwijls was ik op het punt de hoop te verliezen, wanneer ik zag dat de zaken hoe langer hoe slechter keer namen! Ik zou in al de bijzonderheden willen treden die een juister denkbeeld zouden geven van de buitengewone hulp welke ik door de tusschenkomst van Maria en van Joseph ontving, maar dan zou ik een boekdeel moeten volschrijven. Ten einde de groote gunst die ik luide wil verkondigen, beter te doen begrijpen, zal ik mij vergenoegen met te zeggen dat ik wees ben; mijne moeder werd mij op zeer jeugdigen leeftijd ontnomen; nog zeer jong zijnde, heb ik haar moeten vervangen en de geleidster worden van mijn ouderen broeder. Mijn verblijf in de hoofdstad is eere zware beproeving geweest, èn omdat ik nog zoo jong en arm aan ondervinding was, èn omdat mijn smaak en mijne voorliefde geheel strijdig zijn met den geest des tijds.

«Maar gezegend zij de beminnelijke Voorzienigheid, die mij groote vertroosting en steun heeft verschaft juist daar waar ik groote gevaren had te loopen, en bijna onoverkomelijke hinderpalen te overwinnen. Arme banneling, ver van het dorp waarin ik mijne jonge jaren had doorgebracht, koos ik de kerk van Onze Lieve Vrouwe der Overwinningen, als eene overheerlijke oasis te midden dier uitgestrekte woestijn, als eene veilige haven in den storm. Zonder vriendin, alleen aan mij zelve overgelaten, kwam ik gaarne mijn hart, dat te vol was, uitstorten in den medelijdenden boezem van mijne Moeder in den hemel; hoe gelukkig gevoelde ik mij bij het altaar van haren engelachtigen Bruidegom te kunnen nederknielen! Dáár, in zijne tegenwoordigheid, balsemde een hemelsche geur

mijne ziel en genas haar van al hare wonden. Op zekeren dag dat ik met meer vertrouwen bad, hoorde ik in het binnenste mijns harten eene geheime stem die mij zeide: *Stel uw vertrouwen in dien zoo goeden en zoo magtigen Vader, en zijne teedere liefde zal u steeds vergezellen.*

«Van dit oogenblik af, gaf ik mij zonder voorbehoud aan dien grooten Heilige, die mij steeds, ik geloof, ik gevoel het, eene goede plaats in zijn vaderhart heeft bewaard.

«Na die geheele overgeving van mijne zorgen en mijne zware bekommering aan den Heiligen dien ik voorliefde toedraag, zijn vrij wat stormen over mijn hoofd gegaan, die mijn vertrouwen zouden hebben moeten doen wankelen! maar nooit heeft iets mij kunnen weerhouden om mijne oogen naar mijn heiligen Beschermers op te heffen; ik zeide hem toen met tranen in de oogen: Ik smeed u, o mijn welbeminte Vader, leen een gunstig oor aan mijne gebeden, en, wanneer gij mijne dierbaarste verlangens met een volkomen en goeden uitslag bekroont, dan zult gij uwe eigene glorie kroonen; mijne dankbaarheid zal eeuwig zijn, en mijn hart, getroffen door zoovele weldaden, zal geen rust meer hebben dan wanneer het u nieuwe en talrijke dienaars zal hebben gewonnen.

«En nu, liefde, lof en glorie aan den heiligen Joseph, mijn welbeminden Vader. Zijne onuitsprekelijke goedheid heeft mij boven mijne verwachting verhoord; al de hinderpalen zijn verdwenen; zijne vaderhand heeft het arme verloren schaap in den schaaftal teruggevoerd; hij heeft het aan ons dierbaar gebergte teruggegeven. De heilige Joseph heeft geen grenzen aan zijne gaven gesteld; niet alleen is mijn arme broeder tot God teruggekomen, maar hij is bovendien schitterend geslaagd in zijne studiën, welke hij zoozeer veronachtzaamd had. Wij

zijn nu reeds eene maand in het ouderlijk huis terug; mijn hart is altijd met eene onuitsprekelijke dankbaarheid vervuld, en, mijne schroomvalligheid overwinnende, heb ik besloten om u dit verhaal toe te zenden, ten einde al uwe vrome lezers aan te sporen om in den heilige Joseph hun vertrouwen te stellen.

«Hoe gaarne zal ik aan het heiligdom van den heiligen Joseph een *ex-voto* zenden, ter getuigenis van mijne kinderlijke liefde! Hoe gelukkig zou ik wezen, wanneer ik, in de plaats van een koud marmer, mijn arm hart daar kon vasthechten, overvloeiende van dankbaarheid en vertrouwen voor den beste en teederste der vaders (18 januarij 1864).»

Het is onmogelijk om dit zoo treffend en naief verhaal te lezen zonder zich tot schreijens toe bewogen te gevoelen. O! wie zou kunnen zeggen hoeveel goed engelachtige en offervaardige zusters kunnen doen in den huiselijken kring, voor hunne broeders, die zoo dikwijls van God verwijderd zijn! Dat al degenen die deze regelen zullen lezen den heiligen Joseph bidden dat hij haar in zulk eene kiesche en gewigte zending helpe, opdat zij dezelfde vreugde en hetzelfde geluk mogen hebben als de jonge dochter van wie sprake is in dit verhaal.

BEKOMMERING VAN EENE ZUSTER OVER DE OPVOEDING
VAN HAREN BROEDER.

«Ik wensch ook eene hulde van dankbaarheid aan den heiligen Joseph te brengen, en daarom zend ik u heden het verhaal van eene uitstekende gunst welke de

goede heilige Joseph voor ons verkregen heeft. Wetende dat eene godsdienstige en eelt christelijke opvoeding eene onschatbare weldaad is, en ziende dat een geliefde broeder op het punt was om zich ongelukkigerwijze in eene inrigting te bevinden, waar de godsdienst niet in eere wordt gehouden, vreesde ik met reden voor zijne toekomst, en besloot ik om, het koste wat het wilde, hem in eene godsdienstige inrigting van opvoeding te doen plaatsen. De moeilijkheden welke daarentegen bestonden waren zeer groot, en menschelijkerwijze gesproken was het niet mogelijk om te slagen. Maar ik stelde mijn vertrouwen in den heiligen Joseph, ik hield eene noveen ter zijner eere, en ik beloofde u te zullen schrijven, en, iets wat mij nu nog ongeloofelijk voorkomt, alles slaagde naar wensch, en mijn broeder die, met mij, die groote gunst gevraagd had, bevindt zich nu in het huis waarin ik hem gaarne zag opgenomen.

« 10 november 1866.

M. R.»

EENE ZUSTER VOL DANKBAARHEID VOOR DEN HEILIGEN JOSEPH.

«Gedoog dat ik mijn nederig viooltje kome planten in het bloemperk van den heiligen Joseph dat gij met zooveel kunst en goed gevolg kweekt; dat geurig bloempje zal, ik twijfel daar niet aan, het hart uwer vrome lezers verheugen, dewijl het een nieuw bewijs zal zijn voor de goedheid van dien grooten heilige jegens degenen die hem met vertrouwen inroepen.

Sedert zeer langen tijd was een mijner broeders in de wanhopigste besluiteloosheid omtrent zijne roeping. Hij deelde mij zijne ongerustheid mede, die ik des te meer gevoelde dewijl onze harten slechts één hart vormen. Ik rigtte mij aanstonds tot den heiligen Joseph, opdat hij mij omtrent zulk een moeilijk punt mogt verlichten. Verscheidene novenen werden te dier intentie gehouden; maar de gevraagde gunst liet zich steeds wachten. Ik begon toen, tweemaal achtereen, de oefening der zeven zondagen, en, twee dagen na de sluiting dier godvruchtige oefeningen, ontving ik uit den mond van een man Gods het besluit dat een einde maakte aan alle onzekerheid, en op de meest bepaalde wijze de loopbaan aangaf, die mijn broeder moest intreden.

Mijne dankbaarheid evenaarde mijn geluk, maar mijne wenschen waren nog niet vervuld, dewijl eene plaats in een geschikt huis moest gevonden worden. Ik rekende op den heiligen Joseph en ook ditmaal is mijn vertrouwen niet ijdel geweest: het huis is gevonden, de schikkingen zijn gemaakt, en nu blijft mij niets over dan mijne belofte te vervullen om dit feit openbaar te maken en alle dagen, gedurende een jaar, de zeven smarten en de zeven blijdschappen van den heiligen Joseph te bidden.

Maak dan aan allen, Eerwaarde Pater, mijne dankbaarheid en mijne liefde voor dezen grooten Heilige bekend, wiens dienaress ik de eer heb te zijn in eene Congregatie die zijn naam draagt. Ik zou wenschen dat elke zandkorrel een hart was in staat om den heiligen Joseph te beminnen, dat elke waterdruppel eene stem was om overal zijne magt en zijne goedheid te verkondigen; dat elke punt van het luchtruim een echo was om te herhalen dat de heilige Joseph de magtigste aller beschermers en de beste aller vaders is.

Ten einde zooveel in mijn vermogen is mede te werken tot de uitbreiding zijner vereering, span ik al mijne krachten in om zijne liefde in het hart der mij toevertrouwde kinderen in te prenten. Moge deze zwakke getuigenis mijner dankbaarheid hem aangenaam zijn en mij bij voortdoring zijne vaderlijke hulp verdienen.

25 oktober 1866.

Zuster MARIA-DELPHINA.

MAGT VAN DEN HEILIGEN JOSEPH OP HET
HEILIG HART VAN JESUS.

Men moet nooit wanhopen aan de zaligheid van eenigen armen zondaar, maar steeds, ondanks al den weerstand aan de genade ze aan het zoo barmhartig Hart van Jesus, door de alvermogende voorspraak van Maria en van Joseph, aanbevelen.

Zichier eene des te bewonderenswaardiger bekeering dewijl zij plotseling is geweest en verkregen zonder eenig uitwendig middel. Wij deelen den brief mede die aan ons is gerigt:

«E . . . , 26 augustus 1863.

„**Eerwaarde Pater,**

«Glorie, eer, lof en zegen aan het allerbarmhartigst Hart van Jesus door het onbevleete hart van Maria en door den heiligen Joseph, onzen teederlievenden Vader en magtigen beschermer. — Ofschoon ik de eer niet heb u te kennen, Eerwaarde Pater, schrijf ik u om uw Eerwaarde eene gunst of liever eene genade mede te deelen, welke ik gaarne vermeld zag onder den titel van *Magt*

van den heiligen Joseph op het heilig Hart van Jesus, want ik geloof zeker dat ik haar op de voorspraak van onzen beminnelijken Vader den heiligen Joseph, van dit zoo medelijdend Hart voor de zondaars heb verkregen.

«Ziehier het feit:

«Ik heb een broeder dien ik altijd uit den grond mijns harten heb liefgehad; onze geheele familie deelde mijne gevoelens ten zijnen opzichte, want hij is ten allen tijde de steun van zijne goede moeder en de troost van al de zijnen geweest. Sedert verscheidene jaren met eene onder alle opzichten verstandige en achtenswaardige vrouw gehuwd, had hij zich steeds zeer verknocht aan zijne echtgenootte betoond. Hij had zijne kinderen teeder lief en legde zich er vooral op toe om hen voor God op te voeden. — Ongelukkiger wijze was die arme broeder sedert ongeveer drie jaren zóó van gedrag veranderd dat men hem niet meer herkende. Een goede zoon, een trouwe echtgenoot, een teederlievende vader zijnde, was hij thans hardvochtig, onverbiddelijk, ontrouw, kortom slecht geworden. Zoo stichtend zijn vroeger gedrag geweest was, zoo ergerlijk en zelfs ergerlijker was het voor de geheele gemeente geworden waarin hij woont. Ik zou u onmogelijk, Eerw. Pater, onze smart kunnen beschrijven, toen wij dien ongelukkige alle godsdienstoefening vaarwel zeggen en met reuzenschreden den weg der ondeugd bewandelen zagen. Niets is gespaard om dien nieuwen verloren zoon tot betere gevoelens te brengen: vermaningen, gebeden, novenen enz. Ja, ik kan zeggen dat wij gedurende deze drie jaren niet hebben opgehouden om voor dien ongelukkige te bidden. Maar begrijp onze smart: in plaats van zich te veranderen en te bekeeren, werd de ongelukkige van dag tot dag erger. Hij heeft zich zelfs zoo

ver vergeten, van zijne arme kinderen te mishandelen en zijne vrouw openlijk te verachten, zeggende dat hij haar niet meer wilde zien. Sedert verscheidene maanden sprak hij zijne moeder, zijne vrouw, zelfs zijne kinderen niet meer toe. Wanneer hij somtijds gedwongen was iets te zeggen, deed hij het met eene verschrikkelijke barschheid.

«Op de levendige vermaningen zijner moeder, heeft hij geantwoord: «Ik wil van niemand iets meer weten. Niemand zal mij meer kunnen veranderen; *de duivel zelf zal mij niet veranderen.*»

Deze laatste uitdrukking heeft mij zulk een schrik aangejaagd, dat ik voor een oogenblik bijna getwijfeld heb aan de mogelijkheid van de bekeering van den rampzalige die haar durfde doen. Maar dewijl het juist dien dag het feest van het Allerheiligst Hart van Jesus was, toen hij dit zeide, heb ik mij onverwijd tot dit zoo barmhartig Hart gekeerd, en met veel droefheid, maar met een groot vertrouwen gezegd: «Voorzeker neen, de duivel zal hem niet veranderen, maar het medelijdend Hart van Jesus, door de voorspraak van den heiligen Joseph.» Op hetzelfde oogenblik, heb ik eene gelofte gedaan om een pelgrimstogt naar eene kapel van den heiligen Joseph te volbrengen, daar eene heilige Mis te doen lezen en den volgenden *woensdag* eene kaars ter eere van den Heilige te laten opsteken. Tevens heb ik beloofd dat als de heilige Joseph mijn wensch vervulde, ik uit dankbaarheid eene tweede kaars zou laten branden, en drie heilige Missen lezen, eene ter zijner eer, en de beide anderen ter eer van het Allerheiligst Hart van Jesus en van het Onbevlekt Hart van Maria.

«O magt van den heiligen Joseph op het Heilig Hart van Jesus! dat Hart, dat zich tot hiertoe ongevoelig had

betoond voor dezen nieuwen verloren zoon, heeft de smee kingen van den heiligen Joseph niet kunnen weerstaan. Ach! eerwaarde Pater, oordeel over mijn geluk en het geluk van onze geheele familie: op den dag dat ik mijne gelofte had gedaan, is mijn arme broeder, die daarvan niets wist, geheel veranderd. Hij is begonnen zijne vrouw en zijne kinderen toe te spreken, en den volgenden *woensdag* is hij zijne moeder gaan bezoeken, om haar zijne diensten aan te bieden. Sedert heeft hij zich zóó betoond als hij in zijne jeugd was, dat wil zeggen een goede zoon, een trouwe echtgenoot, een teedere vader; kortom, hij vervult zijne godsdienstpligten en tracht de ergernis te vergoeden welke hij het ongeluk heeft gehad te geven. Glorie zij daarvoor aan het Heilig Hart van Jesus; eer en lof aan den heiligen Joseph, onzen teederlievenden vader en magtigen beschermer.

«Uit dankbaarheid jegens den heiligen Joseph heb ik gemeend u dezen trek van zijne bescherming te moeten mededeelen.

«Ontvang, enz.»

GELUKKIGE VERZOENING VAN EEN ZOON MET ZIJN VADER.

«Ik ben er trots op u te zeggen dat ik, mij sedert de eerste jaren mijner jeugd tot het religieuse leven geroepen gevoelende, slechts zuchtte en nog zucht naar het oogenblik waarop het mij zal gegeven zijn om onder de bruiden van Jesus geteld te worden; desniettemin kwamen van allerlei kanten beletselen op: de weinige

ijver voor den arbeid, de lust naar onafhankelijkheid en de zucht tot vermaken van allerhande aard van een oudsten broeder, maakten mij de slavin van mijne familie. Ten gevolge van het slechte gedrag van dien jongeling, had mijn vader hem geheel uit zijn hart gebannen en al zijne hoop op mij, zijn laatste kind, gevestigd. Die arme vader stond op het punt om mijn broeder aan de deur te zetten; deze maakte zich, op zijne beurt, gereed om het ouderlijk huis te verlaten. Door dit vertrek zag ik mij verpligt om het offer van mijne roeping te brengen, of mijne ouders aan vreemde zorgen over te laten; deze gedachte verscheurde mijn hart nacht en dag; ik vroeg mij af of de goede God zich niet van dit middel bediende om mij te beletten een verlangen in te willigen, dat niet met zijne inzichten strookte. Eindelijk had ik den gelukkigen inval om de zorg voor deze zaak aan den heiligen Joseph toe te vertrouwen. Zoodra had ik dien stap gedaan of ik gevoelde in mij zelve een onuitsprekelijk welzijn, dat mij verzekerde dat mijne wenschen verhoord zouden worden. Vol vertrouwen, deed ik hem verscheidene beloften, onder anderen die om deze gunst in den *Propagateur* mede te deelen. Verscheidene dagen gingen voorbij zonder dat iets aanwees dat mijne gebeden verhoord waren; integendeel, niets kon den zoon doen besluiten om zich aan zijn vader te onderwerpen, en niemand durfde den vader aanraden om iets aan zijn zoon toe te geven; zij tartten elkander elk oogenblik uit; daaruit volgden de hevigste tooneelen; zij waren gezworen vijanden: alle hoop op verzoening verdween. Toen trachtte ik mij te onderwerpen, denkende dat de heilige Joseph zag dat het vertrek van mijn broeder voordeeliger zou zijn. Van nu af bad ik hem slechts om de genade der onderwerping te verkrijgen; ik deed het

met zooveel aandraug dat ik hem geen oogenblik rust liet. Mijne hoop was niet ijdel: den volgenden morgen beklaagde mijn broeder zich dat de kleedermaker zijne kleederen niet had gemaakt en dit zijn vertrek twee dagen uitstelde. Deze omstandigheid verlevendigde mijn moed, ik zag in dit uitstel het werk van den heiligen Joseph. Inderdaad kondigde mijn broeder mij den volgenden *woensdag* aan, zonder dat iemand eenigen stap bij hem gedaan had, dat hij geheel besloten was om den wil mijns vaders te doen; hij belastte mij toen met de verzoening. Ik heb het genoeg u thans mede te deelen dat, dank zij den heiligen Joseph, mijn vader zich zeer gelukkig achtte vergiffenis te verleenen omdat mijn broeder zoo goed gestemd was. Sedert den 12 maart 1866 heeft de glorievolle patriark van dien jongeling, die toornig, onbeschoft, onbeschaamd, lui, onafhankelijk was, wel niet, als gij zoo wilt, een volmaakt jongeling gemaakt, maar hij heeft hem ten minste een onderworpen kind doen worden, die veel meer lust in den arbeid heeft. Hopen wij dat de heilige Joseph zijn werk zal voltooijen en dat wij weldra een vurigen christen zullen hebben.

D . . . »

VIERDE HOOFDSTUK.

DE HEILIGE JOSEPH BESCHERMT DE JONGELINGEN BIJ HET
AFLEGGEN DER EXAMENS.

Verscheidene onzer jeugdige lezers zijn ongetwijfeld geneigd om zich te beklagen over de gestrengte verpligting waarin zij zich bevinden om examens te ondergaan vóór dat zij zekere loopbaan die zij willen omhelzen kunnen intreden.

Ach! indien zij de gevaren van hun leeftijd beter kenden, dan zouden zij, wel verre van daarover te klagen, zich verheugen over de noodzakelijkheid waarin de Voorzienigheid hen plaatst om de gewoonte aan te nemen van een ernstigen arbeid, die hen zal bevrijden van de gevaarlijke bekoringen, welke de jongelieden die een lui en vadsig leven leiden, bestoken. De arbeid is de ziel van alles; hij houdt den geest bezig en besteedt onze krachten nuttig. De mensch is voor den arbeid geschapen. *Arbeiden of sterven*, ziedaar de orde der natuur. De mensch die niet wil arbeiden is bijna altijd schadelijk voor de maatschappij. De arbeid is een der beste helpers van de deugd, en tevens de steun en het sieraad van ons leven. Men kieze een staat, welken ook, en men vereenige daarin al de goederen en de voldoeningen

welke een mensch genoeg schijnen te kunnen geven; indien degene dien men in dien staat heeft gesteld, geen bezigheid heeft, en men hem laat nadenken over wat hij is, zal dat kwijnende geluk hem niet staande houden.

In den aanvang der dingen, na de schepping, toen de mensch, vóór zijne zonde, nog geheel in de eer zijner onschuld en de ongeschondenheid zijner natuur was, legt God hem den arbeid op. Hij plaatst hem in het paradijs der geneugten: waarom? Is het alleen om te genieten en niets te doen? Neen. Bemerkt wel hoe de Heilige Schrift zich uitdrukt: het geschiedde om te arbeiden: *Posuit eum in Paradiso voluptatis ut operaretur.* De aarde was toen niet vervloekt, de mensch was niet gevallen, hij kwam voort uit de handen van den Schepper; het goddelijk beeld stond in al zijn glans op zijn voorhoofd: welnu! God wil dat de onschuldige mensch arbeide, dat hij uit de vruchtbare aarde vruchten hale die de zijnen zullen wezen, omdat zij van zijn arbeid zullen voortkomen, en dus treedt hij in medewerking met God, neemt hij deel aan het scheppingswerk; want zoo groot is de eer, zoo groot de waardigheid van den arbeid, dat hij den mensch om zoo te zeggen met God verbindt, en dat overal: in de nijverheid, in de kunst, in den landbouw, even als in de hoogste bespiegelingen der gedachte. En daarom legt God den arbeid aan den onschuldigen mensch op als eene wet zijner natuur en eene voorwaarde zijns levens. En daarom ook, gelief dit wel op te merken, vorderen al de vermogens des menschen den arbeid, hebben zij behoefte aan arbeid om in bedrijvigheid te komen en zich te ontwikkelen, en zonder den arbeid kwijnen zij weg en vergaan zij.

Het is de studie die de rede volmaakt, die de verbeelding ontwikkelt, versiert, vergroot, die ons de

schatten der menschelijke kennis opent. Zij is de zenuw van het verstand en verschaft het de noodige krachten om zich tot de hoogste scheppingen te verheffen. De studie troost, verfraait, versiert somtijds het leven. Men moet degenen beklagen die verwaarlozen zich daaraan reeds in hunne jeugdige jaren over te geven; zij berooven zich van eene menigte voordeelen, welke zij niet meer op rijpen leeftijd zullen kunnen verkrijgen.

De mensch is tot den arbeid veroordeeld nadat hij zich Gods weldaden onwaardig had gemaakt. Intusschen vindt men de barmhartigheid des Vaders terug in het vonnis van den almachtigen regter: door te arbeiden gevoelt de mensch eene voldoening in zijn geweten, die den last van zijn arbeid verligt.

De gewoonte van den arbeid is bij een meisje een waarborg van wijsheid en van rede. Het is onmogelijk dat de ligtzinnigheid, de koketterie, de kwaadsprekendheid en zoovele andere gebreken niet onderdrukt worden door de gelukkige gewoonte om den geest bezig te houden. Haar humeur is gelijk; altijd een doel te bereiken hebbende, voedt zij hare verbeelding niet met onmogelijk te verwezenlijken droombeelden. Indien zij de uitspanningen van haren leeftijd met genoeg aanneemt, verlangt zij ze niet met die vurigheid, welke de dagelijksche bezigheden moeilijk maakt. De gehoorzaamheid, de wijze raadgevingen harer moeder hebben haar eerst tot de studie gebragt, en de bekoorlijkheid welke zij daarin nu vindt, is hare belooning. Dit jonge meisje kent de verveling slechts bij naam, tenzij een dag van ledigheid haar de bitterheid daarvan mogt hebben openbaard. Wie onzer is niet met geweld aan het werk gegaan en niet geëindigd met eene voldoening, een geheel nieuw genoeg in die taak welke hij zich

heeft opgelegd te vinden? Met welke belangstelling bestudeert het jonge meisje de geschiedenis der wereld! De trekken van moed, van edelmoedigheid spreken tot haar hart: zij gevoelt liefde voor Jeanne d'Arc en diepen eerbied voor den heiligen Lodewijk, en heeft van afgrijzen wanneer zij den koning-martelaar naar den Tempel volgt. Haar geoeffend geheugen onthoudt al spelende de schoonste verzen onzer dichters; de kunsten komen de uren van den dag nog korten.

De arbeid heft de ter neder geslagen ziel op, geneest wonden welke zij ontvangen of zich zelve heeft toegebracht. Hij verzekert den voortgang in het goede, en vooral trekt hij ons van ons zelve af.

Later levert die smaak, die lust voor de studie een wezenlijk voordeel op. De moeder, die beperkt is tot de striktste zuinigheid, kan, hare herinneringen raadplegende, hare dochter opvoeden.

Afgescheiden van de offervaardigheid die in elk vrouwenhart woont, gaat zij met een nieuwen lust weder aan de studie. Men ziet, hoe zij, naast hare dochter gezeten, de spraakkunst, de geschiedenis en de aardrijkskunde raadpleegt; zij verheugt zich over de noodzakelijkheid om meer tijd te besteden aan het beoefenen van talenten, welke zij zonder die streeleende noodzakelijkheid welligt verwaarloosd zoude hebben. (1)

«Voor den christen is de arbeid eene wet, eene bediening, eene volmaking van het leven. De arbeid geeft aan mijn verstand zijn glans, aan mijn ligchaam zijne rekbaarheid, aan mijne ziel hare grootheid, aan mijn wil zijn geestkracht; het is zulk eene opperste wet, zulk eene noodzakelijke bediening, zulk een radicale

(1) J. Gourand.

pligt, dat ik mij aan den arbeid niet kan onttrekken zonder mij te verlagen en mij te straffen door een in-niger en onvergelykelyk smartelyker straf dan mijn arbeid zelf.

« De arbeid is eene inspanning om een weerstand te overwinnen, een strijd om eene hinderpaal omver te werpen; derhalve is de arbeid mannelijk, moedig, grootaardig, de arbeid is heldhaftig, want de heldenmoed is eene opperste inspanning, het is de strijd in zijn hoogste magt. De arbeid heeft niet het genot, maar de vol-maaktheid ten doel; de mensch die arbeidt doet zijn pligt; de mensch die arbeidt volgt zijne wet op; daar-door bedekt hij zijn arbeid met de glorie en de waar-digheid waarmede hij zich zelve bedekt. »

Maar vergeten wij het niet, jeugdige dienaars van den heiligen Joseph, de arbeid, de studie zijn niet vol-doende om te slagen; uwe meesters kunnen zaaijen en besproeijen, God alleen geeft den wasdom. Daarom moet gij niet verzuimen zijne hulp in te roepen door de mag-tige voorspraak van Maria en van Joseph, op het voor-beeld der jongelieden, wier woorden wij u zullen laten hooren.

EENE ONGERUSTHEID VERDREVEN.

Gedoog dat eene moeder die dankbaar is jegens den heiligen Joseph, hare schuld kome kwijten, door u te verzoeken het verhaal van eene gunst, door zijne voor-spraak verkregen, in den *Propagateur* te plaatsen.

In januarij van dit jaar ondervond ik eene groote ongerustheid ten opzigte van mijn meisje, dat reeds vier jaren schoolging, en hare letters maar niet kon leeren. Ik wendde mij dus tot den heiligen Joseph door eene novene van zeven *Onze Vaders*, die ik het kind liet bidden, met belofte aan mijn welbeminden beschermer dat ik u zou schrijven, indien ik verhoord wierd. Van dat oogenblik af heeft mijne kleine een bijzonderen leerlust gekregen en nu is zij eene van de besten der afdeeling.

Daarenboven meen ik aan den heiligen Joseph de verbetering te moeten toeschrijven die ik in het karakter van mijn kind bespeur.

Glorie aan den beschermer van mijn gezin voor al deze weldaden,

Uwe nederige dienaressse G. D.

Saint-Cyr, te Mont-d'Or, 5 augustus 1866.

UITTREKSELS UIT EENIGE BRIEVEN.

— Ortho, 9 januarij 1866.

«Twee jaren geleden, moest ik een examen afleggen om een diploma te verkrijgen, dat mij in staat zou stellen om mijn brood op eervolle wijze te verdienen. Verscheidene personen, die in hetzelfde geval verkeerden, waren niet geslaagd: het was eene nieuwe commissie, die al te groote gestrengheid aan den dag legde. In mijne treurige vrees deed ik eene gelofte aan den heiligen Joseph, dat ik eene noveen van heilige missen ter zijner

cere zou laten doen als ik het diploma verkreeg; ik werd verhoord, en slaagde boven mijne verwachting.»

— Rouaan, den 29 julij 1866.

«Eene jonge dochter, die om redenen van gezondheid hare voorbereiding niet had kunnen doen om het examen te ondergaan, heeft van haren beschermer den heiligen Joseph hulp en steun ontvangen voor de oplossing van eene vraag die zij weinig of niet bestudeerd had. Haar examen is schitterend geweest, en voorzeker is zij dien gunstigen uitslag aan den heiligen Joseph verschuldigd. Ik heb beloofd om die hulp bekend te maken, indien zij mogt slagen; ik doe het met erkentelijkheid en geluk.»

— Men schrijft uit Laon:

«Na zooveel uitstekende blijken van de bescherming van dien grooten heilige, was het immers niet mogelijk om hem onze belangen niet toe te vertrouwen in eene omstandigheid, zóó beslissend voor ons als die is om een examen te ondergaan? Verscheidene maanden te voren hadden wij hem beloofd, dat indien hij ons een goeden uitslag bezorgde, wij niet langer de talrijke gunsten zouden verzwijgen, welke wij hem verschuldigd zijn. Hij nam onze belofte aan, want reeds op den eersten dag van onze beproeving, hebben wij zijne zeer bijzondere bescherming op zeer klare wijze herkend, en nogmaals is, dank zij hem daarvoor gebracht, het examen voor ieder onzer geweest wat wij konden verwachten. Eere dus aan den heiligen Joseph, die onze wenschen zoo volkomen heeft vervuld! Grenzeloze liefde en dank-

baarheid voor dien teederen vader die degenen nooit verlaat die hunne toevlugt tot hem nemen!

KINDEREN VAN MARIA.»

— België, 22 oktober 1866.

«Ingevolge mijne belofte, laat ik in den *Propagateur* melding maken van den goeden uitslag van mijn eind-examen, verkregen van het Heilig Hart van Jesus en de heilige Maagd, op de voorspraak van den *heiligen Joseph*.

«Mogen al de leerlingen der normaalschool hunne onmagt erkennen, en de zorg voor hare studiën aan den hemel toevertrouwen; dan alleen, zullen zij, mijns inziens, zeker zijn van den goeden uitslag.

EENE DIENARES VAN DEN HEILIGEN JOSEPH.»

— Een goede jongeling schreef ons laatst den volgenden brief:

«Het leven van Albertus van Dainville lezende, werd ik door eene zaak getroffen. Toen hij zich voor het examen van het baccalaureaat voorbereidde, had hij zich aan zes heiligen aanbevolen, en hij kreeg zes witte boonen. Dit was een lichtstraal.

Dit examen moettende ondergaan, zag ik dat ik niets beter kon doen, maar in plaats van mij aan zes aan te bevelen, koos ik den heiligen Joseph alleen: ik beloofde mij op den *Propagateur* te zullen abonneren en daarin het feit, zoo mogelijk, te doen opnemen.

«Mijne verwachting is niet teleurgesteld. Mijn examen, dat ik te Toulouse heb afgelegd, is met den besten uitslag bekroond; en ten einde mijne belofte te vervullen, kom ik vragen om dien nieuwen trek van de magt van dien grooten Heilige te vermelden, ten einde al degenen

die zich in dezelfde omstandigheden bevinden, met vertrouwen hunne toevlugt tot hem zullen nemen, en zij zullen verhoord worden.»

— Klein seminarie van Meximieux.

«Sedert lang had ik mij op uwen *Propagateur* moeten abonneren, om tot zijne verspreiding mede te werken en daardoor tot de devotie voor mijn heiligen Patroon. Gelief deze kleine bijzonderheden op te nemen: Sedert ongeveer tien jaren, heb ik dikwijls aan de leerlingen van ons seminarie aanbevolen om den heiligen Joseph aan te roepen, in hunne geestelijke behoeften, en ook voor het wél slagen hunner studiën. Nooit hebben zij het te vergeefs gedaan.

«Ik raadde die jongelieden, wier tijd geheel is ingenomen, aan om gemakkelijke novenen te houden. Bij voorbeeld, negenmaal de aanroeping: «Heilige Joseph, regtvaardige man, heilige Joseph, voedstervader van Jesus, heilige Joseph, Bruidegom van Maria, bid voor ons, en een *Onze Vader*, en een *Wees gegroet*. Ziehier eenige uitkomsten die ik mij herinner. Een leerling van de derde klasse: «*Ik kom u zeggen dat ik donderdag de eerste ben geweest. Ik ben zoo verrast, zoo beschaamd geweest dat ik zoo goed verhoord werd, dat ik het u niet durfde komen zeggen.* — Welnu, zeide ik hem, houd nog eene noveen om den heiligen Joseph te danken. Die brave jongeling, die zooveel vertrouwen in den heiligen Joseph stelde, is nu op het groot seminarie, en zal een goed priester naar Gods hart worden. Een andere, geboortig uit Lyon, kwam mij zeggen: *In de eerste compositie, ben ik zestien plaatsen vooruitgegaan.* Een derde leerling achtte zich gelukkig mij mede te deelen dat hij er vier was vooruitgegaan; een vierde bekende mij dat

hij dagelijks goede aantekeningen voor zijn werk van den leeraar kreeg, sedert hij onzen heilige bad. Een groote jongeling, een goede leerling, was in het seminarie gekomen; in de eerste maanden ging alles goed in de klas, behalve de studie van de grieksche taal. Dit was een kruis dat hij onmogelijk kon dragen. Hoeveel verdriet, hoeveel tranen! Ik wist niet hoe ik hem zou aanmoedigen. Hij zeide mij: Ik ga vertrekken. — Beproof een middel: houd eene noeven tot den heiligen Joseph, en dan zullen we zien. Hij deed het onverwijld, en weinige weken later, die studie met goeden wil voortgezet hebbende, sprak hij niet meer over zijn tegenzin en ontmoediging. «Mijnheer, ik houd nu even veel van het grieksch als van het latijn.» Tegenwoordig is hij een der goede en sterkste leerlingen van de klas.

«Ik deel u die feiten mede, als belooning van het volkomen vertrouwen dier dierbare leerlingen.

De *abbé* ROBÉLIN, directeur.»

— Kostschool van de zusters der Voorzienigheid, te Straatsburg:

«Onze harten vloeijen over van vreugde en van geluk, en wij kunnen slechts uitroepen: Glorie aan den heiligen Joseph in alle tijden en over de gansche aarde!»

«Verkondigen wij aan het heelal dat de heilige Joseph de meester der onmogelijke dingen is, en dat hij alles verkrijgt van het hart van zijn goddelijken Zoon!

«Gisteren, 6 augustus, heb ik mijn examen afgelegd; de vrees verlamde mijne vermogens, ik nam een beeldje van den heiligen Joseph, en het met de linkerhand vast houdende, schreef ik met de rechterhand. Alles is goed gegaan.... Ik had de tweede plaats verkregen.

«Met betrekking tot de mondelinge proeven, was de

bescherming van onzen doorluchtigen beschermheer zóó zichtbaar, dat niemand meer zou kunnen betwijfelen, dat hij mij de eerste plaats verleend had. . . . Mijne natuurlijke schroomvalligheid had plaats gemaakt voor eene kracht, eene kalmte, welke mijne meestereszen zelve verbaasde.

Het vurigste verlangen mijns harten was vervuld: maar mijne geheele toekomst behoort aan den heiligen Joseph, ik heb hem zonder enig voorbehoud al mijne plannen, al mijne oogmerken, al mijne verlangens, kortom mijn geheele leven toegewijd, ik behoer hem onverdeeld en voor altijd toe!

«Vóór dat ik mij met iets anders zou bezig houden, heb ik beloofd de magt van dengene dien wij als onzen vader beschouwen te doen kennen.

«Mogt ik al de menschen brengen aan de voeten van dengene aan wien ik mijne liefde en mijne dankbaarheid heb gewijd.

«Mogt hij uit den hoogen hemel al mijne ademhalingen, elke klopping mijns harten beschouwen als zoo-vele getuigenissen van mijne levendige dankbaarheid, en moge hij mij vooral aannemen als zijn welbemind kind en mij steeds tot raadsman en gids verstrekken.

«Ik beveel hem mijne dierbaarste belangen, mijne bloedverwanten, mijne vriendinnen, kortom al degenen aan, die regt hebben op mijne genegenheid en mijne erkentelijkheid.

«Ontvang,

PAULINA HAUSS.»

— Men schrijft uit N°:

«Ons huis bereidde jaarlijks een zeker getal jonge dochters voor om de acte van onderwijs te verkrijgen.

«Dit jaar moesten er zeven mededingen. Zij nu waren

een weinig achterlijk in zekere onderwerpen welke zij moesten kennen. Ofschoon zij gedurende de laatste maand zeer hard gewerkt hadden en een welwillend lid der commissie haar driemaal een dictee was komen geven om haar aan het examen te gewennen, leide dit alles nog niet tot een goeden uitslag, want bij het laatste dictee, acht dagen vóór het examen, zeide die goede heer mij: «Daar is geen hoop: moedig haar aan, doe haar zooveel mogelijk arbeiden, en dan zullen wij zien.

«Op den morgen van den bepaalden dag staken wij twee kaarsen op, één voor het beeld van onzen goeden Vader den heiligen Joseph, en één voor dat van de heilige Maagd; te gelijker tijd hielden wij niet op onzen goeden Patriark, den heiligen Joseph, aan te roepen. Ik herinnerde hem onophoudelijk aan mijne leerlingen.

«Zij hebben, tot mijne groote verbazing, goede compositiën van orthographie gegeven, met een regelmatig schrift, en dáár waar zij in de school 8, 10, 15 tot 19 fouten maakten, hebben zij slechts eene of anderhalve fout gemaakt; haar dictee en al hare andere compositiën is aangenomen; daar eene harer vier fouten had gemaakt, werd zij des avonds weggezonden; maar de heilige Joseph heeft haar niet in den steek willen laten. Den volgenden morgen riepen de heeren haar terug voor de mondelinge lessen, en zij werd even als de anderen toegelaten.

«Wij haasten ons u dezen goeden uitslag, ter glorie van onzen goeden Vader, mede te deelen, en u te verzoeken ons wel voor den *Propagateur* in te schrijven, eene belofte welke wij eenige dagen vóór de examens hadden gedaan. Daar wij de uitstekende eer hebben om den heiligen Joseph voor onzen patroon te bezitten, heeft ons huis hem daarenboven als verdediger van al

onze belangen en toevlugt van al onze smarten aangenomen.

«Ons vertrouwen is zoo groot, dat wij onder zulk eene magtige bescherming niets meer vreezen.

«Onivang enz.

Theresia Rescoussié.»

— Feix, 2 augustus 1866.

«Het hart met eene onuitsprekelijke dankbaarheid vervuld, verzoek ik u ter eer van den goeden en grooten heiligen Joseph den goeden uitslag mede te deelen welken drie onzer leerlingen bij de gister besloten examens verkregen hebben.

«Boven vijftien meisjes, die, zooals men dacht, het van haar zouden afwinnen, hebben zij de drie eerste nummers gehad; vol vertrouwen in den heiligen Joseph, hebben zij met de gegronde hoop medegedongen dat alles ten beste zou doen slagen: dit is zóó geschied.

«Zeer eerwaarde Pater, iemand die den heiligen Joseph zeer bijzonder vereert, verzoekt mij u te zeggen dat zij den vrede die in hare familie heerscht aan dien grooten Heilige te danken heeft; en wat nu volgt:

«Een kind van acht jaren had sedert twee jaar eene zeer gevaarlijke breuk. Zijne familie, die niets heeft verzuimd om aan hem de noodige zorgen te besteden, had al de hulpmiddelen der kunst uitgeput. Al die geneesmiddelen moede zijnde, hield de moeder eene noveen en liet het heilig misoffer opdragen ter eere van den heiligen Joseph. Aan het einde der noveen was het kind geheel genezen.»

— Le Mans, 18 julij 1866.

«Onze onderwijzeressen hebben ons het artikel van

den *Propagateur* voorgelezen, waaruit de magt van den kuischen Bruidegom van Maria ten gunste dergenen die eene acte van onderwijzeres wenschten te verkrijgen, zoo duidelijk blijkt. Wij hebben daarom met een groot vertrouwen onze toevlugt genomen tot den glorievollen beschermer der zielen die hem aanroepen. Wij zijn eene noveen ter zijner eer begonnen; wij hebben hem verscheidene beloften gedaan, onder anderen van aan den *Propagateur* te schrijven en eene heilige mis van dankzegging aan het altaar van den heiligen Joseph te laten lezen, indien hij ons bij het examen, dat wij den 17 julij moesten afleggen, zoude bijstaan. Wij waren vijf in getal die het moesten ondergaan; ofschoon verscheidenen zeer zwak waren, zijn allen geslaagd,

«Onze harten en onze stemmen verheffen zich dus terzelfder tijd naar het hemelsch vaderland om onzen goeden Vader den heiligen Joseph te danken voor de zoo zichtbare en zoo treffende bescherming, waarmede hij ons begunstigd heeft.

«Ontvang, enz.

«De leerlingen van de normaalschool der Dames van de Heilige Harten en van de voortdurende aanbidding van het Allerheiligste Sacrament.»

DE VREES DOOR DEN HEILIGEN JOSEPH VERDREVEN.

«Eene onzer dierbare zusters, door onze oversten naar de normaalschool gezonden, om daar hare studien te doen, ten einde het diploma van onderwijzeresse te ver-

krijgen, heeft bij de gedachte alleen aan de examens. Wat moest zij doen?... De zoo gevreesde dag naderde met rassche schreden; in zulk eene gesteltenis kon zij onmogelijk slagen. Het geheele Huis zond sedert lang vurige gebeden ten hemel op, toen uw kostelijk tijdschrift ons kwam mededeelen, dat de heilige Joseph ook belang stelt in het lot der kweekelingen voor het onderwijs. Wij haastten ons dus die aflevering aan onze dierbare zuster te zenden. Ter naauwernood heeft zij eenige regelen gelezen of haar vertrouwen verdubbelt. Aanstonds stelt zij alles in handen van onzen welbeminden Vader, en belooft hem dat als de vrees verdwijnt, zij die gunst in den *Propagateur* zal mededeelen. Weldra doet de bescherming van den goeden heiligen Joseph zich gevoelen. Van dit oogenblik af geen vrees meer. Het examen is dáár. Kalm en vol vertrouwen, overwint zij alle hinderpalen, en ondanks de bovenmate groote gestrengheid van de leden der commissie, loopen hare examens tot meerdere glorie van onzen dierbaren Heilige goed af, en de goede Zuster keert in het Huis terug, vervuld van liefde en dankbaarheid voor dengene die haar zoo beschermd heeft.

«Glorie en eer aan den heiligen Joseph! Ja, wij hebben hem lief en zullen hem altijd liefhebben, want hij is voor ons die goede vader, die opregte, innige vriend, dien wij in alles raadplegen, en die de smeeingen zijner kinderen nooit onverhoord laat.

«Ontvang, enz.

«Zuster T.—M. *religieuse van de Annonciade.*

«Bisdom van Mechelen, 3 september 1866.»

VIJFDE HOOFDSTUK.

DE BACCALAUREUS VAN DEN HEILIGEN JOSEPH.

In onzen tijd doen een groot getal jongelieden hunne studien om zich tot het baccalaureaat en het doctoraat voor te bereiden, en aldus een eervol beroep te aanvaarden. Maar dewijl de candidaten dagelijks in getal toenemen, en de naijver onder verscheidene opvoedingsgestichten wordt gaande gemaakt, is het hoe langer hoe moeilijker om te slagen. Daarom gevoelen de vrome leerlingen, na veel gearbeid en niets nagelaten te hebben om te slagen, de behoefte om zich, in deze zoo gewigtige omstandigheid huns levens, onder de bescherming van den heiligen Joseph, den patroon der christen jeugd te stellen. De voedstervader van Jesus laat nooit na zijne getrouwe dienaars te helpen, en hij doet dit dikwerf op wonderdadige wijze, zooals men in de volgende trekken zal zien :

— Men schreef ons uit Rijssel, den 10 september 1866:

«Laatst waren twee jongelieden zeer ongerust over twee examens welke zij moesten afleggen. De heilige Joseph wordt tot beschermer gekozen, en de examens worden met glans doorgestaan. Eene bijzondere omstan-

digheid heeft op bijna klaarblijkelijke wijze de bescherming van den heiligen Joseph doen uitkomen. Dit is niet alles; want de groote heilige, op nieuw aangezocht in een dergelijk, maar nog wanhopiger geval van slagen, verhoort dit gebed andermaal, op nog treffender wijze dan de eerste maal.

«Glorie en eer aan onzen goeden en magtigen beschermer den heiligen Joseph.»

GOED GEVOLG VAN EENE NOVEEN AAN DEN HEILIGEN JOSEPH.

«Le Puy, 18 october 1866.

«Veroorloof mij eene schuld van dankbaarheid te voldoen, welke ik heb aangegaan jegens dengene wiens goedheid gij niet ophoudt te verkondigen.

«Ik moest mijn examen voor het baccalaureaat afleggen. Ik had nog slechts eenige dagen over, en toch was ik niet op de hoogte. Ongerust, gekweld, wist ik niet hoe mij uit deze moeilijkheid te redden. Plotseling kwam eene gedachte in mij op. Ik had in uwen *Propagateur* gelezen hoeveel gunsten door de voorspraak van den heiligen Joseph waren verkregen. Ik zeide mij zelve aanstonds dat deze goede beschermer mij ook zijne gunsten zou verleen. Tevens begon ik eene noveen ter zijner eer en beloofde hem dat indien hij mij de gunst verkreeg om te slagen, ik daarvan kennis zou geven aan den *Propagateur*. Mijne hoop werd niet teleurgesteld: dank zijne klaarblijkelijke bescherming, werd ik tot den graad van baccalaureus toegelaten.

«Ontvang, enz.

C. A. J. P., *baccalaureus in de letteren.*

EEN EXAMEN DOOR DE BESCHERMING VAN DEN
HEILIGEN JOSEPH GOED AFGELEGD.

Eene vrome dame, die te Parijs woont en vervuld is van ijver voor de glorie van den heiligen Joseph, verscheidene malen met hare zuster getuigen geweest zijnde van de genaden door dien grooten patriark verkregen, schreef ons laatst: «Wij zijn vol vertrouwen in den heiligen Joseph, en hoe zou het anders kunnen wezen? Wij zien dagelijks aanmoedigende feiten. Laatstelijk kwam eene dame, wier man eene aanzienlijke plaats bekleedt, ons hare smarten toevertrouwen; een allertreurigst huishouden; wij zijn getuigen geweest van slagen en beledigende woorden, en wij waren gelukkig genoeg, mijne zuster en ik, van den woedenden man tot bedaren te brengen, door onzen goeden heilige aan te roepen. Die dame is eene goede christin; dezer dagen gold het haar zoon, een jongeling van zeventien jaren, die door eene borstkwaal, welke op de voorspraak van Onze Lieve Vrouwe van Lourdes genezen is, wat achterlijk is in zijne studiën. Zijn vader, die hem mishandelde, zette zich in het hoofd dat hij zijn examen moest doen, en werd bij voorbaat boos als hij er niet door zoude komen. Wij hebben aan de moeder twee medaljes gegeven van den heiligen Joseph om in de kleederen van den vader en den zoon te naaijen. Vervolgens hebben wij eene noveen begonnen die met den dag van het examen, 18 september, zou eindigen. Hij *legde een schitterend examen af, ofschoon de examinatoren zich daarover zeer verbaasden*, daar zij hem een onderwerp in het latijn te behandelen hadden gegeven, waarvan de arme jongen

bekende dat hij niet veel wist; hij heeft GEEN ENKELE FOUT GEMAAKT EN HET ONDERWERP WAS MOEIJELIJK. Toen hij op het punt was van te vertrekken, trachtte zijn vader hem te ontmoedigen, maar, terwijl zijne moeder hem de hoed in de hand gaf, sprak zij:

«— Ga gerust, kind; menschen die medelijden met mijne smart hebben, hebben Maria en Joseph met mij gebeden; *gij zult worden aangenomen.*

«— Moegt gij de waarheid zeggen, moeder, voegde de jongeling daarbij, en met eene *buitengewone opgeruimdheid* vertrok hij.»

Moge de heilige Joseph ook den vrede aan die arme moeder teruggeven!

EENE GOEDE ZUSTER EN EEN GOEDE BROEDER.

«Saint-Paul-Trois-Châteaux, 5 augustus 1866.

«Eene zwakke gezondheid deed mij duchten dat mijn broeder den moeilijken arbeid van het schooljaar niet zou kunnen doorstaan, vooral een jaar van filosofie en voorbereiding voor het baccalaureaat in de letteren. Ik acht mij gelukkig u te kunnen zeggen dat hij aan de hoogeschool van Montpellier den graad van baccalaureus heeft gekregen, en dat wij die gunst aan de bescherming van de heilige Maagd en aan den goeden heiligen Joseph verschuldigd zijn.

«Veroorloof mij, eerwaarde Pater, dat ik u dit feit doodeenvoudig verhaal, en moge het voorbeeld van mijn broeder de jongelieden aanmoedigen om te doen gelijk hij.

«Gedurende den loop van het schooljaar was de arme jongen zeer ontmoedigd door de menigte vakken

die men aan de candidaten van het baccalaureaat van 1866 oplegde. Op mijn raad rigtte hij zich met groot vertrouwen tot den heiligen Joseph, en hield eene noveen ter zijner eer. Van mijn kant beloofde ik aan dien grooten en zachtmoedigen beschermer hem een schoon zilveren verguld hart te geven, indien hij mij de gunst verleende dat mijn broeder baccalaureus werd, wanneer hij zich daartoe voor de eerste maal aanmeldde. Van dien tijd af is hij, ondanks de talrijke moeilijkheden welke hij in zijne studie ontmoette, niet meer ontmoedigd geworden; integendeel, eene bovennatuurlijke kracht steunde hem en spoorde hem tot den arbeid aan.

«Thens is mijne dankbaarheid grenzeloos, want niet slechts heeft de heilige Joseph mij deze tijdelijke gunst verleend welke ik hem vroeg, maar heeft hij mij eene dier vreugden doen smaken die alleen door de vrome zielen kunnen begrepen worden.

«Inderdaad heeft het diploma van baccalaureus door mijn broeder verkregen mij zeer veel genoegen gedaan, maar hetgeen mij vooral met troost overladen heeft, is de wetenschap, door mij bij deze gelegenheid verkregen, omtrent den grooten en degelijken grond van godsvrucht welken de heilige Joseph in het hart mijns broeders heeft gelegd. Elken morgen heb ik den armen jongen, gedurende vijf dagen welke wij te Montpellier hebben doorgebracht, en terwijl hij door de vrees werd beheerscht van niet te zullen slagen, zich met eene benijdenswaardige godsvrucht en vurigheid tot de heilige Maagd en den heiligen Joseph zien wenden, en hij heeft mij bekend, dat hij, gedurende den arbeid zijner compositiën, de *gevoelige* bescherming van zijne beide patronen heeft bemerkt.

«Toen hij eindelijk baccalaureus is geproclameerd,

heeft hij mij een papier overhandigd, met uitnoodiging om het te lezen. Ik meende dat het zijn certificaat van bekwaamheid was, dewijl zijn diploma van baccalaureus hem eerst binnen twee of drie maanden door den heer Minister van openbaar onderwijs en eerediensten moest gezonden worden.

«Ik lees . . . en mijne oogen worden vervuld met vreugde-tranen. Het was eene gelofte in april van dit jaar gedaan, waarbij hij zich verbond om *onmiddelijk* naar Onze Lieve Vrouwe van Salette te gaan, ten einde haar voor die gunst te bedanken, indien zij hem werd verleend.

«Deze brave jongeling wilde zelfs zijn vader en zijne moeder niet eerst gaan omhelzen, in de vrees dat hij zijne gelofte dan niet *strikt* zou nakomen. Ik stelde hem gerust, hem zeggende dat hij zijne gelofte *onmiddelijk* zou nakomen, wanneer hij van Saint-Paul vertrok, na deze goede tijding aan zijn vader en zijne moeder te hebben aangekondigd. Hij liet zich overreden, en na eenige uren bij onze goede ouders te hebben doorgebracht, die zeer gelukkig waren, en na de gelukwenschen van zijne talrijke vrienden ontvangen te hebben, vertrok hij naar Onze Lieve Vrouwe van Salette, waar hij zich op dit oogenblik moet bevinden.

«Hoe dankbaar moet ik niet zijn voor zulk eene groote weldaad!

«Gedoog dan, Zeer Eerwaarde Pater, dat ik u verzoek de goedheid te willen hebben u met mij te vereenigen om de heilige Maagd en den heiligen Joseph te danken en hem te bidden dit kind, dat hunne magtige hulp zoo zeer zal behoeven, altijd in de wereld te beschermen.

«Ontvang, enz.

Uwe zeer nederige dienseresse,

«ALEXIA ROZIER.»

EENE GOEDE INGEVING VAN DEN HEILIGEN JOSEPH.

«Poitiers, 18 julij 1866.

«Ter naauwernood eenige dagen geleden, bevond ik mij op het punt van een der moeilijkste examens in de regten af te leggen: het tweede licentie-examen dat de theses voorafgaat.

«Dewijl ik van nature uitermate schroomvallig ben, was ik bevreesd om in de war te geraken, en ondanks mijn voortdurenden arbeid, vreesde ik bijna geweigerd te zullen worden.

«Ik kreeg toen in de gedachte om mij op eene geheel bijzondere wijze aan den heiligen Joseph aan te bevelen, en ik beloofde dien grooten Heilige dat ik aan den *Propagateur* zou schrijven, indien ik zegevierend uit deze moeilijkheid geraakte.

«Mijnheer de directeur, de goede uitkomst heeft mijne verwachtingen overtroffen; ik heb mijne tegenwoordigheid van geest geheel behouden, en ondanks de moeilijkheid en den strijd over de vragen die mij gesteld zijn, heb ik, zoo al niet een schitterend, dan toch een voldoende examen afgelegd.

«Veroorloof mij hier een waarlijk wonderdadig feit mede te deelen, dat ik onder eede bevestig, en dat zal doen zien hoever de bescherming van den heiligen Joseph kan gaan.

«Den dag voor mijn examen gevoelde ik mij op eens de vier reeksen van vragen openbaren, die mij gesteld moesten worden, en toen zeide ik aan eene mijner bloedverwanten, bij wie ik mij bevond: «Morgen zal ik over die en die stoffen ondervraagd worden.»

«Desniettemin wilde ik geen gerucht geven aan dergelijk gevoel, vreezende dat ik dan onder den invloed zou geraken van een dier droombeelden welke den geest der jongelieden gewoonlijk op den dag die dergelijke proefnemingen voorafgaat, aantasten; intuschen zeide ik in mij zelven, dat de heilige Joseph wel niet geheel vreemd daaraan kon wezen, en stelde ik mij voor daarop te letten.

«Toen de dag en mijne beurt gekomen was, gevoelde ik in mij geen pijnlijke ontroering (iets dat mij zeer verraste, want gewoonlijk geraakte ik in de war), en kon ik zeer bedaard antwoorden.

«De vragen, Mijnheer de Directeur, zijn dezelfde die mij den vorigen dag waren geopenbaard geworden, en ik heb al de krachtdadigheid van de bescherming van den heiligen Joseph daarin herkend.

«Ik vervulde dus mijne belofte door dit feit aan den *Propagateur* te schrijven, en, indien het mogt gebeuren dat eenige jongelieden die op het punt zijn om dezelfde proeven te moeten doorstaan, daarvan kennis nemen, mogen zij dan ook hun vertrouwen op den heiligen Joseph vestigen, en al de noodige genaden van hem verwerven om tot een gelukkigen uitslag te komen.

«Ontvang, Mijnheer de Directeur, de verzekering van mijn diepen eerbied.

L. BALLAND,

«*Student in de regten bij de faculteit van Poitiers.*»

BRIEF VAN EENE HUISMOEDER.

Mijn zoon moest zijn examen als candidaat-notaris afleggen en ik vreesde dat hij niet zou slagen. In mijne ongerustheid, wendde ik mij tot den heiligen Joseph: de oefening der zeven zondagen werd ter zijner eer begonnen; - ik liet eene heilige Mis lezen, zeven kaarsen opsteken en ik stelde mijn zoon eene medalje van den grooten patriark ter hand. Van dit oogenblik af was ik zeker dat mijne gebeden zouden verhoord worden, ik zeide dat aan iedereen die mij kwam bezoeken. De uitslag heeft aan mijn vertrouwen beantwoord. Ofschoon hij nog zeer jong was en hij zijne studiën geruimen tijd had moeten afbreken, legde mijn zoon zijn examen *op de meest voldoende wijze af*. Het verwonderlijkste in die uitkomst, dunkt mij, is het volgende: Den dag voorafgaande aan dien van het examen, meende mijn zoon niet meer te moeten studeren en stond hij zelf op het punt om een bezoek aan een zijner vrienden te brengen, maar plotseling als door eene ingeving gedreven, die alleen van den heiligen Joseph kon komen, keerde hij terug. Ik zal, zeide hij, mijne wandeling uitstellen om nog een artikel te bestuderen, dat hij noemde. Zoo gezegd, zoo gedaan; hij studeerde den geheelen avond. Den volgenden morgen bemerkte hij tot zijne groote groote verbazing *dat men hem juist over dat artikel examineert*. Indien hij het niet had overgezien, *zou alle hoop op slagen verloren zijn geweest*. Zoo heeft de heilige Joseph zich daarmee dus bemoeid, Eerwaarde Pater, en ik zal hem mijn gansche leven dankbaar blijven voor deze uitstekende weldaad.

— Veroorloof mij, Eerwaarde Pater, u nog te spreken van eene groote gunst, die ik door de voorspraak van de allerheiligste Maagd Maria heb verkregen. Sedert lang had ik groote pijn aan de voeten; ik kon slechts met moeite loopen. Men zeide mij dat ik den geneesheer moest raadplegen; ik weigerde het, al mijn vertrouwen stellende op een wonderdadig MoederGodsbeeld dat men te Schent, een dorp, niet ver van Brussel gelegen, vereert. Ik besloot daarheen te gaan, maar mijn zoon, die mij niet gaarne zag vertrekken, verzette zich daartegen. Vrees niets, zeide ik hem, Onze Lieve Vrouwe van Schent zal mijne kwaal wegnemen. Zoo gebeurde het. Van mijne pelgrimsreize terugkomende, leed ik minder en *den volgenden dag was alle smart verdwenen*. Ik loop met veel meer gemak dan vroeger, van ganscher harte de verhevene Moedermaagd zegenende, die men nooit te vergeefs inroept.

Gelief, Eerwaarde Pater, deze trekken op te nemen in uwen geachten *Propagateur*, dien ik met zooveel genoegen lees, en dien ik aan verscheidene vrome congregatiën laat lezen.

EEN UWER ABONNENTEN.

Brussel, 22 oktober 1866.

VOLHARDING BELOOND.

Men verliest te dikwijls uit het oog dat de volharding eene wezenlijke hoedanigheid is, die het verzoek krachtig bij God en de menschen moet maken. — De Heer

is die man des Evangelies die, na eenig bezwaar geoperd te hebben, drie brooden niet kan weigeren aan een vriend die ze hem vraagt; hij is de regter die door de aanzoeken der weduwe overwonnen wordt, en die haar op haar aanhouden toestaat wat hij bij hare eerste kreeten geweigerd had. Jesus Christus heeft zelf deze troostrijke gelijkenissen op den hemelschen Vader toegepast.

De heilige koning David biedt ons een volmaakt toonbeeld van de volharding aan in het gebed om de genaden te verwerven, welke wij van God vragen: «Heer, zegt hij hem, wanneer ik den geheelen dag voor uwen troon zal geroepen en gij mij niet verhoord zult hebben, zal ik nog den ganschen nacht voortgaan, zonder dat men het mij als eene dwaasheid zal kunnen verwijten.» Hij wist toch wel, zegt de heilige Bernardus, dat wanneer God op het gebed zijner uitverkorenen zwijgt, dit dikwijls een verbergen van zijne liefde, en niet een teeken van zijn toorn is.

Deze nederige volharding, deze soort van lastigheid, zal ons van God verwerven wat wij niet zelve verdienen te verkrijgen.

De volgende brief zal de waarheid dier leer op nieuw bevestigen:

Rennes, den 10 november 1866.

Eerwaarde Pater!

Ik kom u vragen om in uwen *Propagateur* het verhaal op te nemen van eene uitstekende gunst, welke ik van mijn gelukzaligen vader den heiligen Joseph verkregen, en beloofd heb ter zijner glorie te verkondigen.

Te jong zijnde om, dit jaar, gewigtige examens af

te leggen, en desniettegenstaande verlangende dit te doen, om mij te ontheflen van de vermoeijenis welke zij mij zouden veroorzaken en mijne gezondheid te herstellen, die door een te aanhoudenden arbeid verzwakt werd, besloot ik om eene dispensatie van leeftijd te vragen, en opdat ik een gunstig antwoord zou verkrijgen, deed ik eene noveen ter eere van den heiligen Joseph, mijn gewonen beschermer. Het antwoord van de aarde was afwijzend, maar ik had zulk een vertrouwen in de hulp van den heiligen Joseph, dat ik, onder voorwendsel van eene dwaling in mijn verzoek begaan te hebben, mijne aanvraag vernieuwde en die van eene nieuwe noveen deed vergezeld gaan. Een religieus huis en vele personen vereenigden hunne gebeden met de mijnen. Wij hoopten die gunst te zullen verwerven, maar een categorisch en zeer bepaald *neen* kwam ons tot onze bevreemding verrassen. Iedereen, uit het veld geslagen, achtte de zaak toen onmogelijk. Velen zelfs raadden mij aan om geene nieuwe pogingen in het werk te stellen, die ongetwijfeld even nutteloos zouden blijven als de beide anderen, en mij daarenboven voor het volgend jaar zouden kunnen schaden.

Ik bleef, tot mijne groote spijt, acht dagen zonder iets te doen. Na verloop van dien tijd gelegenheid hebbende gehad om een van de nummers van den *Propagateur* te lezen, besloot ik het onmogelijke te beproeven. Zonder iemand te waarschuwen, won ik inlichtingen in, en na eene nieuwe vergissing te hebben gevonden die andermaal in mijne aanvraag was ingeslopen, hernieuwde ik haar voor de derde maal en deed haar door eene derde noveen vergezeld gaan, den glorievollen heiligen Joseph belovende, dat, indien hij mij begunstigde, ik dezen nieuwen trek van zijne goedheid en zijne magt

aan den *Propagateur* zou mededeelen. Nieuwe teleurstelling; de tijd gaat voorbij, de examens naderen, men antwoordt zelfs niet. Ik wist evenwel dat de heilige Joseph alles verkrijgt voor degenen die hem met vertrouwen aanroepen. Door deze gedachte gesterkt, zend ik een vierde verzoek en houd ik eene vierde noveen, bijna alleen, want mijne ouders zelve wanloopten er aan dat ik zou slagen. Terwijl ik het antwoord wachtte, riepen zij mij bij hen in de badplaats waar zij zich ophielden, opdat ik eenigen tijd zou kunnen uitrusten. Ik snel daarheen, mijn koffer vol boeken, en mij altijd voor de examens voorbereidende. Ik had wel reden om aldus te handelen, want nauwelijks bevind ik mij daar, of ik verneem eindelijk dat de heilige Joseph naar zijn goedvinden den wil der menschen kon veranderen en ze er toe brengen om te doen wat hij wil, gelijk hij wil en als hij het wil.

Het is onnoodig te u zeggen, eerwaarde Pater, dat de heilige Joseph die mij aldus geholpen had in mijn verzoek, mij bij de examens niet heeft verlaten. Zijne bescherming is toen zóó zichtbaar jegens mij geweest, dat het mij verscheidene malen is gebeurd juist te antwoorden op vragen wier oplossing mij onbekend was.

Welk een geluk voor mij dit wonderbaar en menscheijkerwijze onmogelijk feit tot de glorie van mijn beschermmer den heiligen Joseph te kunnen verkondigen! Ik vraag die sedert lang, en ik durf verwachten dat gij haar wel aan de lezers van uw godsdienstig tijdschrift zult willen aanbevelen. Alles leidt mij er toe om veel te hopen. Wil die gunst, welke hij voor mij verkregen heeft, niet zeggen: volhard? Hoevele genaden heeft hij mij reeds verleend! Met welke magtige bescherming zal hij mij niet beschutten? Niets is zoo klein of ik roep

zijne voorspraak daarvoor aan en het behaagt hem het mij te verwerven. Hij is voor mij als eene teederlievende moeder, die de verlangens van haar kind tracht te voorkomen, en zich haast om het zijne geringste verzoeken toe te staan zoodra zij weet dat zij hem niet schadelijk zullen zijn.

Ontvang, enz.

P. L.

ZESDE HOOFDSTUK.

DE HEILIGE JOSEPH EN DE ROEPING TOT HET PRIESTERSCHAP.

I.

«Welk een geheim is de roeping! God vermenigvuldigt vooral de groote en onweerstaanbare roeping tot het priesterschap. Hij heeft sedert de vestiging van het christendom meer uitstekende priesters dan groote mannen van elke andere hoedanigheid aan de wereld gegeven. Dit is het houtwerk van het gebouw; was het niet meer aanwezig, snel en zonderling zouden de gebouwen instortingen zijn. En wat zouden de andere groote mannen van ons maken zonder de wetenschap welke de priester hun mededeelt, zonder de inspiratie die hij hun inblaast, zonder den breidel dien hij hun aanlegt?»

(LOUIS VEUILLOT.)

Deze hulde door een uitnemend publicist aan het priesterschap gebragt, is waar, zeer waar; intusschen men moet bekennen, dat de christelijke geest in onze dagen zeer is verzwakt onder den adem van het rationalisme, en dat de roeping tot het priesterschap op schrikbarende wijze vermindert.

Mgr Mermillod zeide gedurende eene geestelijke afzondering onlangs door hem voor de groote dames van Lyon gehouden, op bewogen toon: «Gij kunt door uwe offervaardigheid, door de opvoeding uwer kinderen, door hun hart, hun verstand te voeden, door hen voor te bereiden om groote zielen te worden, gij kunt aldus mede werken tot de missie der Kerk; welligt zelfs haar eenigen uwer dochters onder den sluier der maagd, en eenigen uwer zonen onder het priesterlijk gewaad, geven.

«Laat ik u als bisschop spreken. De hogere standen der steden geven hunne kinderen niet aan de Kerk, en laten die eer te gemakkelijk over aan de bewoners van het platteland; — ik spreek niet van deze stad Lyon, die eene uitzondering is, — maar van de andere groote steden van het oude Europa; ik ben reeds in de gelegenheid geweest om het van den predikstoel te Parijs en te Weenen te verkondigen; wat de Kerk diep bedroeft, het is te zien dat de jongelieden uit de hogere standen, met hunne jeugdige handen op twintigjarigen leeftijd niets anders meer kunnen doen dan paarden besturen en eene tooneelspeelster toeklappen. De eer om het bloed van Jesus Christus te nemen en te houden is hun niet gegeven; dikwijls gaan er geslachten voorbij vóór dat eene familie hare zonen aan de Kerk schenkt.

«Christen vrouwen uw moederhart klopt niet snel genoeg van de goddelijke liefde, om van zijne essentie en zijn bloed een priesterhart te vormen. Ach! vraagt aan God dat deze stad Lyon zielen voortbrengt voor de offerwilligheid en de slagtoffering; vraagt Hem dat gij, op uwe beurt, den moed moogt hebben van het offer, en dat uw schoot, uwe vruchtbaarheid, een apostel voortbrengt. Over God

spreken, de wereld verlichten, is dit niet eene groote, eene heerlijke lotsbestemming (1)?

Ongetwijfeld is het eene verhevene roeping, eene bediening welke de menschen boven de engelen verheft. Maar hoe weinige christenen zien dit zóó in onzen tijd in. Wanneer een kind in eene voorname familie aanleg toont voor het priesterschap, dan doet men dikwijls al wat mogelijk is om het daarvan af te wenden.

Daarom kiest God zijne dienaren onder de kleinen en de onterfden van de goederen dezer wereld, zooals in de eerste eeuwen der Kerk geschiedde: *Infirma mundi elegit Deus*. Wij hebben reeds doen opmerken dat de bisschoppen van Frankrijk, die op dit oogenblik door hunne wetenschap en hunne deugd schitteren, uit de geringste klassen zijn voortgekomen.

Hoeveel andere jonge kinderen, die de grootste verwachtingen gaven, hebben Gods roep en hunne voorliefde niet kunnen volgen, omdat zij niemand gevonden hebben die hen wilde helpen, door hen in hunne armoede bij te staan.

Hoeveel jongelieden die tot voorname maar weinig met wereldsche goederen gezegende familiën behooren, zijn verplicht om gedurende den geheelen tijd dat zij op

(1) Onder al de zielen, wordt de ziel des priesters vooral door de vrouw gevormd, en, met zeer zeldzame uitzonderingen, ontluikt de priesterlijke roeping op den schoot en op het hart eener moeder. Aan iedere moeder die een priester onder hare kinderen telt kan men zonder vrees van zich te vergissen, zeggen: „Gij hebt aan de hemelsche vlam het zuivere voedsel verschaft dat zij behoefde om zich te ontwikkelen. De Heilige Geest zocht een priester, een anderen Christus: hij heeft in dit gezegend kind, dat gij in uwe armen droegt, de waardig voorbereide stof gevonden waarop zijne ingevingen hebben kunnen nederdalen en rusten. Gij hebt de was voor de vlam gevormd.

het seminarie doorbrengen en dikwijls in de eerste jaren van hun priesterschap in ontberingen te leven.

God laat dit ongetwijfeld toe, opdat zij na zelve veel geleden te hebben, geschikter zouden zijn om medelijden te gevoelen met al de ongelukkigen die hunne toevlugt tot hen zullen nemen.

II.

De volgende treffende brief is ons door een jongen kapellaan van het bisdom van Digne toegezonden, met verlof om hem mede te deelen.

LIEFDE EN DANKBAARHEID VOOR DEN HEILIGEN JOSEPH.

„Eerwaarde Pater.

«De dankbaarheid welke ik aan den heiligen Joseph verschuldigd ben, maakt het mij tot eenen zoeten pligt u te schrijven om u verscheidene uitstekende gunsten mede te deelen, die ik door de alvermogende bemiddeling van dien goeden vader, die mij altoos te hulp is gekomen in al de moeilijke omstandigheden waarin ik ooit verkeerde, heb verkregen.

«Terwijl ik nog op het groot seminarie was, deed God mij de genade om mij eene teedere devotie voor den engelachtigen bruidegom van Maria geven. Zoodra uw uitmuntende *Propagateur* het licht zag, haastte ik mij daarop in te teekenen, en ik kan u verzekeren, eerwaarde Pater, dat ik dien lezende mijne liefde en mijn vertrouwen voor den heiligen Joseph dagelijks heb voelen toenemen. Ik kreeg toen de goede gedachte om het doorluchtig hoofd der Heilige Familie tot mijn zaakwaarnemer en mijn getrouwen verzorger aan te stellen, voor al wat het tijdelijke betreft. Ik had

op dat oogenblik zware verplichtingen welke mij drukten; op de hulp van den heiligen Joseph rekenende, had ik mij alleen belast met de kwijting van eene schuld van 1800 franken, die mijne goede ouders hadden aangegaan om mij te helpen om mijne priesterlijke opvoeding te voltooijen.

«Bewonder met mij, Eerwaarde Pater, de teedere bezorgdheid van den heiligen Joseph. Eenige dagen later liet iemand dien ik nooit had gezien en die op eene providentiele wijze mijne geldverlegenheid had vernomen, mij 200 franken ter hand stellen. Eenige maanden daarna ontving ik nog 50 franken. In dien tusschentijd had ik het ongeluk van mijne arme moeder te verliezen, ik was verplicht om mijne jonge zuster uit de kostschool te laten komen, om haar in mijne familie te plaatsen, en nu schold men ons in het klooster waarin zij was opgevoed eene som van 155 franken kwijt, die nog niet betaald was. Dit is niet alles; ik was zeer in de verlegenheid om de reiskosten te betalen voor mijne zuster en voor mij, en op hetzelfde oogenblik zendt een mijner bloedverwanten mij 100 franken. Vóór den dood mijner uitmuntende moeder had ik mij verbonden om eene schuld-bekentenis van 100 franken te voldoen, welke zij had aangegaan om hare kinderen te hulp te komen. Daar de persoon aan wie deze som verschuldigd was, gevaarlijk ziek was, liet zij mij mijne verbindtenis teruggeven vóór dat zij stierf.

«Ik had een klein mobilair dat ik wilde verkoopen ten einde mijne schulden geheel te betalen; men had het op 400 franken geschat en het heeft mij 520 franken opgebracht.

«Ik vraag u verschooning voor al die kleine bijzonderheden, maar zij zijn een bewijs te meer dat de

heilige Joseph niet vreemd blijft aan al was ons betreft. Gij ziet het, die goede vader heeft de bediening van zaakverzorger welke ik hem heb gegeven goed vervuld.

«Veroorloof mij hierbij nog eenige woorden te voegen met de eenvoudigheid, die het kenmerk moet zijn der kinderen van dien aartsvader.

«Ik had sedert eenigen tijd het verlangen om mij een kelk aan te schaffen. Ik bad tot die meening de geheele maand maart. Ik wilde daarvoor 140 franken besteden, maar ik bezat slechts 110 franken, en nu heb ik laatstleden *woensdag*, den aan den heiligen Joseph toegewijden dag, een zeer schoonen kelk van waarde ontvangen, die een mijner bloedverwanten aan wien ik mijn verlangen niet had geopenbaard, mij heeft aangeboden. Ik zou u nog andere gunsten kunnen mededeelen, welke ik van mijn heiligen patroon ontvangen heb, om niet te gewagen van de geestelijke gunsten, die duizendmaal kostbaarder zijn.

«Ontvang, enz.

H. S.»

EENE BESCHERMING VAN DEN HEILIGEN JOSEPH.

Een goede seminarist van Bretagne heeft ons den volgende brief toegezonden, die onze lezers zal stichten.

«Sedert vier maanden ontvang ik den *Propagateur*. Van dien tijd af heeft de glorievolle heilige Joseph mij met zooveel gunsten overladen, dat ik, door de dankbaarheid gedrongen, niet langer kan wachten met u te schrijven.

«Veroorloof mij dan u nieuwe bewijzen mede te deelen van de goedheid van onzen welbeminden Vader. Mogen deze regelen, indien gij het voegzaam vindt ze bekend

te maken, in de harten eene grootere liefde en eene teederder devotie jegens den doorluchtigen Bruidegom van Maria ontsteken.

«Eene zwakke gezondheid hebbende, heb ik vele hinderpalen voor mijne roeping ondervonden, en zelfs was ik, weinigen tijd geleden, op het punt om de toog uit te trekken. Intusschen heb ik in al die beproevingen den moed niet verloren: ik had een beschermer in den hemel, den heiligen Joseph, die zijne kinderen nooit verlaat. De 19 maart nadert: ik doe eene noveen en beloof aan den Voedstervader van Jesus, dat indien hij de genade voor mij verwerft om priester te worden, ik het mij in mijne bediening ten taak zal stellen om hem te doen kennen en beminnen. — Eenige dagen daarna ontvang ik een brief van mijn bisschop, waarin hij mij zegt. «Dierbare zoon, gij kunt volkomen gerust zijn, ik zal u tot de heilige orden toelaten...» Monseigneur heeft mij, eene maand geleden, de kleine orden gegeven.

— Deze goede jongeling schreef ons den 25 maart 1866 een tweeden brief, waarvan het volgende een uittreksel is:

«Sedert mijn laatsten brief is mijn leven niet anders geweest dan getrooste smarten, overwonnen hinderpalen door de bescherming van den heiligen Joseph. Het zou te lang zijn om in bijzonderheden te komen; weet slechts, Eerwaarde Pater, dat ik bij al de wijdingen, welke mijn priesterschap zijn voorafgegaan, de hulp van den heiligen Joseph heb moeten inroepen, om groote moeilijkheden te overwinnen, zoowel van de zijde mijner overheid, als van den kant mijner gezondheid, en ik ben altijd verhoord.

«Door eene doodelijke pleuris aangetast, ben ik alleen genezen door novenen aan den heiligen Joseph gedaan.

«Eindelijk ben ik priester, ik heb het geluk gehad den

17 maart ll. door monseigneur den aartsbisschop van Rennes gewijd te worden. Maar vóór dat ik tot die wijding geroepen werd, ontstond er een beletsel; ik be-
 loof aanstonds aan mijn beschermer om eene communau-
 teit op den *Propagateur* te abonneren, als hij mijne
 verdediging op zich neemt; het beletsel verdwijnt en ik
 abonneer een klooster op uw vroom tijdschrift. — Op
 het oogenblik dat ik naar de retraite zou vertrekken,
 word ik ziek en zelfs vrij ernstig..... toen zegt
 mijn geneesheer, een man vol geloof, en dien ik een
 abonnement op den *Propagateur* heb doen nemen, mijn
 toestand ziende, mij zonder omwegen deze woorden:
 «eerwaarde heer, een krachtig geneesmiddel is hier noo-
 dig.... beloof iets aan den heiligen Joseph, dat is het
 eenige middel waarin ik op dit oogenblik heil zie.» Ik
 aarzel niet en beloof mijne twee eerste heilige missen aan
 den heiligen Joseph, en om die uitstekende gunst in den
Propagateur te vermelden, als zij mij ten deel valt. —
 Ik ben volkomen verhoord; ik heb drie dagen vóór de
 wijding kunnen vertrekken. De heilige Joseph heeft zijne
 zending bij mij vervuld; op mijne beurt nu moet ik de
 mijne vervullen. Ik ben priester, en dit woord van *priester*
 zal voor mij voortaan beteekenen *Voortplanter van de*
devotie tot den heiligen Joseph.

«Ontvang enz.»

EEN SEMINARIST DIE DOOR DEN HEILIGEN JOSEPH EENE
TOOG VERKRIJGT.

De groote menigte verdrong zich om de Kerk, toen zij glansrijke waardigheden, rijke inkomsten uitdeelde. Maar thans is de Kerk arm en daarom verlaten. Even als het met de aardsche verbindtenissen gaat, zijn de schoonheid, de adel of de ongelukken van deze dochter des Hemels niet meer voldoende om haar harten te veroveren, welke door de aanloksels van het goud en de eer verleid zouden worden, zegt Mgr Pie.

Even als in de eerste dagen van het christendom, behoort een klein gedeelte onzer levieten tot de rijke of slechts welgestelde huisgezinnen. Wat toch zien wij? Terwijl de magtigen en de rijken der aarde zich hardnekkig van het heiligdom verwijderd houden, wekt Gods geest in mindere klassen apostolische mannen op. Daar zijn nog mannen als Mozes, David, Vincentius a Paulo, onder de kinderen die de kudden hoeden tot dat zij herders der volken worden. Rijk in godsvrucht zijn hunne ouders met de goederen der fortuin niet begiftigd (1)

Het is goed dat degenen die door de Voorzienigheid

(1) De doorluchtige bisschop van Nimes, Mgr Plantier, herinnerde laatst in eene schoone rede dat hij de zoon is van een tuinman. De uitstekende kardinaal van Chambéry, Mgr Billet, is zelf in zijne jeugd herder geweest. Mgr Retord, de Franciscus-Xaverius van onzen tijd, herinnerde zich dikwerf, in zijne bewonderenswaardige brieven, de dagen dat hij de schapen hoedde. Mgr Bouvier schaamde zich niet werkmán geweest te zijn gelijk de heilige Joseph. De prelaten die tegenwoordig de hoogs'e zetels bekleeden, zouden ons nieuwe voorbeelden kunnen aan de hand doen.

bestemd worden om de vaders der armen te zijn, zelven eerst geleden hebben, ten einde hartelijker medelijden te kunnen hebben met de ellende van degenen, die eenmaal hunne toevlugt tot hunne christelijke liefde moeten nemen.

De volgende bekoorlijke trek is onlangs in eene der groote seminariën van het noorden van Frankrijk voorgevallen. De bijzonderheden zijn ons medegedeeld door de vertrouwelingen van den door den heiligen Joseph geholpen seminarist.

In het groot seminarie van N*** bevond zich een jong student, P. B***, wiens geldmiddelen zeer beperkt waren. Zijne ouders, die verarmd waren door de offers welke zij zich hadden opgelegd, om in de kosten zijner opvoeding te voorzien, konden hem onmogelijk onderhouden, zooals zij gewenscht zouden hebben. Die goede seminarist nu zag met leedwezen dat, ondanks zijne voorzorgen, zijne eenige toog zeer spoedig sleet. Hoe zou hij zich er eene andere verschafft hebben? Hij kende niemand om hem uit de verlegenheid te helpen; overigens is hij eenigzins beschaamd om zijn toestand bloot te leggen. Intusschen bespeurt een zijner medestudenten zijne treurigheid en raadt aan zijn benard uiterlijk, dat hij een heimelijk verdriet heeft, en hij eindigt met hem de reden zijner ongerustheid te doen openbaren. Daar hij zeer godvruchtig was en veel devotie voor den heiligen Joseph had, stelt hij hem voor om in vereeniging met verscheidene andere studenten eene noveen te houden ter eer van Jesus' Voedstervader, ten einde hem belang voor zijn toestand in te boezemen.

Het voorstel wordt gaarne aangenomen. Gedurende negen dagen bidt men den heiligen Joseph vurig en met een onversaagd vertrouwen. Intusschen gebeurt er niets. Maar op den laatsten dag van de noveen, wordt de jonge

P. B. door een kleedermaker uit de stad, die gekomen was om hem de maat van eene toog te nemen, in de spreekkamer geroepen. En daar de seminarist hem zijne verwondering te kennen gaf, verhaalde de kleedermaker hem dat dienzelfden morgen iemand dien hij niet kende, en die onbekend wilde blijven, hem de noodige geldsom daarvoor had ter hand gesteld, hem den jonge student noemende dien hij de maat moest nemen en de toog brengen.

Ondanks menigvuldige nasporingen, is het onmogelijk geweest om den liefderijken mensch te vinden van wien de heilige Joseph zich bediend had om zijn dienaar te hulp te komen.

De seminaristen die met hem de noveen hadden gehouden hebben verzekerd dat zij met niemand daarover gesproken hadden.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

DE HEILIGE JOSEPH BESCHERMER VAN DE MISSIËN VAN NIEUW KALÉDONIE.

Tot het jaar 1842 was geen missionaris doorgedrongen op de eilanden van Nieuw-Kaledonië. Op dat tijdstip zond de Heilige Stoel Mgr Douarre, van de Congregatie der Paters Maristen, naar die vergelegen eilanden. Hij vertrok in hoedanigheid van apostolisch vicaris: twee priesters en twee broeders (1) van dezelfde Congregatie vergezelden hem. Na een moeilijken overtocht van zeven maanden en zeventien dagen, werden de vijf apostelen op het land van Nieuw-Kaledonië aan wal gezet, op den 21 december van het jaar 1843, den feestdag van den heiligen Thomas, apostel. Gedurende twee en twintig maanden bleven zij zonder eenige gemeenschap met Europa, bijna niets bij zich hebbende dan hun getijdeboek. Zij vervielen weldra in de afgrijselijkste ellende; nooit ontzong hun intusschen de moed; nooit ook te midden van hunne beproevingen verliet de Voorzienigheid hen geheel en al: zij kwam hun altijd op het geschiktste oogenblik te hulp, zoo niet

(1) De paters Viard en Rougeyron; de broeders Marmoiton en Taragnat. — Mgr Douarre had bij zijne bisschopswijding den titel van bisschop van Amata *in partibus* verkregen.

om hun welstand te verschaffen, dan toch om hen te beletten van honger om te komen (1).

In hun grooten nood hielden zij niet op de hulp van Maria en van Joseph, onder wier bescherming zij hun apostolaat geplaatst hadden, in te roepen.

(1) Deze bevolkingen zijn zeer wreed. Zij eten hunne vijanden op. Zij stellen zich niet altijd tevreden met hunne vijanden op te eten; men heeft opperhoofden hunne onderdanen zien dooden om zulke afschuwelijke maaltijden aan te rigten.

Ofschoon, zeide Mgr Douarre, eenige flikkering van gezond verstand en billijkheid, somtijds in het karakter dier armen wilden wordt opgemerkt, schijnt eene natuurlijke wreedheid elk ander gevoel bij hen te beheerschen. Als een kind zwak schijnt of een ziekelijke grijsaard onbekwaam wordt om in zijne behoeften te voorzien, vermoorden zij hen of begraven hen zelfs levendig. En het afgrijselijkste is dat de kinderen aldus hunne vaders en moeders behandelen, wanneer het leven hun ten list schijnt te worden uit hoofde van hunne gebreken.

„De ziekelijke lieden en de grijsaards zijn zeer zeldzaam onder hen, dewijl het gebruik medebrenge om zich van hen te ondoen, wanneer zij niet langer geschikt zijn voor den oorlog, en men hen daarom ook niet meer geschikt acht om te leven. Het zijn onvruchtbare boomen die men uitrukt, nuttelooze ledematen die men in 't algemeen belang afsnijdt. Het opperhoofd der stam bepaalt gewoonlijk den dag van hun dood: eene kuil wordt in een bosch gegraven, dat door eene godsdienstige vrees daartoe bestemd is en men *heilig Woud* noemt. De zieke wordt daar levend nedergelegd; men werpt aarde op hem, die men zamentrapt om hem spoediger te doen sterven. Maar die overhaaste begrafenis is niet altijd afdoende. Aldus begraven lieden blijven soms in het leven en keeren in de stam terug, om daar nu voortaan door den stralenkrans van het bovennatuurlijke beschermd te worden, want zij hebben God gezien, en die God heeft hen op aarde teruggezonden. Zoo meent men het. Men begrijpt dat de belanghebbenden niemand trachten dit geloof te benemen.”

(M. GALLET DE KULTURE).

Toen de goddelijke Voorzienigheid oordeelde dat de beproeving lang genoeg geduurd had, openbaarde zij zich op eene gevoeligere wijze ten gunste der missionarissen. Eerst geschiedde dit door de tusschenkomst van een fransch schip dat hun eenigen levensvoorraad gaf; vervolgens door de bekeering van een der hoofden van het land; deze bekeering redde de ontluikende missie. Dit opperhoofd toch, die zich, ondanks al de vooroordeelen en de vertoogen zijner vrienden bekeerd had, werd de apostel van zijn stam. Hij werd overigens een man van eene groote vastheid van karakter, en door de levendigheid van zijn verstand boven de anderen verheven. Hij leerde den katechismus bij de missionarissen en herhaalde hem vervolgens aan zijne onderdanen. Ongelukkigerwijze moest de doopleerling spoedig aan zijne missie ontrukkt worden. Zijn dood werd door de grootste rampen gevolgd. De missionarissen moesten tweemaal weggaan. Alle hunne vestigingen werden vernield. (1)

De wreedheid is een instinkt dat de Kaledoniërs bij hunne geboorte schijnen mede te brengen. Als een gevangene gestorven is, komen zeer kleine kinderen van alle kanten toeloopen en maken er een barbaarsch spel uit om hunne kleine lanssen in zijn lijk te steken en zich in zijn bloed te baden.

(1) De opperhoofden der Kaledoniërs werken nooit. Als men hun vraagt: „Wat kent gij?“, antwoordden zij: „Wij kunnen doden.“ De burgeroorlog, ziedaar hun eenige hartstogt. Zij hebben den missionarissen niet kunnen vergeven dat deze hen wilden beletten eikander te vermoorden. „Wij zijn geen menschen meer, als wij niet meer vechten.“ Hunne gevechten van stam tot stam zijn onverzoenlijk. Men steekt de hutten in brand, men verwoest de aanplantingen, men velt de vruchtboomen om, de overwinnaar rigt een zegeteeken op die puinhoopen op. De

Zich gedwongen ziende om voor dien door de hel aangeblazen storm te wijken, kwam Mgr Douarre, in 1847, in Europa om gebeden, raadgevingen en hulp te vragen. Toen de Heilige Vader de ongelukken zijner missie vernam, wilde hij hem een anderen post geven. De ijverige apostolische vicaris verkreeg de gunst om zijn dierbaar Kaledonië te behouden. «Het behoort mij, zeide hij. God heeft het mij gegeven!» Inderdaad keerde hij daar met zijne missionarissen tegen het einde van het jaar 1850 terug. De wilden begonnen hunne vaders

dooden worden onder den buit gerekend, waarvan zij het meest gezochte, het kostbaarste deel uitmaken.

Naïeve en goede lieden, die zich ongelukkig voor de waarheid toonen om niet te gemakkelijk toegankelijk te schijnen voor de dwaling, gelooven gaarne dat er in de eeuw waarin zij de eer hebben te leven, in het licht onzer humanitaire zon, geen menscheneters meer bestaan. Het doet ons leed dat wij die eerbiedwaardige illusien moeten vernietigen, maar het is een feit dat, van onheugelijke tijden af, de mensch in deze streken tot voedsel van den mensch heeft gestrekt. De Nieuw-Kaledoniërs eten elkander op even als de alligators. Rondom de hutten van de groote hoofden die van rietlagen gemaakt zijn, bevinden zich bijzondere pleinen voor de gevangenen die voor de feestmalen bestemd zijn. Men houdt hen gedurende den nacht bezig om in het kreupelhout rond te gaan, ten einde de booze geesten te verwijderen. Wanneer er geen gevangenen zijn, dan staat de menscheneterij niet stil; jongelieden uit den stam worden geroepen om hunne plaats in te nemen.

Een Nieuw-Kaledonisch opperhoofd, de beleefdheid van een koopvaardijkapitein willende erkennen, die hem roode lakenstoffen ten geschenke had gegeven, zond hem in ruil zeven kinderbuikjes met zoete aardappelen gefarceerd.

(M. GALLET DE KULTURE).

te betreuren en ontvingen hen met vreugde. Mgr Douarre arbeidde sedert twee jaren met zijn apostolischen ijver om de rampen van de missie te herstellen, toen God hem den hemel als belooning van zijn ijver wilde geven. Hij stierf den 27 april 1855. Zijn dood, die al de gekoesterde verwachtingen scheen te moeten vernietigen, werd als de dageraad van een nieuw tijdperk. Men kan zeggen dat de missie bepaald gesticht werd op het sterfbed van den heiligen bisschop.

Sedert dien tijd toch, zagen de missionarissen het veld van den vader des huisgezins in deze vroeger aan het christendom zoo vijandige eilanden zich uitbreiden. Heden ten dage wonen er 5000 zeer ijverige christenen. De meeste hunner naderen dikwerf tot de heilige Tafel. Zes of zeven duizend doopleerlingen zijn op het punt van in den schaapstal binnen te gaan en het getal der christenen te verdubbelen. Wij bevelen hen aan de dienaren van den heiligen Joseph aan.

**EEN WILDE STAM BEKEERD DOOR HET GEVEN
VAN DEN NAAM VAN DEN HEILIGEN JOSEPH AAN EEN KIND.**

Iedereen weet dat de missionarissen die het heilig Evangelie onder de wilde volken gaan verkondigen, hun vertrouwen op den heiligen Joseph vestigen. Nadat zij eene kapel voor de Koningin der Apostelen hebben gesticht, haasten zij zich eene andere aan haren engelachtigen Bruidegom toe te wijden. Aan het eerste meisje dat zij het geluk hebben te doopen, geven zij den

schoonen naam van Maria, en dien van Joseph aan den eersten jongen die in den schoot der Kerk wordt opgenomen.

God beloont dikwerf op eene gevoelige wijze dezen ijver zijner apostelen om Maria en Joseph te doen eeren. Het volgende levert daarvan een zeer dramatisch bewijs. Wij ontleenen het aan een bijzonderen brief van een onzer ambtsbroeders, een Marist, missionaris in Oceanië (1):

« Het was drie ure toen ik te Muxauen, een dorpje uitsluitend van heidenen, aankwam. Daar woonden welligt ook eenige christenen, maar in zoo klein getal en zoo slecht gestemd, dat ik hun dien schoonen naam niet wil geven. Hun lot boezemde mij toch groote ongerustheid in, een ademtogt kon hen omverwerpen. Zal ik alles zeggen? Eenigen hunner hadden zich zelfs weder aan hun oud bijgeloof overgegeven. Het is eene schoone zaak eene ziel te bekeeren, maar nog schooner eene ziel te behouden: zij is de vrucht van het bloed van Jesus Christus.

« Ik vertrok dan den 4 februarij met het erkende doel om onze christenen te versterken. Ik had wel eene andere gedachte in het hart, maar over deze sprak ik alleen met mij zelve en met onzen Heer.

« Mijn intrede was verre van zegevierend. De kinderen namen de vlugt, de vrouwen verborgen zich, de mannen wendden de blikken af om zich het regt te geven mij niet te zien. . . . Het opperhoofd van Muxauen was verwittigd van mijne komst; toch haastte hij zich niet om mij te gemoet te treden. Ik was reeds tot de omheining zijner woning genaderd en nog dacht hij er

(1) Overgenomen uit de *Annales de la Congrégation des Pères Maristes*.

niet aan om voor mij op te staan. Als priester, opperhoofd en krijgsman, kon hij meenen regt te hebben om mij te wachten, ik meende het regt te hebben om hem te laten halen. Hij kwam, en ik sprak hem aldus aan:

«Gij schijnt geen haast te hebben om mij te zien. Dit is een slecht voorteeken voor mij. Ik kom om u aangenaam te wezen en gij vlugt mij als een vreemdeling.

— Vader, gij vergist u omtrent mijne stemming, wij zijn blijde..., antwoordde het opperhoofd.

— Dat heeft er veel van; en om mij bewijzen te geven van die blijdschap, ontvangt iedereen mij zóó? Zoudt gij aan uwe *zhins* (onderdanen) deze eerste les van goede verstandhouding tusschen hen en mij gegeven hebben?

— Ziehier wat ik gedaan heb: Ik heb order gegeven om u uwe zending in vrede te laten vervullen, uwe woning niet te naderen en u geen kwaad te doen.

— «Ik dank u. Ik ben u derhalve dank verschuldigd dat men mij niet in tweeën gesneden en gebraden heeft. Veroorloof mij daaromtrent eene opmerking: ik zal goed voor u zijn, gelijk ik het altijd voor uwe broeders van Yasho geweest ben; wanneer men nu goed is, wint men er altijd mede gekend te worden. Gij zult dus uwe onderhandsche taak hervatten, uwe *zhins* weder gaan opzoeken, en hun aanbevelen om in plaats van te vlugten, zoo dicht mogelijk tot mij te naderen. Ik hecht er aan om kennis met hen te maken.

«Wij spraken nog met elkander, toen mijn opperhoofd mij met zijne breede hand de woning aanwees welke hij voor mij bestemde: het was zijn eigen huis. Ik bedankte hem, en toen ik weigerde, bragt hij mij naar de nederige woning van eene christen familie, die zich zeer gelukkig achtte dat ik haar de voorkeur gaf en

haar een glas koud water kwam vragen in den naam van Onzen Heer Jesus Christus.

«Den dag na mijne aankomst, ging ik al de huizen bezoeken. Ik wilde dat iedereen zou bekend worden met de beweegreden die mij te Muxauen had gevoerd. Ik was niet den oorlog, maar den vrede komen brengen; niet komen vernielen, maar opbouwen. Ongetwijfeld moest ik puinhoopen maken; ik moest steenen verbrijzelen, en te midden van die steenen een kruis planten, maar dit werk was niet het mijne, doch dat van de genade.

«Ik werd overal op dezelfde wijze ontvangen, met eene koelheid en eene verwijdering welke eenigen met moeite konden verbergen. Een grijsaard ging zelfs zoover dat hij mij den weg toonde dien ik gekomen was, en zeide dat ik goed zou doen met dien weder in te slaan.

«Deze kleine vernederingen, wel verre van mij te ontmoedigen verhieven mij op de volle hoogte van eene christen ziel; ik ontving ze als een brood dat mij verschuldigd was, als een water dat de Heer nooit weigert aan degenen die het zoeken en dorsten naar de regtvaardigheid.

«Ik beklagde daarom niet minder dit ongelukkig volk over zijne verblindheid en zijne wanordelijkheden, dit volk, dat meer had van het dier dan van den mensch; men zou geneigd zijn te twijfelen of het tot ons geslacht behoorde, als men niet wist tot welk een graad van laagheid het heidendom eene ziel kan doen vallen.

«Bij al de volken der wereld ontmoet men eenige sporen van overlevering, eene ruïne, een steen, eenige overblijfsels van den tijd: Hier, niets. Vraag aan dit volk vanwaar het komt? Wie heeft het dezen grond

gegeven waarop het woont? Welke waren zijne voorouders, zijne priesters, zijne opperhoofden? Op al die vragen kan het niet antwoorden. Zijn geheugen, even verdierlijkt als zijn verstand, herinnert het aan zijne oorlogen, omdat de oorlog voor dit volk, brand, moord, plundering, ontucht is, al wat het liefheeft. . . .

«Drie heidensche kindertjes in minder dan acht dagen naar den hemel gevoerd! het eene *met veel moeite*; mijn water deed *sterven* en men wilde niet dat ik het gaf. — Het heilige water vloeide reeds over het hoofdje, toen men het nog niet wilde toestaan. Ik doopte het met den naam van Joseph, opdat deze naam zoeter in 's Heeren oor zou klinken. Ik hing hem eene medalje van Maria om den hals, opdat de Moeder der kleine kinderen voor ons zou bidden, en ik stelde mijn geheele werk onder de bescherming van de Koningin des hemels en van die drie door mijne zorgen uit de wateren des doods geredde schepseltjes.

«Mijn uitwendige arbeid deed mij het voornaamste werk waarvoor ik gekomen was niet uit het oog verliezen: het onderrigt van onze christenen. Ik deed hen tweemaal daags vergaderen, 'smorgens en 'savonds. Zij kwamen met de ordelijkheid van seminaristen, gingen in een kring nederhurken binnen de boomen die mijne woning omringden, staken hun vuur aan, en dan begon ik den katechismus; na den katechismus volgde het gebed en vervolgens zongen zij geestelijke liederen.

«De katechismus maakt de belangstelling der inboorlingen het meest gaande. Zij leeren met eene verwonderlijke gemakkelijheid; elk woord, elke geschiedenis welke zich aan dit woord verbindt, wordt voor hen eene onuitputtelijke bron van gesprek. Hoe betreurde ik het dat wij zoo weinigen in getal waren! Maar ik

wanhoopte nog niet. Hetzij de gewoonte om mij te zien, hetzij eenige zieken die ik had verzorgd en die het toeval, neen de Voorzienigheid, die de beste geneesheer is dien ik ken, zeer gelukkig gered had, — de gelaats-trekken schenen mij minder gestreng toe, de harten meer geopend. Telkenreize als ik voorbijging, liet ik eenige woorden des Heeren vallen. Daar is in Gods Woord eene verborgen kracht welke men niet gevoelt, maar ongevoelig ondergaat; het is de waterdruppel die valt en eene kuil maakt. Zij moet zich een doortogt banen, en dit zal geschieden.

«Het opperhoofd van Muxauen alleen scheen mij onwrikbaar te zijn. Die man was zeven voet lang, had sterke, goed geëvenredigde ledematen, een koperkleurig gelaat, eene breede borst, een rond hoofd, rossig en dik hoofdhaar, een open gelaat, een bewegelijk linker-oog, eenige centimeters lager geplaatst dan het regter.

«Hij bragt mij dagelijks bezoeken, maar het doel zijner bezoeken was gemakkelijk te raden, hij kwam eenige stukjes tabak afhalen die ik hem steeds aanbod. Overigens niet de minste openhartigheid, geen woord hetwelk mij kon doen onderstellen dat er in die ziel een werk van wedergeboorte plaats vond.

«Op zekeren dag dat hij, naar gewoonte, op den drempel van mijne deur op eene mat kwam zitten die hij zich liet brengen, trad ik vrij onverwachts tot hem toe, en zeide hem: «Hoofd van Muxauen, ik ben goed voor u geweest, gij weet het, en gij, gij zijt slecht. Gij weet dat gij mij verdriet doet wanneer gij zoo ongekleed voor mij verschijnt waarover gij u moest schamen, en waarover ik mij alleen voor u schaam. Dat dit nu de laatste dag zij dat gij hier zóó komt!» Mijne woorden hadden hunne uitwerking niet gemist; hij antwoordde:

«Vader, hoe kan ik mij kleeden? ik heb geen stof.

— Is dit de reden, hernam ik, dan is hier stof voor u, voor uwe vrouw en voor uw kind.

«En ik wierp eenige ellen calicot voor zijne voeten, welke ik ietwat ter zijner intentie had medegebragt.

«Hij neemt de stof achteloos op, beziet haar ter naauwernood, verzoekt mij ze terug te nemen, zeggende:

«Ik kan niet aannemen.

— Gij kunt niet aannemen; waarom niet?

— Ik ben bang!

— En voor wien?

«Het linkeroog van mijn wilde rolde in zijne oogholte als eene planeet. Zonder een woord meer te zeggen, staat hij op en vertrekt.

«Ik paste er wel op hem terug te roepen. Voor de eerste maal had hij mij eene gedachte geopenbaard, en in deze gedachte eene gansche geschiedenis van heidensche zeden.

«Daar zijn oogenblikken dat men zich op den dag verveelt. Den volgenden dag van dit tooneel was er zulk een voor mij.

«Ik wachtte van uur tot uur tot den avond; mijn opperhoofd kwam niet weer.

«Wat ging er in die bronzen ziel om? Welke gedachten welden er in haar op? Gedachten van oorlog of van vrede? Was het er dag? Was het er nacht?

«Aan het zuidelijk einde van het dorp Muxauen, in eene der woningen, waarvan ik reeds gesproken heb, rondom een vuur van kreupelhout, welks zwakke schijnsel zich ging verliezen in een dampkring van rook, waarin geen oog open kon blijven, waren elf grijsaards, die gekromd gingen onder de jaren en gebreken, vereenigd onder voorzitterschap van hun hoofd, een jong, energiek

man, maar die verlegen en bevend stond voor die puinhoopen van den tijd. Geen lamp om dit graf te verlichten! Geen stap, geen woord, slechts eenige halve woorden, die den drempel van de deur niet overkwamen, als ware het gevaarlijk geweest dat zelfs de nacht ze hoorde. Wat daar omging, heeft niemand geweten en zal niemand ooit weten: al wat men heeft kunnen zeggen is dat de dageraad die mannen daar nog aantrof, waar ik ze heb gelaten, en dat de vogel die zijn morgenlied zong, hen nog in hunne beraadslaging verraste.

«Het opperhoofd! het opperhoofd! zeide mijn kleine zwarte mij, eenige uren nadat de grijsaards uit hun berookte hol te voorschijn waren gekomen.

«Zes wilden, *in hun nachtgewaad van bladeren*, gingen voor hem uit, en droegen ieder een ita (spijs van dat land) op zijn hoofd.

«De itas worden nedergezet op de noteboombladen waarmede mijne kamer bevloerd is, en eene mat voor het opperhoofd wordt, volgens de gewoonte, op den drempel van mijne deur uitgespreid.

«De slaven gaan heen; nu ben ik alleen met mijn held. Hij neemt het eerst het woord en zegt:

«Vader, gij beweert dat ik kwaad ben; ik kan u niet antwoorden; hoor mij aan en oordeel mij.

Elf jaargetijden waren ter naauwernood hernieuwd, sedert den dag mijner geboorte; mijn vader regeerde over den stam. Hij regeerde met eene wijsheid en een gezag waarvan men nergens een voorbeeld had gezien. Zijn naam was toen bekend aan gene zijde der groote wateren. De volken die *de zon maken*, zij die *de regens* opvangen, zij die de stormen aanblazen, zonden hem als bewijs van bewondering, geschenken. Allen hielden hem voor wijs en groot, en hij was het; maar de vol-

ken zijn niet altijd op de hoogte van degenen die hen regeren. De ongelukkige wilde eenige hervormingen ten gunste van zijn stam invoeren. Hij deed het, maar ze kwamen hem duur te staan. Zijn hoofd viel, verminkt onder de knodssiagen van een woedend volk, dat van alle kanten was zaamgevloeid om de belediging zijnen goden aangedaan te wreken.

«Vervaard, snel ik naar de donkerste plaats der woning; ik schreeuwde niet, ik weende niet uit vrees van gehoord te zullen worden. Vier mannen komen op mij los, vatten mij aan, blinddoeken mij en brengen mij naar het bebloede lijk mijns vaders. Een der twaalf grijsaards die de vergadering leidden, staat op en zegt mij met eene stem die klonk als de kreet des arends dien men zijne jongen ontroofst: «Zoon van het opperhoofd, open de oogen en zie.» Men maakt den blinddoek los, ik open de oogen, en zie twee mannen die stuk voor stuk de lillende ledematen mijns ongelukkigen vaders verscheurden; twee anderen droegen hem naar een daartoe opgerigten brandstapel. Een lidmaat wordt verscheurd, vervolgens een tweede, daarna een ander; eindelijk wordt het geheele ligchaam in stukken gesneden, verminkt en op den noodlottigen brandstapel opeengehoopt. De twaalf die tot den dood hadden besloten wapenen zich met toortsen, treden vooruit en steken het hout aan. De vlam stijgt, het vleesch wordt tot asch verteerd, eene doodsche stilte heerscht onder de vergaderde menigte; vervolgens komen de twaalven, door eenige krijgslieden gevolgd, een voor een tot mij, vallen voor mij neder, en als één man, met oogen en handen naar den brandstapel gekeerd, roepen zij uit: «Zoon van het opperhoofd dat niet meer is, wees ons opperhoofd, en *herinner u..»*

«Ik bleef eenige oogenblikken na deze vreeselijke openbaring het stilzwijgen bewaren: het opperhoofd was dan toch zoo schuldig niet als ik meende.

Ik zeide hem: «Ik begrijp dat gij niet verder kunt gaan. Indien gij den moed en de geestkracht had, welke het geloof geven, zou ik u zeggen: «neem uwe pijlen, roep het volk bijeen, verbreek ze voor zijne oogen, en wees christen. Maar dit woord zou hard zijn, gij zoudt het niet begrijpen.

«Vader, wat gij mij zegt dat ik moest doen, is reeds gedaan.

- Zijt gij geen opperhoofd van Muxauen meer?
- Ik ben het nog, en daarenboven ben ik christen.
- Ik begrijp u niet, verklaar u.
- Ik ben een der uwen, beveel, en ik zal alles doen, wat gij mij zult voorschrijven.
- Maar gisteren weigerdet gij mijne geschenken nog?
- Ik vervulde gisteren een heiligen pligt.
- De verwijten welke ik u deed.....
- Uwe verwijten zouden geen haar van mijn hoofd geraakt hebben, indien eene magtiger stem dan de uwe niet had gesproken.
- Welke stem?
- De stem van een kind.
- Welk?
- Het mijne; dat gij JOSEPH hebt genoemd. Hebt gij mij niet gezegd dat hij in in den hemel is?
- Ja, en ik heb de waarheid gesproken.
- Hebt gij mij niet gezegd dat zijne medalje schitterde van licht?
- Ja, en ook dit is de waarheid.
- Welnu, dáár waar mijn kind is, wil ik ook gaan. Het was het eenigste schepsel waarop mijne ziel gaarne

op deze aarde rustte. Dewijl het mijn leven niet heeft kunnen leven, wil ik zijn leven gaan leven.

— Gij hebt gelijk, dit zijn grootsche gedachten, waaraan gij het oor moet leenen. Maar ik ducht de grijsaards; hebt gij ze geraadpleegd.

— Mijne grijsaards zullen komen en het gebed doen, dat ik zal doen.

— Hebt gij hen gezien?

— Neen.

— Hebt gij hen gesproken?

— Dit moet gij niet weten.

— Zullen zij allen komen?

— Acht van de elf.

— En de drie anderen.

— Zij blijven heidenen.

— Wat hebben zij gezegd?

— Niemand zal het ooit weten.

— En zullen uwe zhins ook komen.

— Allen, acht uitgezonderd.

«Twee dagen na dit onderhoud, hadden al de heidenen in Muxauen hunne lendenen omgord, vroegen om doopleerlingen te worden en woonden het gebed bij. Ik hervat mijn werk; ik herneem een reeds geëindigden arbeid; ik leer het *Onze Vader* en het *Wees Gegroet* aan lieden, die den naam des Heeren nooit hadden uitgesproken dan om dien te lasteren.

.
«Wat is dat geluid dat ik aan dezen kant hoor? Zeg ik aan mijn kleinen zwarte, die, op dit oogenblik eene vledermuis martelde, welke hij op heeterdaad op *diefstal* in mijne woning had betrapt.

«Vader, dat zijn de heidenen die eene katholieke kerk bouwen.»

« De vrouwen ruimen het terrein op, de mannen houwden de boomen om, de jongelieden graven funderingskuilen. De kerk moet in twee maanden gebouwd zijn: zoo heeft het opperhoofd het bevolen.

« Midden in een dikken gordel van kokosboomen, op een terrein van 100 meters in omvang, tusschen rotsen die voor goden werden gehouden en waarop men aan Satan offerde, verheft zich thans eene kleine katholieke kerk, waarop een houten kruis en een driehoekig klok-ketorentje staat, dat niet zeer hoog is, maar van eene geheel christelijken vorm. Ik heb het geluk gehad dit kleine door een pas tot het geloof bekeerde volk geïmproviseerde werk zelf in te wijden, om er de litaniën van het avondgebed in vrome klanken te hooren wegsmelten, en er eenige strofen van dit loflied te zingen, het schoonste dat over menschelijke lippen gevloeid is.

*Te Deum laudamus,
Te Dominum confitemur. . .*

« Mijne laatste dagen te Muxauen waren, gelijk dit gewoonlijk gebeurt, de zoetsten en de troostrijksten. Mijne heidenen kenden hunne gebeden, een kleinen katechismus, eenige verhalen uit de Heilige Schrift van buiten, kortom al wat men weten moet om naar den hemel te gaan en de hel te ontkomen. Op al mijne vragen antwoordden zij te gelijk, als een pelotonvuur, de woorden psalmodierende, en aan elken lettergreep eene gelijke maat gevende. Ik leerde hen twee geestelijke liederen zingen, een over de eenheid van God, en het tweede over de Verlossing.

« BERTRAND,
Missionaris van het Gezelschap van Maria.

« *Lipou, 8 april 1861.*

ACHTSTE HOOFDSTUK.

EENE SCHOONE KERK TER EERE VAN DEN HEILIGEN JOSEPH.

I.

Een apostolische missionaris, dien het bisdom van Nantes edelmoedig aan de verafgelegen missiën van Oceanië heeft geschonken, de E. P. Padel, Marist, is sedert meer dan vier jaren met een waarlijk reusachtigen bouw bezig, wanneer men in aanmerking neemt èn het land waarin hij het heilig Evangelie verkondigt, èn de geringe middelen welke de Voorzienigheid ter zijner beschikking heeft gesteld. Indien men de moeilijkheden kende van de edele onderneming waaraan hij zich heeft gewijd, zou men niet kunnen nalaten den moed en het geloof van dezen missionaris uit Bretagne en zijne goede doopleerlingen te bewonderen. Vele christenen zouden zich ongetwijfeld gelukkig achten om dien ijverigen missionaris, die eer doet aan de katholieke Kerk en aan zijn vaderland te ondersteunen.

Pater Padel dan sticht eene waarlijk monumentale kerk, ter eere Gods, onder den titel van den heiligen Joseph in het eiland Uvea (Wallis), en doet dit met

geen andere hulp dan die zijner vrome doopleerlingen. Deze kerk is gothiek, in den kruisboogstijl van de derdiende eeuw, met verdubbelde ramen en rozen. Het gebouw is geheel opgetrokken in gehouwen steen van dezelfde grootte, zoodat al de steenen binnen en buiten volmaakt regelmatige lijnen vormen. De buitenmuren zijn geflankeerd met 20 konterforten met hunne torentjes voorzien. Een toren van 60 voet hoog verheft zich boven den voorgevel der kerk. Boven den hoofdingang moet men een groot beeld van den glorievollen Patriark plaatsen aan wien de kerk zal worden gewijd. Het gebouw is 140 voet lang. De plannen zijn door een broeder Marist, Lodewijk Pichelin gemaakt; Pater Padel, door een onwrikbaar vertrouwen in den heiligen Joseph, voor wiens glorie hij werkt, bezielde, heeft zich belast met de uitvoering dier plannen.

Zulk eene kerk in Frankrijk bouwen, zou geen wonder zijn, omdat de middelen daar in overvloed gevonden worden, maar in Oceanië, waar zij ontbreken, is het eene verhevene akte van geloof. Om de grootheid van de onderneming van pater Padel te begrijpen, is het noodzakelijk in eenige bijzonderheden te treden. Het eiland Uvea, ook Wallis genaamd, is het eerste dergenen waarop de missionarissen van het Gezelschap van Maria het Evangelie verkondigd hebben; Mgr Bataillon bisschop van Enos, is de apostel van dit eiland geweest, dat een der schoonste paalen is aan zijne apostolische kroon. Men telt tegenwoordig te Uvea omstreeks 5400 inwoners, allen katholieken, in drie parochiën verdeeld: Onze Lieve Vrouw, de heilige Joseph, en de heilige Petrus. De bevolking van de parochie van den heiligen Joseph telt 4400 à 4500 zielen, in 11 dorpen of stammen met hare hoofden verdeeld. In deze plaats

werd Mgr Bataillon bij zijne aankomst ontvangen, daar verkreeg hij zijn eersten goeden uitslag, daar ontving hij in 1845 de bisschoppelijke zalving. Deze parochie is dien moedigen prelaat altijd bijzonder dierbaar geweest.

De bewoners der eilanden van Oceanië wonen in kleine, somtijds vrij bevallige, maar zeer eenvoudig zamengestelde hutten; houten kolommen om een weinig hoog dak te stutten, bamboeshorden in plaats van muren, bladeren om de hut te bedekken; dit is zeker zeer primitief; maar het klimaat vordert niet meer. De hutten der hoofden zijn meestal grooter en beter gewerkt dan die van hunne onderdanen. Men vindt gewoonlijk in elke stam eene hut, die grooter is dan de overigen; deze is bestemd voor de ontvangst van vreemdelingen, voor de vergaderingen der hoofden.

II

Zoodra de missionarissen de bekeering van eenigen dezer volkstammen verworven hadden, moest men bedepplaatsen stichten. Men deed het, naar de gewoonten der landen, met boomstammen, bamboes en bladeren: dat was zeer armoedig en zeer eenvoudig. Zoodra men het heeft kunnen doen, heeft men die geringe kerken met planken gesloten. Men kon in den beginne niet beter doen.

De ongeriefelijkheid van deze te kleine kerken in Oceanië is gemakkelijk te raden: zij duurden niet lang, een orkaan wierp ze omver. Overigens gaven zij aan die nieuw bekeerde volken geen hoog denkbeeld van de godsdienst, en deze scheen slechts op die eilanden gekampeerd: groote kerken wortelen haar in een land. Om

hunne doopleerlingen langzamerhand te gewennen om die groote werken te ondernemen, namen de missionarissen met hunne woningen eenige proeven van metselwerk. Toen de eilanders deze muren van eene geheel nieuwe soort zagen oprijzen, schudden zij het hoofd, zeiden dat de vreemdelingen gek waren, dat de winden zouden blazen en de vreemdelingen onder de puinhopen hunner woningen zouden verpletterd worden. De winden bliezen, maar het huis bleef staan. Toen kwamen de verbaasde eilanders in groot getal met hunne schouders tegen de muren stooten; de muren bleven even onwrikbaar. Het was blijkbaar dat de huizen *papalagi* (der vreemdelingen) hechter waren dan hun hutten.

Het zou echter vermetel geweest zijn om van die nieuwe christenen langdurige werken te vergen tot den bouw hunner kerken. In die landen geschiedt alles met heerediensten, maar de langsten duurden op zijn langst eenige dagen. Men kan die jeugdige bevolkingen gemakkelijk in beweging brengen, maar de moeilijkheid bestaat daarin om ze aan den gang te houden. Een van de bewijzen welken invloed de godsdienst op onze Oceaniërs heeft verkregen, bestaat hierin dat de missionarissen met hunne doopleerlingen moeilijke ondernemingen tot een goed einde hebben weten te doen brengen, hen lange opofferingen hebben leeren dragen en ze tot eene waarlijk bewonderenswaardige volharding hebben gebracht. Reeds heeft men in Oceanië verscheidene groote kerken in steen gebouwd, die aan goede parochiën in Frankrijk tot eer zouden strekken. Onder dit getal behoort de kerk van Onze Lieve Vrouwe van Uvea, die grootendeels verschuldigd is aan de offervaardigheid van den Eerwaarden Pater Mériaïs, missionaris van het bisdom van Nantes.

III.

Keeren wij terug tot de kerk door Pater Padel, zijn landgenoot en ambtsbroeder, gebouwd. Gedurende twee jaren hebben zijne parochianen met levendigen aandrang verlof gevraagd om hunne kerk te bouwen; zij verkregen het in de maand julij 1859. Mgr^e Bataillon verklaarde hun toen hij het verlof gaf zeer uitdrukkelijk, dat zij van hem geen hulp konden wachten, dat zij alles zelven moesten doen. Deze verklaring ontmoedigde hen volstrekt niet. Hun missionaris, die vol geloof is, riep uit: «God is met ons: wij arbeiden voor den heiligen Joseph, dus zullen wij slagen, hoe afschrikkend de onderneming moge zijn, omdat het ons aan middelen ontbreekt.»

De eerste steen van de kerk van den heiligen Joseph van Wallis is gelegd en gewijd in november 1859; de werken zijn eigenlijk pas in 1860 begonnen. Het metselwerk moet nu geheel geëindigd zijn; daartoe is derhalve vier jaren noodig geweest; intusschen zijn de werken bijna niet afgebroken. Die groote kerk toch is op eene dier eilanden gebouwd welke men in Frankrijk gewoon is *wilden* eilanden te noemen; en welligt ten onregte; maar het is waar dat men er bijna niets vindt van hetgeen noodig is om een groot gebouw te stichten, Pater Padel schreef eens in zijn pittoresken stijl: «Ik heb zes en dertig ambachten gehad en zeven en dertig rampen. Vader, komt mij een mijner arbeiders zeggen, mijne wiggen zijn versleten, mijn beitel snijdt niet meer; het slijpen helpt niet meer, hij moet in de smidse. — Goed, maar er is geen steenkool meer; hebt gij houtskool? — Neen, Vader. — Wel, maak dan houtskool, als zij gedooft is, moet gij haar brengen, dan zullen wij uwe gereed-

schappen smeden. Een andere komt: „Vader, mijne werktuigen deugen niet meer, mijn beitel is te kort, ik stoot mij op mijne vingers. — Dan zou hij in de smidse verlengd moeten worden. — Maar de blaasbalg is ook al versleten, hij heeft geen *ziel* meer. — Wacht, als er een schip zal komen, zal ik zeildoek koopen en een nieuwen blaasbalg maken, en dan zullen wij smeden.» Ziedaar eenige mijner zes en dertig ambachten. Derhalve ontbreken de werktuigen, en ik moet honderd kunsten vinden om in dat gebrek te voorzien. Daar is geen ander middel van vervoer dan de schouders der mannen, die aldus ontzettend groote steenblokken op draagbaren vervoeren (1).

Deze bouw is uitsluitend het werk van de inlandsche parochianen van pater Padel. Behalve hij en de Broeder, heeft geen blanke daaraan de hand gehad. Gelijk de parochie van den heiligen Joseph uit elf stammen is

(1) Men leest in den *Mémorial de l'Allier*, van 16 mei 1865: „Lang voor de inbezitneming onzer schoone kolonie van Oceanië, waren de EE. PP. Maristen op dit eiland gekomen, en deze moedige missionarissen hadden, met levensgevaar, de leer der beschaving en des geloofs onder die stammen van menscheneters verspreid. Door hen werden de eerste europesche huizen opgericht: door hen werden de eerste europesche planten geplant, door hen eindelijk leerde de eerste mecanieke zagerij, de eerste molen aan de wilden de kunst om planken en meel te maken. Door het gezigt van dien nuttigen arbeid gewenden zij het onbeschaafde verstand van de inboorlingen om een beter denkbeeld te verkrijgen van de zedelijke meerderheid hunner offerwillige gasten.

Na talrijke worstelingen, bleven zij op verscheidene punten gevestigd, en dank zij hun onderrigt, verdween de menscheneterij bijna geheel uit de landen die zij bewoonden en waarover hun invloed zich uitstreckte.

Toen de fransche bezetting kwam, die zij met eene zeer na-

zamengesteld, is de kerk in elf gedeelten verdeeld. Elk dorp moet het gedeelte bouwen wat daartoe door den bisschop is aangewezen. Waarlijk bewonderenswaardig in dit werk is de ijver en de vreugde waarmede iedereen zich daartoe leent. Elk dorp werkt gedurende eene week, en er blijven er tien over om zijne aanplantingen te bearbeiten, steenen te graven, te vervoeren en te houthouwen.» Als maandag morgen daar is, schrijft pater Padel, ziet gij mannen, vrouwen, kinderen aan het werk komen. De mannen maken de steigers, en doen het andere ruwe werk; de vrouwen brengen steenen en halen die met katrollen op. Zij brengen ook kalk, zand, water, maken mortel, enz.; zij doen met tien of vijftien wat twee of drie mannen zouden doen: maar wat zij doen, is gedaan en zij zijn voldaan. Allen zingen, allen zijn tevreden. Men zweet, men drinkt kava, men schreeuwt, men maakt veel leven; en ik, de pastoor, kalm onder al dat geraas, met de eene hand het model in blik van een steen houdende, en met de andere op mijn houten meter steunende, als de officier van genie op zijn degen, ik bestuur de arbeiders met gebaar en stem.

«Wat welligt het meest belang zou inboezemen is den algemeenen maaltijd te kunnen bijwonen. Eenige mannen van het dorp dat de week heeft, blijven om de levensmiddelen van al de arbeiders toe te bereiden. Wanneer het eten gekookt is, brengen zij

tuurlijke vreugde begroetten, verdubbelden de Maristen hunne krachtsinspanning, en terwijl de kolonisatie de eerste huizen van Port-de-France bouwde, gingen zij dieper in het binnenland, durfden de volken te bezoeken die de gezanten van het *grootte hoofd der blanke stam*, zooals de Kanacks zich uitdrukken, gezien hadden, en alom lieten zij een vruchtbaar spoor, want zij droegen de banier van het christendom en de beschaving mede.

het in manden welke zij op eene rij op den grond voor den waardigste der vergadering plaatsen. Het zijn ignamen, bananen, visch, kokos, met verscheidene schotels die in Frankrijk geheel onbekend zijn. Van tijd tot tijd, als men een gewigtigen steen, als men den hoeksteen geplaatst heeft, ziet gij te midden van die manden twee of drie, zelfs vier heele gebraden varkens liggen. Hun goede geur wekt de vreugde en den eelust van de geheele vergadering op. Men maakt kava, men verdeelt de levensmiddelen, men verdeelt de varkens, de priester zegt het *Benedicite*, en allen maken zich gereed om eer aan de keuken te doen. De metselaars geven zich de moeite niet om hunne plaats te verlaten; men hijscht hun deel met eene katrol naar boven, en ze eten op den steiger.»

Zoo is de loop der zaken bijna alle weken sedert vier jaren geweest, en het heeft niemand verveeld. Den missionarissen is het gelukt om aan eenige honderde jongelieden te leeren den steen te houwen, en zij doen dit zeer goed. Men heeft ook metselaars moeten vormen; P. Padel heeft er zes die al het werk van zijne kerk hebben gemaakt. Elk dorp was belast met hunne voeding: het voedsel, een klein geschenk van kleederen, zij hebben geen andere belooning gevraagd. De moeilijkste arbeid heeft bestaan in het graven en het vervoeren van steenen. Dewijl die goede lieden niet uitstekend voorzigtig zijn, en zij al spoedig zouden vergeten om de eenvoudigste voorzorgen te nemen, hebben de missionarissen zich voor dit werk niet van kruid willen bedienen, uit vrees dat eenige hunner doopleerlingen met de mijn zelve in de lucht zouden springen. Zij hebben dus dezen arbeid met eenige onvoldoende ijzeren voorwerpen gedaan, die als wiggen moesten dienen, eenige

ijzeren hamers en hefboomen. Men ging, natuurlijkerwijze, langzaam voort, maar in dit land is het geen gebruik om snel te gaan; te Uvea neemt men er zijn tijd voor, en overigens blijft er altijd tijd over. Zoo had men geen ander vervoermiddel om de materialen van de mijn naar de praauw te brengen, dan de schouderen der mannen. Zij dragen aldus ontzettend groote steenblokken op draagbaren, niet zonder veel leven en vrij woeste kreten. Ofschoon zij zich weinig bekommeren om voorzorgsmaatregelen te nemen, overkomen hun geen ongelukken. Het is waar dat zij, in navolging van het vrome gebruik der eerste christenen, zich met het heilig kruisteeken wapenen vóór dat zij eenigen last opnemen of eenig werk beginnen, en zij zijn wijs en gelukkig genoeg te gelooven, dat dit hen beschermt.

IV.

Zoo ziet men onder die ver afgelegen bevolkingen eene herinnering verschijnen van die edele en reusachtige ondernemingen, welke men in de middeleeuwen bewonderde, toen onze vaders die wonderschoone kerken stichtten, welke eene van de schoonste sieraden van onzen geboortegrond uitmaken. De Wallisiërs, verbaasd over de hooge muren, welke zij bouwden, terwijl al hunne huizen zeer laag zijn, zeiden eens aan P. Padel:

— Vader, hoe hoog zijn die muren! moeten zij nog hooger worden?

— Ja, ja, zij zullen nog veel, veel hooger worden.

— Ho, vader, waar zullen ze dan wel komen?

— Altijd hemelwaarts

Toen zij daarover hunne verwondering te kennen gaven, voegde de missionaris daarbij:

— Verveelt het ulieden, om voor den goeden God en den heiligen Joseph te arbeiden? Vindt gijlieden dat de arbeid te lang duurt en te moeilijk is?

— O! neen, Vader, maar wij wilden weten waarom gij verlangt dat die muren zich steeds ten hemel verheffen.

— Hoort eens, kinderen, zeide de missionaris, eene kerk is het beeld des hemels, waarin wij na dit leven met den goeden God zullen gaan wonen. Die muren, welke altijd, altijd ten hemel opstijgen, zullen u en uwe kinderen steeds herinneren, dat uwe gedachten, uwe genegenheden altijd tot den hemel moeten opklimmen.

— O! dit is schoon! riepen allen uit. Vader, wij zullen werken, zoolang als gij zult willen.

Hij, die dit verslag schreef, heeft het grootste gedeelte van hetgeen hij verhaald heeft, met eigen oogen aanschouwd, en de eenvoudigheid en de levendigheid van het geloof dezer goede doopleerlingen, heeft hem bijzonder getroffen. Behalve den gemeenschappelijken arbeid dien zij, even als de mannen, aan de groote onderneming moeten doen, hebben de vrouwen van de parochie van den heiligen Joseph zich nog eene andere dienst willen opleggen. Zij vervaardigen kokosolie en de opbrengst dier olie hebben zij gegeven om een fraai beeld van de heilige Maagd te koopen. Zij gaan met het vervaardigen van olie voort, omdat zij zelve het groote beeld van den heiligen Joseph, dat het voorportaal harer kerk zal versieren, willen betalen. Ach! dat de heilige Joseph haar voor hare vrome toewijding zegene!

Nu heeft men ook voor het houtwerk dier groote kerk moeten zorgen. Ongelukkigerwijs heeft men in de bosschen van het eiland Uvea, de voornaamste stukken voor dit houtwerk benoodigd, niet kunnen vinden.

Zestig jongelieden, zijn, onder geleide van pater Pichelin, naar Jutuna, het dichtst bij gelegen eiland vertrokken, dat evenwel meer dan veertig mijlen ver ligt, en daár hebben zij zich, na veel vermoeienis, het hout verschaft, dat hun ontbrak. Sedert de maand julij zijn zij in hun land teruggekeerd, en men maakt nu het houtwerk. Hopen wij dat dit gedeelte der groote onderneming, maar dat ontzaggelijke moeilijkheden oplevert, even als het eerste zal gelukken, door de magtige voorpraak van de heilige Maagd en den heiligen Joseph, aan wie de missionaris elken morgen hulp en bescherming vraagt.

Dan zelfs zal pater Padel nog ver zijn van het einde zijner moeilijkheden. De kerk zal moeten onder dak gebracht worden; dat dak nu zal uit Europa moeten komen, hetzij men lei aanneme, hetzij men zich met zink tevreden stelle, wat veel goedkooper wezen zal. Men zal ijzerwerk voor de deuren en de vensters moeten hebben en glas voor deze laatsten. Altaren, een kruisweg en wat al meer zal noodig zijn. Niets van dit alles nu is op de plaats aanwezig: de inwoners kunnen wel hun arbeid geven, maar hoe groot hunne persoonlijke offerwilligheid ook zij, hulpmiddelen hebben zij niet of bijna niet. Indien derhalve eenige goede zielen een missionaris te hulp zouden willen komen, wiens moed en geloof bewonderenswaardig zijn; indien zij verlangen mogten dat de vereering van den heiligen Joseph op de verst verwijderde stranden der wereld voortgang zal maken, mij dunkt hunne liefdadigheid zou Gode al zeer aangenaam en voor haar zelven hoogst verdienstelijk wezen. Hoe aanzienlijk de hulp ook zijn moge door het werk van de Voortplanting des Geloofs aan de missiën van Oceanië verstrekt, is het, uit hoofde van den zeer grooten afstand, de behoefstig-

heid dezer eilanden, het getal der missiën, onmogelijk om zelfs in de dringendste behoeften te voorzien. Mgr Bataillon bevindt zich dus in de treurige noodzakelijkheid om zijne dierbaarste kinderen en een zijner ijverigste missionarissen niet in hunne groote onderneming te kunnen steunen. Daarom heeft pater Padel, in zijne verafgelegene woonplaats van Oceanië, aan de edelmoedigheid, den ijver en de ware godsvrucht zijner landgenooten gedacht; hij heeft gehoopt dat zijne geboortestad hem zou bijstaan en dat hij het geluk zou smaken om weldra de laatste hand te leggen aan het monument dat zijn geloof hem heeft doen ondernemen. Dagelijks bidt hij voor zijne weldoeners: 's woendags vooral draagt hij voor hen het heilig Misoffer op. Hij zal gelukkig zijn aan zijne doopleerlingen den naam van zijn land met liefde te kunnen noemen en hen te verhalen welk eene edelmoedige offervaardigheid men in Bretagne vindt; zij zullen zich ongetwijfeld door vurige gebeden met de dankbaarheid van hun missionaris vereenigen. — Het praetisch besluit van dezen zoo treffenden trek zal zijn dat onze ijver voor het bewonderenswaardige werk van de voortplanting des geloofs, een der gloriën van de Kerk in Frankrijk, zal ontvlamd worden.

V.

Wie uwer, getrouwe dienaars van den heiligen Joseph, heeft niet somtijds, wanneer hij met ihgetogene gedachten en met de aandoening van zijn geloof, de Annalen onzer missiën las, zijne ingewanden ontroerd en zijn geest in zich zelve bewogen gevoeld, en heeft niet onwillekeurig met eene bewondering aan vrome spijt gepaard, gezegd: «Mijn God! hoe schoon zijn op de toppen der bergen,

in de bedding der stroomen, op de golven der zee, in de diepten der wouden, in de eenzaamheid der grasvlakten, de stappen dier evangelische werklieden, die den vrede des Evangelies verkondigen, die den menschen de goederen des hemels brengen, die aan Sion zeggen: «Sta op, glansrijk van licht, schud uw stof af, leg uwe rouwkleederen neder, breek de banden van uwe lange gevangenschap, want de dag der verlossing nadert, want zie het licht komt tot u, en de glorie des Heeren heeft schitterend over u geschenen!» Waarom ben ik niet geroepen om hun arbeid, hun strijd, hunne zegepraal te deelen. Den waren God doen kennen en zijne liefdewet, het rijk des duivels en de heerschappij der afgoden vernietigen, de volken die in de duisternissen en in de schaduwen des doods gezeten zijn, verlichten, kinderen aan de Kerk en uitverkorenen aan den Hemel geven, die zielen zalig maken, terwijl men zijne eigene zaligheid bewerkt: o welk eene roemrijke loopbaan, en aan zijn einde, welk eene schitterende kroon! Maar, helaas! mijne nederige roeping mag zich zulk eene hooge vlugt niet aanmatigen.

Ongetwijfeld, de menigte der geloovigen kan dit alles niet bereiken, maar gij, gelukkige leden van de Voortplanting des geloofs, gij kunt het wél! Zoodra ge u in hare rijen schaart, geven uw gebed, uwe aalmoes u regt op al de vruchten, op al de verdiensten, op al de glorie van het werk zelf, verdiensten der apostelen, verdiensten der belijders, verdiensten der martelaren. Gij onderwijst den katechismus, gij predikt, gij doopt, door al die monden en al die handen, de werktuigen van uwen ijver; gij zult door al dien moed die uwe liefdadigheid ondersteunt, zegepralen; gij hebt uw aandeel aan al wat zij ondernemen, aan al wat zij vol-

brengeu, aan al wat zij lijden, aan al wat zij slagtofferen ter eere van God en tot zaligheid van de menschen, zegt een welsprekend kerkvoogd. Wanneer zij al hunne krachten uitputten om het voetspoor van den wilde te volgen, wanneer zij weenen over het verlies van hunne kudde, die door de mishandelingen van de Bedoeïenen der woestijn is verwoest, wanneer hun vleesch verscheurd wordt door de geeselsroede der mandarijnen, dan is dat uw zweet, het zijn uwe tranen, het is uw bloed dat vloeit. Ja, omdat gij bidt en aalmoezen geeft, bouwt gij die kerken waarmede de grond van de Staten der Unie bedekt wordt; zijt gij het die de scholen opent waarin de kinderen van den Griek en den Armeniër, een voor een, de vooroordeelen hunner secte voor de heldere verklaring van de roomsche leer zien vallen; zijt gij het die deze ontluikende christenmaatschappij in stand houdt, daar gij den herder wiens al te zeldzame bezoeken hare toekomst in gevaar bragten eene woning geeft. Elken dag, elk uur van den dag, wordt uwe schatkamer met de mindere verdiensten, verbonden aan de vervulling van de pligten van uwen staat, vermeerderd; en daarenboven, zonder dat gij uw huis verlaat, uwe rust opoffert, de gevaren op land en ter zee trotseert, bijna zonder daaraan te denken, verrijkt gij haar met al de goederen, die de beoefening der heldhaftigste deugden medebrengeu. En wacht u wel van de tegenwerping te maken dat zulk een gering aandeel aan den arbeid, zulk eene verwijderde medewerking tot de onderneming, u het regt niet kunnen bezorgen om zulk een prachtigeu buit te deelen. Een op zich zelf staand goed werk heeft, inderdaad, slechts de waarde van het onmiddellijk goed dat het verschaft. In de vereeniging is het anders; daarin werkt elk element met de kracht van het geheel

en kan het dus ook al de eer en al de vrucht door de samenwerking verkregen, voor zich opvorderen. Het is de straal der zon die met al hare hitte zamengevat in zijn brandpunt brandt, het is de daauwdruppel die al de schatten rijk is, welke de vruchtbare wolk over onze velden uitstort.

NEGENDE HOOFDSTUK.

KRACHT DER NOVENEN TER EERE VAN DEN HEILIGEN JOSEPH.

De oefening der novenen is zeer oud in de Kerk die haar dikwijls met kostbare aflaten verrijkt heeft. Men heeft het getal *negen* bij voorkeur boven elk ander aangenomen, om de allerheiligste Drieëenheid te vereeren, door drie dagen aan ieder der goddelijke personen toe wijden, of om elken dag der noveen onder de bescherming van een koor der engelen te stellen, en zekerder, door hunne voorspraak, de gunsten te verwerven welke men vraagt. Daar zijn in het leven ontelbare gelegenheden dat men de eene of andere bijzondere genade behoeft om aan hevige bekoringen weerstand te bieden, om eene groote beproeving moedig te verdragen of om den wil Gods te kennen en te vervullen. Het voorbeeld der heiligen nu en eene lange ondervinding hebben bewezen dat eene godvruchtige noveen ter eere van Maria of van den heiligen Joseph een bijna onfeilbaar middel is om te verkrijgen wat men door hunne alvermogene tusschenkomst aan Jesus vraagt.

Hoeveel lijdende zielen hebben eene vurige noveen aan den heiligen Joseph gedaan en zijn vertroost ge-

worden, hoeveel bekeeringen die wanhopig schenen, zijn door deze heilige oefening verkregen geworden! hoeveel roepingen hebben gezegevierd over de hinderpalen welke men haar in den weg legde! hoeveel getrouwe kinderen van Maria zijn zacht en heilig gestorven, nadat zij het alle jaren door eene noveen aan den heiligen Joseph, den patroon der stervenden, hadden gevraagd.

Op zijn feestdag kan de glorievolle Bruidegom van Maria niets weigeren aan degenen, die zich door deze heilige oefeningen hebben voorbereid om hem godvruchtig te viëren.

Het is goed die noveen tot den heiligen Joseph te doen vóór zijne voornaamste feesten, die in de Kerk worden gevierd: de 21 januarij, *Verloving van de allerheiligste Maagd met den heiligen Joseph*; — de 19 maart, *feestdag van den heiligen Joseph* (1); — de derde zondag na Paschen, *patroonfeest van den heiligen Joseph*.

Men kan ook de eene of andere bijzondere omstandigheid kiezen waarin men eene grootere hulp van den hemel behoeft, bij voorbeeld voor de eerste heilige communie of de religieuse professie, voor eene retraite, om daarmede zijn voordeel te doen, enz. enz.

Eindelijk worden al de trouwe dienaars van den heiligen Joseph verzocht die noveen te houden ter intentie van onzen Heiligen Vader, die ten prooi is aan de schandelijkste vervolging en aan de heiligschennendste huichelarij.

Om die noveen ter eere van den heiligen Joseph heilig te doen en groote voordeelen daaruit te trekken voor uwen geestelijken vooruitgang, is het goed 1° zorg te dragen

(1) De noveen tot voorbereiding voor het feest van den heiligen Joseph begint den 10 maart.

uw geweten te zuiveren door eene goede biecht, den dag vóór de noveen; 2° met godsvrucht tot de Heilige Tafel te naderen, in de eerste dagen der noveen, als gij kunt; 3° indien uw toestand het gedooft eene heilige mis te doen lezen, welker vrucht gij in de handen van den Heiligen Joseph zult stellen; 4° naauwkeurig en met veel ijver de gebeden te doen, die voor elken dag der noveen zijn aangegeven; 5°. daarbij, naar den raad van uwen zielbestierder, eenige goede werken te voegen, eene aalmoes, eene kaars laten opsteken voor het beeld van den heiligen Joseph, eenige boetedoening verrigten, maar u vooral op de versterving van uwe hartstogten en uwen wil toeleggen, en eene groote getrouwheid betoonen om de deugden na te volgen van welke deze groote Heilige u zulke schoone voorbeelden heeft gegeven; 6°. het is ook goed, om zekerder te zijn van verhoord te worden, iets aan den heiligen Joseph te beloven, om hem uwe dankbaarheid te betuigen: bij voorbeeld om gedurende eene maand, alle woensdagen, de schoone gebeden zijner zeven droefheden en zijner zeven blijdschappen te bidden, de oefening der *Zeven Zondagen* ter zijner eere te houden; maar gij moet u niet door eene gelofte verbinden om die vrome werken te doen zonder uwen biechtvader daarover geraadpleegd te hebben; 7°. eindelijk op den laatsten dag der noveen met zeer veel vurigheid tot de Heilige Tafel te naderen, en u aan den heiligen Joseph toewijden.

Laten wij, op het voorbeeld van al de ware kinderen van Maria, getrouw zijn om haren engelachtigen Bruidegom te vereeren; het is onmogelijk dat men Maria liefheeft zonder den heiligen Joseph lief te hebben, en die hem niet bemint, moet natuurlijk haar niet beminnen. Deze beide devotiën versterken elkander en helpen ons om aan Jesus de liefde te geven, die wij Hem

verschuldigd zijn. Indien de heilige Bernardus heeft gezegd: *Per Mariam itur ad Jesum*, door Maria gaat men tot Jesus, vinden wij geen bezwaar om daarbij te voegen: Door Maria gaat men tot Joseph, en door Joseph tot Maria, en door beide tot Jesus, en door Jesus tot Maria en tot Joseph, kortom, Jesus, Maria en Joseph moeten in onze liefde nooit gescheiden zijn.

ERKENTELIJKHEID VAN TWEE KINDEREN VAN DEN
HEILIGEN JOSEPH.

2 september 1866.

«Nog onder den indruk eener levendige erkentelijkheid, komen wij u eene nieuwe gunst mededeelen van onzen welbeminden beschermer, den heiligen Joseph.

«Sedert lang vraagden wij hem met aandrang eene genade die ons zeer kostbaar was en voordeelig voor onze ziel; hij scheen doof voor onze gebeden of ons vertrouwen nog langer op de proef te willen stellen. Eene onverwachte omstandigheid kwam eene straal van hoop voor onze oogen doen schitteren, maar het was nog ver van hetgeen wij vraagden. De personen van wie dit af hing waren geheel tegen onze verlangens en verzoeken, hoe meer wij op ons verzoek aandongen, hoe vijandiger zij ons schenen te worden. Het oogenblik van den heiligen Joseph kwam cindelijk. Op zekeren avond, na te vergeefs gesmeekt, bezworen en slechts steeds krachtiger weigering te hebben ondervonden, gingen wij treurig, maar niet ontmoedigd weg; wij wierpen ons beide voor de voeten

van den heiligen Joseph en schreven ieder een klein verzoekschrift, dat wij aan den voet van zijn beeld nederlegden: — Heilige Joseph, zeide de eene, indien gij ons verhoort, beloof ik u eene novene van kruiswegen te doen om de zielen die u het meest ter harte gaan uit het vagevuur te verlossen. — De tweede: heilige Joseph, mijn goede beschermer, verkrijg mij die genade, en ik zal u zeer liefhebben. Vervolgens deden wij zamen de belofte om, indien wij verhoord werden, aan den *Propogateur* te schrijven en een kaarsje uit dankbaarheid te laten branden.

«O goedheid, o magt van den heiligen Joseph! meer was er niet noodig: onze gunst werd verkregen. Den volgenden morgen, zelfs vóór dat wij de personen die ons den vorigen dag geweigerd hadden, bezochten, zeide men ons dat zij besloten hadden om onze verlangens te bevredigen. Inderdaad, zonder hun iets nieuws te zeggen, verleenden zij ons meer dan wij vraagden. Verscheidene bijzondere gunsten hebben deze gevolgd Onze dankbaarheid jegens onzen beminnelijken en magtigen beschermer is zeer groot en kan niet groot genoeg zijn.

«Zoudt gij de goedheid willen hebben, eerwaarde pater, om ons door uwe gebeden te helpen om altijd getrouw te zijn aan de genaden, welke de heilige Joseph voor ons verworven heeft; bid opdat ons verlangen van hem te beminnen en hem te doen beminnen, altijd vuriger zij, opdat wij met al onze krachten mogen werken om hem harten te winnen en de devotie tot hem te bevorderen.

«Ontvang, enz.

TWEE KINDEREN VAN DEN HEILIGEN JOSEPH.»

GENEZING VAN EENE ZUSTER.

« Castres, 10 april 1866.

« Sedert verscheidene maanden had ik in mijn huis eene zuster, die door eene slijmkoorts was aangetast, ten gevolge waarvan zij ook eene zweetziekte kreeg; haar staat boezemde ons veel ongerustheid in, want hij werd van dag tot dag erger. Talrijke gebeden werden tot de heilige Maagd en den heiligen Joseph gerigt om hare genezing te verkrijgen; maar beide schenen eerst ongevoelig voor onze smeekingen. Ik was diep bedroefd. . . . Op zekeren dag, bedroefder zijnde dan gewoonlijk, deed ik de gelofte om een zilver verguld hart aan de heilige Maagd te geven, indien zij aan onze dierbare zieke genezing bezorgde. Was dit aangenaam aan de goede Moeder? Het is mij niet bekend; maar al wat ik weet is, dat, van dit oogenblik af, de zieke, ofschoon langzaam, aan de betere hand geraakte; zij ging van dag tot dag vooruit, op zekeren dag zelfs konden wij zeggen: *Zij is genezen*. Deze beterschap werd natuurlijk toegeschreven aan de gelofte aan de heilige Maagd gedaan. De heilige Joseph had ongetwijfeld tot de genezing medegewerkt, maar de glorie daarvan werd grootendeels aan de goede Moeder gegeven. Was de heilige Bruidegom van Maria verstoord? Dat mag men niet zeggen; maar op den schoonen feestdag van den heiligen Joseph is zuster P. weder ingestort, haar staat was erger geworden dan de eerste. Wij haastten ons toen op nieuw onze toevlugt tot den heiligen Joseph te nemen en hem te zeggen dat wij ditmaal eene volkomen genezing van hem ver-

wachten. Om die gunst te verwerven, deden wij verscheidene beloften, onder anderen: om drie personen op zijn tijdschrift te abonneren, om eene heilige Mis te laten lezen en de verkregen genade in zijn *Propagateur* te vermelden; eindelijk om aanstonds eene noveen te beginnen, waarin wij de litanie van den heiligen Joseph zouden bidden en zevenmaal het *Onze Vader* ter eere van de zeven vreugden en de zeven droefheden. Alle dagen van de noveen legden wij ons de kleine versterving op om gedurende een uur te zwijgen en beurtelings voor het altaar van den heiligen Bruidegom van Maria te gaan bidden. Ziedaar, eerwaarde pater, onze kleine oefeningen, en, zal ik het met geluk en tot de glorie van onzen welbeminden Vader zeggen, wij zijn verhoord geworden! . . . Zuster P. is hoe langer hoe beter geworden, en, na verloop van acht dagen, den term dien men den heiligen Joseph had bepaald voor hare genezing, is zij bij de kinderen (zij is eerste onderwijzeresse op de kostschool) kunnen terugkomen.

«Ontvang, enz.

ZUSTER L., *religieuse van den heiligen Joseph.*

EENE ROEPING DOOR DEN HEILIGEN JOSEPH BEGUNSTIGD.

Nantes, 28 oktober 1866.

«Ongeveer zes jaren geleden werd ik door eene zeer bijzondere bescherming van de heilige Maagd in een religieus huis geplaatst. Ik ben daar driemaal ziek ge-

wecst en telkenreize had ik te vreezen dat mijn vader mij daaruit wilde verwijderen. Verleden jaar werd ik, op zulk een tijdstip, behalve door ander lijden, door eene zeer zware koorts aangetast, die telken dage terugkwam, en mij eindelijk zóó zwak deed worden, dat de geneesheer verklaarde, dat die staat van voortdurende kwijning waarin ik verkeerde, mij niet meer zou verlaten. In de vrees dat mijn vader zich stellig tegen mijne roeping zou verklaren, bood eene religieuse aan om eene noveen tot den heiligen Joseph te houden, ter eere van zijne zeven smarten en zijne zeven blijdschappen. Ik beloofde mij daarmede te zullen vereenigen en mijne genezing in den *Propagateur* te doen opnemen. Intusschen nam mijne koorts in hevigheid toe; ik moest geneesmiddelen innemen die, ongetwijfeld met eene toelating van God, verscheidene dagen uitbleven. De laatste dag van de noveen brak aan; ik bleef, volgens gewoonte, des morgens te bed liggen in afwachting dat het ergste tijdperk der koorts zou zijn voorbij gegaan; maar, gelukkig, had ik geen aanval. De zuster, die zich belast had met het houden der noveen ter mijner intentie, kwam mij verscheidene malen bezoeken, en kon, met de overige bewoners van het huis, getuige zijn van hetgeen de groote goedheid van den heiligen Joseph ten mijnen gunste had gedaan, want van dit oogenblik af werd ik hoe langer hoe beter, en ofschoon mijne gezondheid niet sterk is, is zij toch, dank zij den heiligen Joseph, blijven voortduren.

«Ontvang, enz.

«JOSEPHINE LAILLET.»

BEKEERING VAN EENE PROTESTANTSCHЕ JUFVROUW DOOR DE
VOORSPRAAK VAN DE HEILIGE MAAGD EN DEN
HEILIGEN JOSEPH.

Eene protestantsche juffer, een en twintig jaren oud, was te Parijs opgevoed in eene kostschool door hare geloofsgenooten gehouden, en op vijftien jaar tot het nachtmaal toegelaten; die dag was voor haar het begin van voortdurende angsten, en tot overmaat van smart, ontmoette zij niet een dier vriendelijke harten, aan welke men zijn lijden zoo gaarne mededeelt. Maar God waakt over de zielen die Hem dierbaar zijn, en wanneer het uur der genade heeft geslagen, weet hij altijd eene gunstige gelegenheid te vinden om ze tot zich te voeren.

Door een besluit dier goddelijke Voorzienigheid moest de jufvrouw hare familie verlaten om in een handelshuis te gaan door drie jufvrouwen bestuurd; dáár wachtte God haar. Zij vond er ware vriendinnen, en in het hart dier vriendinnen de goedheid, de zachtmoedigheid, de liefde, kortom al die deugden welke haar vertrouwen moesten winnen en haar in den schoot der ware godsdienst doen terugkeeren. Hare vriendinnen spoorden haar van tijd tot tijd aan om hare vrome oefeningen mede te maken en met haar tot de Heilige Sacramenten te naderen; maar zij verontschuldigde zich daarvan onder verscheidene voorwendzels. Op zekeren dag dat eene harer over het geluk sprak dat men smaakt met God te dienen, riep zij uit: «O! hoe gelukkig zijt gijlieden! mijn hart is geheel verscheurd, ik ben protestant!»

Welk eene verwondering voor die vriendin! De jufvrouw bemerkt de ontroering welke deze vertrouwe-

lijke mededeeling heeft doen ontstaan, en voegt er aanstonds bij: *Maar, weest gerust, mijn zieke hart kan het niet meer uithouden, ik wil Gode toebehooren en den weg inslaan die mij tot Hem moet voeren. Ik verlang, indien gij het goedvindt, eene noveen tot de Heilige Maagd en den heiligen Joseph te doen: ik hoop alles door hunne voorspraak. Het voorstel wordt dadelijk aangenomen En welk gebed zullen wij bidden?* hervat de vriendin: *Eerst, zegt de bekeerde, zullen wij een tiental roze-kransen bidden, het «Gedenk», en vervolgens de gebeden die ik nu zal schrijven.* En aanstonds neemt zij een potlood en schrijft zonder aarzelen de beide volgende gebeden:

Gebed aan de heilige Maagd.

O Moeder van mijn God! gij kent mijn vurigst verlangen, gij weet welke gebeden ik onophoudelijk tot u rigt: gewaardig u, o de beste der moeders! mij zelve tot den voet uwer altaren te geleiden. Mijne goede Moeder, indien gij u over mij ontfermt, dan beloof ik u plegtig een volkomen vertrouwen, ik beloof u den toorn en de bedreigingen mijner bloedverwanten te zullen trotseren, mijne valsche godsdienst, als zij ten minste valsch is, te zullen afzweren en *al de voorwaarden* der katholieke, apostolische en roomsche godsdienst *te zullen aannemen.* Gewaardig u, o Moeder van mijn God, mijn gebed goedgunstig te verhooren en u over mij te ontfermen. Amen!

Gebed tot den heiligen Joseph.

Wees gegroet, Joseph, vol van genade: **Jesus** en

Maria zijn met u, en gezegend is de vrucht uwer kuische Bruid, Jesus. Heilige Joseph, voedstervader van Jesus en bruidegom van de gelukzalige Maagd Maria, bid voor mij den God van barmhartigheid, opdat hij zijne goedheid uitspreide over eene groote zondares, die zich al zuchtende voor uwe voeten komt nederwerpen. Gewaardig u, o Joseph! gij, heilige bij uitnemendheid, u over mij te ontfermen, en bid den Heer onzen God, mij te verlichten als ik op den dwaalweg ben; gewaardig u in mijn hart het verlangen te doen opkomen en het vermogen om waarlijk een kind Gods te zijn O heilige Joseph! ik stel al mijn vertrouwen in u, hopende aan het einde dezer noveen verlicht te zullen worden. Gewaardig u, goede vader, u over mij te ontfermen, en verhoor mijn gebed in den naam van Jesus Christus, onzen Heer. Amen!

Denzelfden avond werd de noveen begonnen. De beide vriendinnen gaan alleen naar de kerk; zij rigten hunne schreden naar het beeld van de heilige Maagd. Dáár, aan den voet van haar altaar nedergekniel, begint de katholieke jufvrouw de overeengekomen gebeden met luider stem. Toen het gebed tot de heilige Maagd geëindigd was, gaf de bekeerde, diep getroffen, den vrijen loop aan hare tranen. Was dit te verwonderen! de heilige Maagd had haar hart bezocht! haar hart was verlicht en gewonnen geworden!

Te huis teruggekeerd, deelt men aan de beide andere jufvrouwen vertrouwelijk mede wat er was voorgevallen.... Zij besluiten te zamen dat men hiervan kennis moet geven aan een priester der bisschoppelijke stad. Het antwoord dat zij ontvangen, doet de jufvrouw en hare vriendin aanstonds besluiten om de reis naar Langres te ondernemen. De heilige Maagd die haar geleidt, brengt haar naar

het klooster van de zusters der Voorzienigheid. De goede overste en hare zusters, zich gelukkig achtende dat God haar huis heeft uitgekozen om het tooneel zijner barmhartigheden te zijn, betuigen haar de grootste oplettendheid en overladen haar met de teederste zorgen. De jeugdige protestante begint hare geestelijke afzondering en het huis bidt voor haar. Haar onderrigt dat reeds was aangevangen, moest nog maar eenigzins voltooid worden omtrent de voornaamste geschilpunten tusschen de protestanten en de katholieken; een priester belastte zich hiermede, terwijl van haren kant, de goede zusters en hare vriendin, die haar niet verlaten, haar tot den schoonen dag voorbereiden naar welken zij zoo vurig verzucht.

Monseigneur de Bisschop kreeg kennis van de stemming der bekeerde en besloot dat zij den 17 september het heilig doopsel zou ontvangen: dit was juist de laatste dag der noveen. Den volgenden morgen had zij het geluk hare eerste heilige communie te doen in de heilige Mis van Zijne Hoogwaardigheid, en na het heilig offer, ontving zij het heilig Sacrament des Vormsels. De vermaningen welke Monseigneur tot dit dierbaar kind rigtte, maakten den levendigsten indruk op haar hart en op het geheele huis: zoete tranen vloeiden uit ieders oogen.

Deze roerende plegtigheid had plaats in de kapel van de zusters der Voorzienigheid; het was de dag zelve waarop achttien novicen het heilig ordeskleed ontvingen! Het feest was schoon en volmaakt, gelijk al de feesten welke de heilige Maagd toebereidt.

De jeugdige bekeerde, ten toppunt van geluk, vond geen uitdrukkingen voor het gevoel van vreugde waarmede haar hart vervuld was. Doordrongen van de

levendigste dankbaarheid, en jegens God, en jegens al degenen, waarvan hij zich bediend had om haar tot de katholieke godsdienst terug te voeren, keerde zij, God zegenende, bij hare vriendinnen weder, die haar ontvingen als een engel, uit den hemel gedaald.

GENEZING VERKREGEN DOOR EENE NOVEEN.

Het is wel hard, als men nog jong is, op het schoonste oogenblik zijns levens, zich plotseling door ziekte en lijden belet te zien om de studiën voort te zetten die eene degelijke opvoeding moeten voltooijen. Wanneer men aan eene beproeving onderworpen wordt moet men zich met vertrouwen tot den heiligen Joseph wenden, en daarin het voorbeeld volgen van degene die ons den volgende brief heeft toegezonden:

„Eerwaarde Pater,

«Door u het volgende te schrijven voldoe ik aan eene belofte welke ik aan den heiligen Joseph heb gedaan. Sedert drie jaren maakten hevige zenuwhoofdpijnen mij geheel onbekwaam om mijne studiën voort te zetten, en veroorzaakten mij zeer veelvuldige slapeloze nachten.

«Ik had mij tot de heilige Maagd gewend, haar smeevende zoo niet genezing dan toch verligting voor mij te verkrijgen. Hetzij om mij te beproeven, hetzij om eene andere reden bleven mijne gebeden onverhoord; en zelfs werden gedurende de drie laatste maanden de pijnen zooveel heviger dat ik meermalen daags buiten

kennis geraakte; deze toevallen gingen vergezeld met eene aanhoudende slapeloosheid. Op zekeren dag dat ik mij zeer ongesteld gevoelde, gaf een mijner medeleerlingen mij het denkbeeld aan om eene noveen tot den heiligen Joseph te houden.

«Dewijl ik tot toen niet veel vertrouwen noch devotie jegens dien heilige had gehad, aarzelde ik. Intusschen voldeed ik, ofschoon met onverschilligheid, aan zijn verlangen; al de leerlingen der kostschool begonnen de noveen met mij. Reeds den eersten dag gevoelde ik mij een weinig verligt. Toen ziende dat de heilige Joseph al medelijden met mij had, deed ik hem verscheidene beloften, onder andere die van gedurende mijn gansche leven eene groote devotie jegens hem te hebben als hij mijne genezing verkreeg: hij heeft zich gewaardigd mij te verhooren. De noveen is den 25 november geëindigd, en sedert dien dag heb ik geen hoofdpijn hoege-naamd meer gehad. Ik heb eenigen tijd uitgesteld met u dit mede te deelen om de vermogende bescherming van den heiligen Joseph beter te kunnen getuigen.

«Ontvang, enz.

«Metz, 6 december 1864.

M. S.

TIENDE HOOFDSTUK.

DE DAG DES HEEREN.

De zondag is de dag des Heeren, dewijl die dag het beeld en als een verzwakt schijnsel is van dien eeuwigen dag, van die onveranderlijke rust waarin hij met zijne Heiligen heerscht, en waarin de stille verrukking zijner uitverkorenen, vervoerd in de beschouwing zijner grootheden, alleen door de harmonieuze geluiden der hemelsche concerten wordt afgebroken.

De zondag is de dag des Heeren, omdat hij op dien dag de eenige hulde ontvangt die zijner oneindige grootheid waardig is. Het is bijzonder op zondag dat de mensch, de duizende zegeningen vergaderende welke al de schepselen der natuur tot hun Schepper rigten, en ze met de vlam van het gevoel en de liefde bezielende, haar die waarde geeft welke haar aangenaam maakt aan de goddelijke Majesteit.

In de verstrooiing waarin de meeste menschen leven, is het van gewigt dat er een dag zij, bijzonder bestemd om hen tot God terug te voeren. De veeren onzer ziel worden, door hare aanhoudende spanning, alligt verslapt; zij zullen weldra werkeloos blijven indien zij niet onop-

houdelijk opgewonden worden. De terugkeer van een wekelijkschen feestlag die de christenen in hunne tempels doet bijeenkomen, om het Offer, in vereeniging met den priester, op te dragen, moet hun noodwendig heilzame overwegingen aan de hand geven. Het geweten ontwaakt in tegenwoordigheid van de doopvont waarin zij gezuiverd werden, van den heiligen stoel van boetvaardigheid waarin hunne kinderlijke tranen zoo zoet vloeiden, van die Heilige Tafel waartoe zij eertijds met zooveel vreugde in het harte naderden.

De zondag is evenzeer de feestdag des menschen als die des Heeren. Het is de dag die hem het meeste toelacht, want het is de dag die hem veroorlooft te lachen. Al de andere dagen zijn *werkdagen*, zooals men ze noemt; zij schijnen geen ander doel te hebben dan om tot den zondag te voeren en hem te doen verdienen. De rust van den zevenden dag herstelt overvloediger het gewone verlies van de krachten des ligchaams en van den geest en regtvaardigt daardoor den term van *recreatie* welken wij aan onze uitspanningen geven, als wilden wij de werking uitdrukken van een nieuw leven te herkrijgen, het evenwigt van ons tweevoudig leven te herstellen. Het Schrikbewind, dat in Frankrijk alles vermog, heeft den landman nooit kunnen dwingen om de decade te houden, dewijl, zegt Chateaubriand, er onmagt is in de menschelijke krachten, en zelfs gelijk men het opmerkt in de krachten der dieren. De os kan geen negen dagen achtereen ploegen: aan het einde van den zesde schijnt zijn geloei de uren te vragen welke de Schepper voor de algemeene rust der natuur heeft aangegeven. Het kind, de arme, de werkman, dat wil zeggen, negentig honderdsten van de maatschappij haken naar den zevenden dag. Dit is voor hen de eenige

dag, altijd oud en altijd nieuw, van vrijheid, van rust en van onthaal; de dag der fraaije kleederen, van het opgesierde huis, van den gebraden haan en van de familie-diners; de dag vooral van de Hoogmis, van de schoone plegtigheden en de loven. Dien dag kan men waarlijk den dag van den hemel op aarde noemen, en, daarom is hij welligt, zooals Newton dit heeft doen opmerken, gewoonlijk meer dan eenige andere met een schoonen zonnenschijn begunstigd. De zondag geeft aan de innige behoeften des menschen, aan zijn edel instinkt, aan zijne ruimere verlangens die verder strekken dan tijd en ruimte, de voldoening en de stiling welke zij eischen. Nadat hij, gedurende zes dagen, over een ondankbaren arbeid gebukt en in den duisteren nacht der vergankelijke belangen en zaken is geweest, zie, zoodra breekt niet de dageraad van den heiligen dag aan of hij heft dat verheven hoofd op *dat God heeft geraakt met de uitstraling van zijn licht*, en rigt met zijn hart, dien verheven blik die met het voorregt begiftigd is om de hemelen te aanschouwen, omhoog! Dan stelt hij zich in gemeenschap niet met eene lage en onedele natuur, maar met het zuivere en onbederfelijke Wezen. Hij geeft zich aan de beschaving over, niet meer van een gierigen grond die slechts zijns ondanks vruchten des doods oplevert; maar met eene onsterfelijke ziel, die hem, tot belooning zijner zorgen, de zoete vruchten der wijsheid doet smaken. In dezen heiligen omgang met zijn God, onder den invloed van zijn woord, in de verfrissing van het gebed, wordt zijne gedachte verlicht, zijne deugd gelouterd en versterkt, ontwikkelt en volmaakt zich zijne gevoeligheid, de geheele zedelijke mensch wordt hernieuwd. Het is de dag waarop de geest, vrij van alle slaafsche bezigheid, om zoo te zeggen, *op zijn gemak* denkt; want

dan alleen mag hij bij het beschouwen van den arbeid der week, even als God na de schepping, zeggen: *Het is goed.*

De godsvrucht maakt van die uren van rust geen uren van lediggang: zij weet ze te vullen met wijze gesprekken, christelijke lectuur, met het bezoek van den tempel gedurende het avondoffer. De christelijke liefde weet ze te benutten om met vreugde de troost en hulp aan de ongelukkigen uit te deelen. De godsdienst verbiedt u geen onschuldige vermaken, geen eerzame ontspanning; door haar geheiligd, zult gij ze met meer bekoorlijkheid en zoetheid smaken. Het gevoel van een vervulden pligt zelf zal te midden van uw hart als een overheerlijk feest zijn, voorspel en voorsmaak van dat feest hetwelk in de eeuwige en glorievolle rust der hemelen; de getrouwe vierders van Gods feestdagen op aarde wacht.

EEN KOOPMAN DIE EEN GOED CHRISTEN IS.

De volgende regels werden ons, in de maand januarij 1865, door eene getrouwe dienaress van den heiligen Joseph geschreven, die het geluk heeft gehad om haren man, die langen tijd was verslonden geweest in tijdelijke zaken, geheel tot de beoefening der godsdienst terug te brengen. Men zal op nieuw in dien brief ontwaren dat, zooals de heilige Paulus zegt: *de godsvrucht dienstig is voor alles, en dat zij de beloften bezit van het tegenwoordig en het toekomstig leven.* (1).

(1) „De arbeid op zondag is in niemands belang. Hij is niet in het belang van den werkman, want hij doodt zijn ligchaam,

«Het is al lang geleden, Eerwaarde Pater, dat ik u niets van mij heb laten hooren. Ik acht mij zeer gelukkig u heden over onzen goeden vader den heiligen Joseph te komen spreken, dien gij zoozeer liefhebt. Ik hoop dat gij ons zult helpen om hem te danken voor de genaden welke hij voor ons heeft verkregen. Ongeveer een jaar geleden heeft mijn echtgenoot gemeend ons handelshuis op een grooter voet te moeten vestigen. Hij heeft niets veronachtzaamd om in deze gewigtige onderneming te slagen, geen der middelen, welke de menschelijke voorzigtigheid hem aan de hand kon doen, zonder intusschen te vergeten de hulp des hemels in te roepen.

«Op zekeren dag nu dat wij het voorregt hadden gehad zamen tot de Heilige Tafel te naderen, kwam de gelukkige gedachte bij ons op om onzen handel onder de magtige bescherming van den glorievollen heiligen Joseph te plaatsen, hem de zeer stellige belofte doende dat als wij zeker cijfer zouden bereikt hebben, wij getrouw onze magazijnen elken zondag den geheelen dag zouden gesloten houden, en niet tot cenigen verkoop zouden overgaan,

hij materialiseert zijne ziel, en alles wel beschouwd, maakt hij hem geen cent rijker. Hij is niet in het belang van den meester; want indien hij hem een oogenblik verrijkt, zal de regtvaardigheid Gods vroeg of laat over dit fortuin gaan dat door de schennis zijner wetten verkregen is. Hij is niet in het belang van het gezin, want hij maakt integendeel al zijne banden los en berooft het van alle waar geluk. Eindelijk, hij is niet in 't belang van de publieke zaak, want dewijl hij den werkman demoraliseert, de hartstogten en de begeerlijkheden overprikkelt, bereidt hij aan de maatschappij die hevige schokken, die oproeren en die omwentelingen voor, welke de hardnekkigste vijanden van den eigendom, de regtvaardigheid, de orde de magt zijn.»

(Mgr. Pie.)

om welke reden men dit ook van ons zou mogen verlangen. De heilige Joseph zegende ons goede besluit. Dit jaar zelf hebben wij voor zestig duizend franken meer zaken gedaan, vijf duizend franken meer dan wij gevraagd hadden. (1)

Ziedaar, eerwaarde Pater, een nieuw bewijs van de getrouwheid van den heiligen Joseph, om diegenen te helpen, die zich met vertrouwen tot hem wenden. Wij dankten dien glorievollen Patriark uit geheel ons hart; en om hem onze levendige dankbaarheid te betuigen, lieten wij in de dagbladen onzer woonplaats aankondigen, dat voortaan onze magazijnen op zon- en feestdagen zouden gesloten zijn; hetzelfde berigt werd op de winkelramen geplakt.

«Maar gij zult wel begrijpen, Eerwaarde Pater, dat de duivel niet tevreden was; hij verzuimde niets om ons ontrouw te maken aan ons besluit; een groot getal personen kwamen om des zondags te koopen; men verzocht ons om eene uitzondering te maken voor de lieden, die buiten de stad, van verre kwamen, om koopen te doen voor een huwelijks-uitzet, enz., enz. Wij waren onwrikbaar, en weigerden onveranderlijk om op zondag zaken te doen, hoe gering ook.

«Sedert dat tijdstip hebben wij ongeveer voor dertig duizend franken meer in de drie maanden verkocht. Gij ziet, Eerwaarde Pater, hoe klaarblijkelijk de heilige Joseph ons beschermt.

«Ziehier nu nog een anderen trek van de bescherming

(1) De plaats zeer goed kennende, zullen wij onzen lezers doen opmerken dat deze winkelzaak in een stad van P...., bestaat, die ongeveer 15,000 zielen bevat en waar veel kooplieden wonen; en dewijl zij slechts twee uren van Parijs ligt, gaat men de belangrijke koopen gewoonlijk in de hoofdstad doen.

van den heiligen Joseph. Mijn echtgenoot had zeer aanzienlijke inslagen voor dezen winter gedaan, betaalbaar in de maand december; en de verbindtenissen door hem aangegaan, bezwaarden hem eenigermate. De reden zijner ongerustheid kennende, die ik zelf deelde, zeide ik tot hem dat de heilige Joseph, die ons op zulk eene gevoelige wijze had geholpen, ons niet zou verlaten, indien wij ons met vertrouwen tot hem rigtten. Wij kwamen toen op de gelukkige gedachte, om *de devotie van de zeven zondagen te houden, ingesteld om den heiligen Joseph te eeren*: het was toen ongeveer half october. Wij bleven daaraan zeer getrouw, en het stichtte mij te zien, hoe mijn goede Karel, zeven achtereenvolgende zondagen, op den grond geknield, met eene engelachtige godsvrucht, de smarten en de blijdschappen van den heilige bad. Op zekeren zondag dat ik de oefening vergat, was hij de eerste om ze mij te herinneren. Eindelijk, leve de heilige Joseph, in den loop van december hebben wij, zonder iemands hulp, ongeveer veertig duizend franken ontvangst gehad! Dat de heilige Joseph in alle eeuwigheid gezegend en verheerlijkt zij.

«Gelief enz.

S. M. J.»

TIJDELIJKE GUNST.

Men zal in den volgenden brief die ons uit Marseille is toegezonden, weder een treffend voorbeeld vinden van de zegeningen, welke de heilige Joseph verspreidt

over de werklieden die getrouw zijn in het vervullen van de geboden Gods en der heilige Kerk.

Eerwaarde Pater.

«Veroorloof mij u heden deze weinige regels aan te bieden als een blijk van mijne toegenegenheid en mijne dankbaarheid. Waarom kan ik u niet te gelijkertijd de zoete vertroosting en uitdrukken, die de roerende lectuur van uwen beminnelijken *Propagateur* mij telken maand doet ondervinden! Van dien tijd af gevoel ik dagelijks mijne liefde en mijn vertrouwen jegens den glorievollen Bruidegom van Maria, onder wiens bescherming ik mij sedert mijne prilste jeugd geplaatst heb, toenemen. Ik zou hem aller harten willen winnen, aan allen over zijne glorie en zijne magt, over de uitstekende gunsten willen spreken, die hij aan zijne trouwe dienaars verleent. Wat mij betreft, zeer eerwaarde Pater, ik zal dien beminnelijken beschermer nooit genoeg kunnen loven en zegenen, voor al de genaden welke ik door zijne tusschenkomst verkregen heb.

«Veroorloof mij hier slechts van eene kleine tijdelijke gunst te gewagen, aan eene mijner kennissen betoond. Eene getrouwe dienaar van den heiligen Joseph zijnde, heeft zij hem tot verzorger van haar arm huishouden aangesteld. De heilige Joseph zegt zij, verschaft haar steeds werk, en behoudt haar eene volkomene gezondheid te midden van talloze ontberingen. Maar er is nog iets meer. De huur der woning moest betaald worden. De termijn was reeds verstreken. De eigenaars van huizen zijn niet altijd even geduldig. De arme naaister begeeft zich tot den heiligen Joseph. «Vader, zegt zij hem, gedenk dat gij de verzorger, de beschermer van mijn

huis zijt, en dat ik eene vrij belangrijke som behoef, welke gij alleen mij kunt bezorgen.»

«O barmhartige liefde van den heiligen Joseph!»

«Den volgenden morgen liet eene bijna onbekende dame die jufvrouw roepen en drukt haar twee schoone 20franksstukken in de hand. Ik kan u verzekeren dat het feit waar is, en ik heb de vrijheid genomen het u thans mede te deelen.

«Ontvang enz.»

Men veroorlove ons eenige woorden bij dezen brief te voegen. Men heeft zeker met ons opgemerkt dat de heilige Joseph deze goede werkster de juiste som welke zij noodig had, op het vereischte oogenblik heeft doen toekomen. Zóó wij herhalen het, zegent God degenen die den zondag vieren en zich dan van allen slaafschen arbeid onthouden.

Glorie zij den zondag! De zondag is de dag van den hemelschen mensch, *die zich niet slechts met brood voedt, maar met elk woord dat uit Gods mond voortkomt.* Glorie zij den zondag! het is de dag van de vreugde in het gezin; welke bekoorlijkheid verspreidt die schoone dag niet in een christen huis? Men beklagt zich met reden, zegt een vrome kerkvoogd, dat de banden der familie lossen worden, dat de huiselijke geest hoe langer hoe meer verdwijnt. De zondag herneme zijne regten, geeft hem zijne oude eer terug, en gij zult weldra dien gelukkigen tijd zien herbloeijen, toen elk huisgezin eene school van eerbied en deugd was, een heiligdom van vrede en onschuld; gij zult als van zelve den keten der overleveringen van wijsheid en braafheid zien vormen, die als een erfdeel van geslacht tot geslacht werd overgeleverd, en die onze vaders in de eenvoudigheid hunner zeden en de kinderlijkheid van hun geloof, hoo-

ger schatten dan onderscheiding van rang en fortuin.

Wat zal in den schoot der familie die zuivere en die heilzame invloeden van den zondag vervangen? Zal het voor de welgestelden het bezoek van den schouwburg wezen, die het hart verweekt door de schildering van denkbeeldige ongelukken, en het verhardt voor de wettige vreugden en de wezenlijke smarten des levens? Of wel zal het voor den werkenden stand de herberg zijn, de vereenigingsplaats der baatzuchtige genietingen, waar een ontaarde vader, in de bedwelming der dronkenschap vergeet, dat hij eene weenende huisvrouw en ongelukkige kinderen achterlaat die om brood roepen?

Wee dengenen die den dag des Heeren ontheiligen, die den arme, den werkman dien tijd ontrooven welke hem geschonken werd om te rusten en zijne krachten te herstellen door aan Hem te denken, door al degenen terug te vinden die hij lief heeft! Wee dengene die den huiselijken haard, dit heiligdom der onschuldige vreugde, vlugt, om elders baatzuchtige en schuldige voldoeningen te zoeken! Dit geschiedt onvermijdelijk wanneer men voor zijne uitspanningen een anderen dag dan de dag des Heeren uitkiest; want dan is de tempel gesloten, de plaats ledig, en de verstrooijing drukt even zeer als de rust.

Besluiten wij met den welsprekenden bisschop van Poitiers: Indien de zondag niet als goddelijke wet bestond, zou men hem moeten bewonderen als het meesterstuk der maatschappelijke wetgeving. Dit is zoo waar, dat in kettische landen, daar waar hij minder werkdadig is voor de heiliging der zielen, waar de hel niet hetzelfde belang heeft om deze instelling in discredit te brengen, dewijl hij daar niet zulke wezenlijke vruchten van leven

afwerpt, de zondagswet als eene van de gewichtigste en onschendbaarste wetten der maatschappij beschouwd wordt.

Zouden wij dan omdat onze katholieke zondag heiliger, vruchtbaarder, beschavender is, moeten gedoo- gen dat hij met veel grooter vermetelheid verwaarloosd, geschonden, ontheiligd zou worden dan men zich in de onkatholieke landen zou kunnen bedenken?

De eerbiedwaardige bisschop van Chalons, Mgr de Prilly, was zóó overtuigd van het gewigt van dit gebod der heilige Kerk, dat hij, na gedurende zijn gansche leven de geloovigen van zijn bisdom aangemaand te hebben om den zondag te heiligen, op zijn grafzerk deze woorden heeft willen laten beitelen: «GEDENKT DAT GIJ DEN ZONDAG VIERT.»

Uit zijn graf spreekt hij nog; hij blijft de vermaning van zijn gansche leven voortdurend geven.

ELFDE HOOFDSTUK.

DE STRAATVERLICHTING VAN NAPELS DOOR EEN KLOOSTERLING GESTICHT.

Reeds lang herhalen de *liberators* dit duizendmaal versleten thema: men moet de kloosterlingen niet te veel invloed op het volk doen verkrijgen; en zij voegen er bij met een beruchten gallikaan, die onlangs overleden is zonder zijne dwalingen te herroepen: het is goed van tijd tot tijd de hand van Voltaire op die lieden te leggen.

De kloosterlingen hebben overal invloed op het volk waar men hun hunne heilige bediening vrij laat uitoefenen.

De Jesuïeten hadden invloed op de inboorlingen van Paraguay, die zij leerden om al de weldaden der christelijke beschaving te genieten. Ondanks de omwentelingen trekken die bevolkingen nog nut uit de opvoeding welke zij van die edelmoedige evangelische werklieden hebben ontvangen.

De paters Maristen moeten ongetwijfeld invloed hebben op de wilden van Oceanië, om van dit volk van menscheneters goede christenen te maken, die door de zacht-

moedigheid hunner zeden en hunne edelmoedigheid in de dienst van God, aan de schoone eeuwen der Kerk herinneren.

De talrijke kloosterlingen waarmede Italië bevolkt was oefenden in dit schoone land een heilrijken invloed uit op dit van nature christenvolk (1). Daarom had men vóór dat de duivelachtigste revolutie die immer bestond, hen uit hunne kloosters verjaagd, en hun goed, het erfdeel der armen, gestolen had, in de meeste provinciën van het schiereiland die weelderige policie niet noodig welke in Frankrijk en in Engeland noodig is geworden.

(1) Mevrouw Albert de la Ferronays heeft eene overheerlijke bladzijde over Italië geschreven vóór dat de revolutie dit schoone land geteisterd had. Ziehier deze plaats welke der grootste schrijvers waardig is:

„En nu, na zooveel smarten, is mijne liefde voor dit land steeds dezelfde, of eerder sterker, want nu weet ik waarom ik het bemin; ik weet welke de bron is waaruit die overheerlijke geur zich over Italië verspreidt.

„O! ja ik heb dat land lief en zal het altijd liefhebben, welks volk aan een eeuwig vaderland gelooft, aan onzichtbare vrienden met welke het in vreugde en smart spreekt; dat land waarin bijna elke stad haren God waarachtig tegenwoordig ziet, aanhoudend uitgesteld voor de oogen eener menigte die aanbidt! Ik heb dat land lief dat al de gloriën gekend en ze allen tot God teruggebracht heeft; dat land welks bewoners de volmaaktheid van het schoone in alle dingen heeft weten te bereiken, en die, intusschen, de eerezucht en de ijdele aanmatiging minder kennen dan anderen.

„Ik heb dat land lief waarin de zielen en de bloemen meer geur verspreiden dan elders; dat land dat den heiligen Franciscus van Assisië en den anderen zachtmoedigen Franciscus en zoovele andere heilige mannen en vrouwen wier harten van liefde brandden, zag geboren worden; dat land waar al de feesten godsdienstig

Mgr de aartsbisschop van Smyrna, geboren te Napels, zeide ons niet lang geleden, dat, in het koninkrijk der beide Siciliën, een priester, een arme monnik, in staat was om den vrede te stichten tusschen twee mannen die hardnekkig vochten.

En nu ziet het *nieuwe* koninkrijk Italië, waarvan Garibaldi de held is, zich verplicht om een geheel leger naar Palermo te zenden, ten einde daar de orde te handhaven en het volk dat de weldaden moede is van die nieuwe staatsinrigting, welke de belastingen verviervoudigt en de religieusen uit hunne kloosters jaagt, waar de ongelukkigen steeds verzekerd waren hulp te vinden, in bedwang te houden.

Ziehier nu een allerliefst en waar gebeurd verhaal dat zeer goed tot bewijsstuk van deze kleine inleiding zal kunnen dienen.

zijn, waar men op zijn weg het heilig kleed ontmoet dat de heilige Benedictus, de heilige Dominicus, de heilige Franciscus, de heilige Ignatius en andere droegen, wier naam met de hunnen in het boek des levens is opgeteekend; dit land waar zoo menig nederig en onbekend leven in de dorpen, even als in de kloosters, door een heiligen dood be kroond wordt. Ik heb dit land lief dat de stad in zich bevat waar de vertegenwoordiger van Jesus-Christus regeert, de heilige stad waar zoovele deugden ten allen tijde zijn beoefend, en waar de deugd van al de weldoeners der menschheid versterking is komen zoeken.

O! ik heb dit land lief waar het koorn en de wijnstok zich schijnen te haasten om te groeijen ten einde tot het heiligste aller geheimen te dienen; dit land hetwelk zoo zoet voor de ziel, zoo bekoorlijk voor de oogen is, dat men dunkt mij op zijn sterfbed zou kunnen zeggen: „Ik ga iets veel beters zien dan Italië.”

DE LAZZARONI OVERWONNEN DOOR DEN HEILIGEN JOSEPH.

Men weet dat in het *nieuwe* koningrijk Italië, bestemd om het volk te bevrijden van de afgrijselijke SLAVERNIJ waarin het verzuchtte, men, in naam der VRIJHEID, de beelden van Maria en de Heiligen heeft doen verdwijnen, die de huizen en de pleinen versierden en beschermden; men heeft zelfs, altijd in naam der VRIJHEID, de plegtigheid waarmede de Heilige Teerspijs naar de zieken werd gebracht, verboden.

Men weet dit alles, en men zucht daarover in de beschaafde wereld. Maar wat men niet weet, is dat men de straatverlichting van de stad Napels aan een armen kloosterling en aan de beelden van den heiligen Joseph te danken heeft. Men zal zich daarvan kunnen overtuigen door het volgende artikel te lezen, dat is vertaald uit het uitstekend italiaansch dagblad: *Il Divoto di S. Giuseppe*.

Reeds zeer lang geleden, leefde er te Napels een goede kloosterling, die, door zijne christelijke liefde en zijne onvermoeide offervaardigheid jegens allen, zulk een invloed op het volk had verkregen, dat een woord van hem genoeg was om het alles te laten doen wat hij wilde. Van wege zijne kleine gestalte, noemden de *Lazzaroni* hem altijd *Il Padricino*, de kleine pater: hij was voor hen prediker, geneesheer, vrederegter, en, welk uur ook, van den nacht even als van den dag, vonden zij hem altijd bereid om hen te dienen. Zoo was hij in de stad een man van wezenlijk gezag geworden.

Ten dien tijde nu, was de stad Napels niet rijk ver-

licht, gelijk thans, met gazlantarens, waskaarsen en lampen. Zij was in de diepste duisternis gedompeld. De rijken lieten zich des nachts door een fakkeldrager verlichten; de armen trachtten de rijken, op hun weg, te volgen; en deden hun voordeel met hun licht.

Uit die duisternis volgde dat de diefstallen toen dubbel zoo talrijk waren als nu; dit schijnt onwaarschijnlijk, en toch is het de zuivere waarheid.

De politie besloot dan ook op zekeren dag dat men de drie voornaamste straten van Napels: Chiaïa, Toledo en Forcella zou verlichten.

Het was welligt niet het dringendst noodig om die straten te verlichten, dewijl zij juist die verlichting het best konden missen; maar men komt niet op eens tot de volmaaktheid, en hoezeer de politie de natuurlijke strekking heeft om onseilbaar te zijn, is zij, gelijk al de ondermaansche dingen, onderworpen aan de proefnemingen van den vooruitgang.

Men plaatste dan een zestigtal lantarens in de genoemde straten, tot groote tevredenheid van de goede burgers, die zich reeds zeer verheugden dat zij niet meer dezelfde gevaren te vreezen hadden als vroeger. Maar zij hadden buiten de Lazzaroni gerekend.

Deze toch, gezworen vijanden van al wat tegen hunne gewoonten streed, konden niet geduldig aanzien dat men hun aldus het gemak ontnam om naar hartelust te stelen en zelfs te slapen; hierdoor had men hunne gevoelige snaar geraakt. Zoo verbrijzelden zij in hunne woede, en den eersten nacht den beste, al de lantarens zonder uitzondering. De stedelijke overheid, die zich niet naar de oproerlingen wilde schikken, liet weldra nieuwe lantarens plaatsen, en bedreigde met gevangenisstraf een ieder die zou durven daarnaar eene schendende hand uitstrek-

ken. Maar dit was aan een doovemans deur geklopt, en ondanks al de genomen voorzorgen, deelden deze luchtters hetzelfde lot als de eersten. Eene derde proef gelukte niet beter dan de beide voorgaande. De arme napolitaansche stadsregering, zich aldus geslagen ziende, was op het punt om de zaak geheel te laten varen, toen een der leden van den raad op een helder denkbeeld kwam. — «Indien de kleine Pater ons te hulp wilde komen, zeide hij, dan zou de overwinning ongetwijfeld aan onzen kant zijn.» — Dat is waar, dat is waar, zeiden al de anderen, den kleinen Pater hebben wij noodig. — Aanstonds werden twee leden van den raad naar hem afgevaardigd om hem te verzoeken de zaak met hen te willen komen bespreken. — De goede Pater komt, hoort hen aan, overweegt een oogenblik, en zegt dat hij hoopt hen uit de verlegenheid te zullen redden en doen slagen, mits men hem volle vrijheid geeft om te handelen. Zij laten hem aanstonds heer en meester en men gaat vol vreugd en hoop uit een.

Onverwijld begon de kleine Pater het plan dat hij spoedig had opgevat, tot een begin van uitvoering brengen. — Hij begeeft zich naar twee of drie van de armste schilders, die geen werk hadden; hij brengt hen in de straat *Heilige Joseph*, die aan eene harer einden in de straat Toledo en aan de andere op het plein Medina uitkomt; hij laat hen stilstaan bij een grooten muur, dien hij hun voorschrijft zorgvuldig wit te verwen en dan daarop een grooten schoonen heiligen Joseph te schilderen.

De Lazzaroni die den onschuldigen strik niet vermoedden welke men hun spande, en die overigens eene artistieke natuur bezitten, bleven eerst uit nieuwsgierigheid en daarna uit belangstelling het werk aanstaren

dat de *Padricino* liet uitvoeren; zij deden dit te meer dewijl deze frescoschildering er zeer bevallig uitzag.

Toen alles geëindigd was, plaatste de kleine Pater eene gewijde kaars voor het beeld van den Heilige. Men besloot daaruit eenvoudig dat de goede Pater eene bijzondere godsvrucht voor den Heiligen Joseph had, en daar zijne kaars overigens geen sterk licht gaf, kwam het bij niemand op om zich daarover te beklagen. Den volgenden avond voegde de Pater eene tweede kaars bij de eerste, waarover de Lazzaroni hunne ontevredenheid begonnen te betuigen, dewijl het eene nieuwigheid was om zooveel licht te hebben in eene straat die tot dien tijd zoo donker was geweest. Den derden dag, op hetzelfde uur, kwam de kleine Pater met drie kaarsen die hij voor het beeld plaatste.

Toen konden de Lazzaroni, veel talrijker dan de vorige dagen, zich niet langer bedwingen en beklagden zich luide aan hem. Maar de Pater stoorde zich niet aan die klagten, en kwam voor de vierde maal terug om eene schoone lantaren aan den muur te bevestigen.

Toen begrepen de Lazzaroni duidelijk zijne bedoeling om den maatregel te steunen die het bestuur gewild had tegen de oproerlingen, en de brave lieden tegen de dieven; kortom, dat hij wilde dat de stad verlicht zou worden. Op dat denkbeeld steeg de algemeene verontwaardiging ten top, de lantaarn werd verbrijzeld en het verbitterde gepeupel schreeuwde luidkeels: *Weg met den Heiligen Joseph! Weg met al de vjanden der Lazzaroni!*

De kleine Pater liet het onweder met veel kalmte voorbijgaan, dewijl hij zeker was dat niemand zelfs aan een haar van zijn hoofd zou hebben durven raken.

Toen het tumult een weinig bedaard was, vroeg hij

dat men hem een oogenblik geliefde aan te hooren, en wel verre van hun klagten of verwijten te doen, gelijk hij daartoe wel het regt had, kondigde hij hun eenvoudig aan dat hij den volgenden dag op het plein van het Havenhoofd in 't openbaar zou preken over de grootheid en de magt van den Heiligen Joseph.

Bij die aankondiging waren de nieuwsgierigheid en de vreugde des te levendiger dewijl de Pater slechts zelden en alleen wanneer zeer gewigtige redenen het vorderden in de open lucht sprak. Men vernam dit dus met genoegen en iedereen keerde bedaard terug om den volgenden dag af te wachten.

Reeds bij den dageraad was niet alleen het plein van het Havenhoofd, maar waren al de omliggende straten met eene dicht zaamgedrongen menigte gevuld, want de gansche stad had de tijding vernomen, en was met den grootsten ijver toegestroomd.

Weldra verschijnt de Pater; hij wordt met daverend handgeklap ontvangen en daarna volgde een zeer eerbiedig stilzwijgen zoodra hij op de verhevenheid stond die hem tot preekstoel diende.

De ijverige prediker wist op zulk eene treffende en krachtdadige wijze tot het hart van dit goede volk te spreken, dat hij, bij het einde zijner rede, met een zoeten glimlach, de volgende vraag deed: « Welnu, kinderen, nu gij de uitstekendheid en de verdiensten van den Heiligen Joseph kent, moet gij mij zeggen of eene enkele waskaars in staat was om onzen eerbied uit te drukken jegens zulk een glorieijken beschermer, en of gij reden hadt tegen mij op te staan omdat ik hem met eene fraaije lantaarn wilde vereeren?

De opgetogen menigte riep uit eenen mond: « Wat ééne lantaarn! . . . hij verdient er tien! hij verdient er

twintig! hij verdient er honderd! Leve, leve de Heilige Joseph! Leve de bewaarder van Jesus Leve de kleine Pater! » En toen deze rede geëindigd was, werd de straat Heilige Joseph met lantarens voorzien; vervolgens vermeerderde men ze langzamerhand in de duisterste en afgelegenste straten, en weldra werd de geheele stad verlicht.

Dank zij de Voorzienigheid, zal de ongeloovige zelfs ditmaal gedrongen zijn te erkennen dat de devotie voor een heilige zeer nuttig kan wezen voor den vooruitgang en de beschaving. Wij hebben gemeend dit tafereel onder de oogen onzer vrome lezers te moeten brengen, als een onwedersprekelijk bewijs dat aan allen toont hoezeer de devotie tot den heiligen Joseph oude en diepe wortelen heeft geschoten in al de klassen der bevolking van die groote stad. Zelfs in die welke daarvoor het minst vatbaar schijnen, waarvan wij, overigens, nog dagelijks treffende bewijzen hebben.

(Dit verhaal is ontleend aan de *Scènes de la vie napolitaine*, par Oliy.)

TWAALFDE HOOFDSTUK.

DE HEILIGE JOSEPH BESCHERMT ZIJNE DIENAARS BIJ
HEERSCHENDE BESMETTELIJKE ZIEKTEN.

I.

De cholera, die vreeselijke missionaris der goddelijke wraak, heeft zich voor goed in Europa overgeplant; hij heeft er burgerregt genomen: dit is een *voldongen feit*, en dewijl er niets brutaler is, dit weet men, dan de *voldongen feiten*, weerstaat niets aan die plaag, door den Allerhoogste belast met de taak om de wereld te straffen, waar de eerste begirselen van den pligt en het regt tegenwoordig miskend en met voeten getreden worden.

Iedereen weet dat er een nationaal congres is gehouden om de middelen te beramen ten einde dien lastigen vijand, dien spelbreker te doen verhuizen en de grenzen van Europa aan dien ongelegen gast, die geheel onverwachts op de steden en het platteland valt, en die schrik verspreidt te midden van de feesten en maaltijden van de Balthazars der negentiende eeuw, voor altijd te ontzeggen.

Na de maatregelen te hebben vastgesteld die hun het krachtdadigst voorkwamen om zich voortaan tegen een nieuwen inval van dien geesel Gods te beschermen,

gingen de leden der commissie uiteen, wél overtuigd dat Europa hun zou dank zeggen.

Maar die fiere geleerden hadden vergeten, dat er goddelijke ziekten zijn, zooals Joseph de Maistre, en met hem de heidensche oudheid zegt, tegen welke de wijzen en de voorzigtigen dezer wereld niets vermogen (1).

Inderdaad, ter naauwernood waren zij te huis teruggekeerd, of de cholera woedde op verscheidene plaatsen te gelijk: ter eere van de wetenschap verbood men aan de dagbladen daarvan te spreken en het getal slagtoffers te vermelden (2).

Men had gemeend dat men aan den geesel, die reeds sedert het begin dezer eeuw zooveel menschenlevens in Europa gekost heeft, zou ontkomen door de groote steden te verfraaijen en daarin, even als in Babylonië, groote tuinen aan te leggen. Maar buiten de bovennatuurlijke

(1) In 1866 heeft de cholera zels in den winter, in de maand december, in Frankrijk geheerscht en talrijke slagtoffers gemaakt.

(2) Uittreksel uit *La Foi Picarde*, semaine religieuse van de bisdommen van Beauvais, Amiens en Soissons, 2de jaargang, 22 september 1866, blz. 287 en 288:

Men deelt ons een brief mede door een Belg geschreven, die te Mont-Sainte-Aldegonde woont aan zijn broeder, die te Soissons gevestigd is; wij ontleenen daaraan woordelijk het volgende dat zal doen zien welke monsterachtige dingen er in België voorvallen naast zijne wonderen van geloof en zijne overleveringen van godsvrucht.

„Mont-Sainte-Aldegonde (Henegouwen), 5 september 1866.

„....Hier is de cholera niet; maar in een naburig dorp is niemand overgebleven, men is weggevlugt.

„Zelfs zijn er wonderen in deze parochie gebeurd. De pastoor heeft eene processie in de parochie gehouden, met het beeld van den heiligen Rochus, ten einde van de cholera bevrijd te

middelen kan men geen voorzorgen nemen tegen Gods regt. Daarom willen wij niet zeggen dat men de voorschriften der gezondheidsleer, der reinheid, die de christenen als eene halve deugd beschouwen, en de raadgevingen der wetenschap moet verwaarlozen..., maar dit is niet voldoende. Overigens is men wel gedwongen te erkennen dat de wetenschap zelve ten einde raad is, wat de een als een volmaakt geneesmiddel aanprijst, verwerpt de andere als een doodelijk vergift. — Drink alcoholische likeuren, vooral rhum, zegt doctor X....; na eene ondervinding van tien cholera-epidemiën, ben ik tot de overtuiging gekomen dat men in den alcohol het beste voorbehoedmiddel vindt. — Neem toch vooral geen brandewijn, rhum of welken sterken drank ook, zegt doctor J...., degene die ze gebruikt, wordt vatbaar voor de cholera, en, wordt hij aangetast, dan is er geen redden meer aan. — Thee, met een weinig ouden cognac zal de ziekte voorkomen; gebruik dit, zegt men u ter iinkerzijde. — Drink toch geen thee, antwoordt men ter regterzijde, zij schaadt aan de geregelde werking der ingewanden en stelt u derhalve aan gevaar bloot. Intusschen, dit is waar, allen stemmen daaromtrent overeen dat eene zeer groote kalmte van geest aanbevelenswaardig is. Dit is gemakkelijk gezegd, *eene groote kalmte*

blijven. Vijftien of twintig deugnieten, losbandige lieden, hebben door het dorp met eene stroopop die een heilige moest verbeelden, geloopt, om met den pastoor den spot te drijven....

„Den volgenden morgen waren zij allen dood, geen enkele is ontsnapt. Iedereen stond als verplet door dit wonder. Dit heeft plaats gehad in een dorp, op een uur afstands van hier.“

De naïeveteit van dit verhaal is de zekerste waarborg van zijne nauwkeurigheid; overigens zijn de aanwijzingen duidelijk, men kan onderzoeken of het gebeurd is.

van geest, maar dat is niet in de apotheek te koopen; de vrede der ziel wordt niet met geld gevonden. Al is men nog zoo rijk, zoo magtig en zoo goed bewaakt, indien men in tegenstand is met God, onder de heerschappij van het kwaad, dan is die inwendige kalmte welke alle gevoel overtreft, en waarmede de Heer reeds in dit leven de getrouwe zielen beloont, onmogelijk. De onfeilbare Waarheid heeft het ons bepaald verklaard: «Daar is geen vrede voor de goddeloozen; *non est pax impiis*. Derhalve, het eenige middel om die kalmte van geest, welke de wetenschap zoo aanbeveelt te verkrijgen, is zijn geweten in orde te hebben, zijn vertrouwen op God te stellen dien men liefheeft, zijne toevlugt te nemen tot de Beschermheiligen die hij ons gegeven heeft om ons in al onze behoeften bij te staan.

Dit hebben de goede christenen, door het zuivere licht des geloofs verlicht, ten allen tijde begrepen.

II.

Indien de cholera de dienaar van Gods gerechtigheid is, gelijk men wel verplicht is dit te erkennen, dan zijn ook het gebed, de geest van boetvaardigheid de beste middelen, welke men kan te baat nemen, om zich daartegen te behoeden. Dit heeft het gezond verstand der christen volken hen doen begrijpen.

Vraag aan de bewoners van Lyon, waarom die stad, waarin zoo vele werklieden als het ware opeengestapeld zijn, altijd van de cholera is bevrijd gebleven! Zij zullen u op het beeld van Onze Lieve Vrouwe van Fourvières wijzen, die over de stad van Maria waakt en haar met zijne bescherming bedekt.

In de eerste jaren van de zeventiende eeuw, rigtte

de pest groote verwoestingen in de stad Avignon aan; de geestelijkheid en het stedelijk bestuur namen hunne toevlugt tot den heiligen Joseph, en verbonden zich bij gelofte, om jaarlijks, zijn feestdag plegtig te vieren, indien hij hen van die vreeselijke epidemie bevrijdde. Van dat oogenblik af, vielen er geene nieuwe slagtoffers en de geesel verdween geheel: maar hij ging zijne verwoestingen in Lyon aanrigten. De inval was vreeselijk, en men dacht een oogenblik dat de geheele stad ontvolkt zou worden. Verlicht door het voorbeeld der bewoners van Avignon, namen de Lyonezen hun toevlugt tot den heiligen Joseph en weldra werden hunne gebeden verhoord en hield de pest op met woeden. Van dat tijdstip af dagteekent de devotie der Lyonezen voor dien glorievollen patriark. Pater de Barry, die in dien tijd leefde, verhaalt in zijn boek tal van wonderen, door dien grooten heilige in die omstandigheid verkregen. «Verleden jaar, zegt hij, toen de besmetting de meeste verwoestingen in Lyon aanrigtte, weet ik dat verscheidene bewoners ringen droegen, waarop de naam van den heiligen Joseph gegraveerd was, ten einde van de pest bevrijd te blijven, en God, húngeloof en hun vertrouwen in dien beminnelijken naam zegenend, gedoogde niet dat een hunner werd aangetast.»

Als getrouwe dienaars van den heiligen Joseph, als vrome kinderen van Maria, moeten wij zorg dragen om in al de gelegenheden, die gevaarlijk voor de ziel en voor het ligchaam zouden kunnen zijn, en waarin wij ons bevinden, de veelvermogende bescherming onzer patroonheiligen in te roepen. Vervolgens moeten wij ons geheel aan God overgeven en volkomen op hem vertrouwen, want geen haar kan zonder zijne uitdrukkelijke toelating van ons hoofd vallen.

Ongetwijfeld zijn niet alle goede christenen beveiligd, tegen de pest en de andere rampen. God laat het toe, om ons te herinneren dat niet op deze wereld zijne gerechtigheid aan ieder loon naar werken zal geven. Overigens zijn het lijden en de dood wezenlijk gewin voor degenen die, in staat van genade verkeerende, een groot geestelijk voordeel trekken uit al de beproevingen en gebeurtenissen des levens.

— Ziehier een wonder van bescherming dat veel opzien in het land heeft gemaakt. In den zomer van 1862 heerschte eene besmettelijke ziekte in de stad Chambéry en eischte vele slagtoffers. Op het gezigt van den geesel die zijne schapen bedreigde, roept de geleerde en ijverige herder van de parochie van den heiligen Petrus, de geloovigen in zijne kerk bijeen en maant hen met warmte aan om zich onder de bescherming van Maria en Joseph te plaatsen; gedurende zeven achtereenvolgende zondagen, houdt men vrome oefeningen ter hunner eer, in tegenwoordigheid van eene groote en ingetogen menigte; tal van waskaarsen branden op hunne altaren. De Heer toont zich gevoelig voor de vurige smeekingen welke men tot hem rigt door de magtige voorspraak van zijne heilige Moeder en zijn Voedstervader. Gedurende de drie maanden dat de ziekte heeft geheerscht is er, ongehoorde zaak, *geen enkel sterfgeval* geweest in die parochie, welke meer dan drie duizend zielen telt. Dit feit is te merkwaardiger, dewijl een gedeelte van het garnizoen aan die parochie hoort. Terwijl de andere kerken dikwijls de doodsklok luidden, weerklonken de blijde toonen van het klokkenspel van St. Pieter alleen in de lucht, om doop- of huwelijksplegtigheden aan te kondigen. De godsvrucht tot den heiligen Joseph, die reeds zoo bewonderenswaardig bij die goede lieden was, is, dank den

ijver der waardige priesters die de Voorzienigheid hun gegeven heeft, algemeen geworden, en bij alle gewigtige gelegenheden rigt ieder zich met een grenzeloos vertrouwen tot Maria en tot Joseph.

DE CHOLERA TE JERUSALEM.

Jerusalem, 12 augustus 1865.

Eerwaarde Pater,

Ik spreek met zooveel genoegen over den Heiligen Joseph, ik ben zoo tevreden hem de wonderbare genaden en gunsten toe te schrijven waarmede hij zich overigens zoo kwistig toont, dat ik mij zelven somtijds wel eens zou kunnen bedriegen. Maar gij, Eerwaarde Pater, die *ex professo* voor de glorie van den Heiligen Joseph werkt, hebt ongetwijfeld van den hemel eene bijzondere genade ontvangen om over de feiten te oordeelen die gij in uw vroom en belangwekkend tijdschrift moet mededeelen, en ik kom u in allen eenvoud den volgenden trek verhalen, dien ik aan uw waardering en oordeel overlaat.

«Onlangs bij een choleralijder geroepen die aan deze vreeselijke ziekte ging sterven, op een uur afstand, vond ik dien armen man in een hopeloozen toestand; zijn reisgezel ook (hij kwam van Naplouse naar Bethlehém, zijne geboorteplaats) had hem verlaten, en alleen, op den naakten grond liggende, ternaauwernood in de schaduw

eener rots, badende in zijne uitwerpselen, bood die arme man mij een schouwspel aan dat mij het hart deed breken. Ik had echter het geluk van zijne biecht te hooren en eenige uren daarna blies hij den laatsten adem uit. De ongelukkige is niet begraven, zoozeer zijn de bewoners dier streken verschrikt over de verwoestingen der epidemie. Niemand heeft bij hem willen komen en men heeft mij, die bij hem genaderd was, als een pestzieke gevlugt. Al die omstandigheden hebben op mij ik weet niet welken pijnlijken indruk gemaakt, waarvan ik mij eerst geen rekenschap heb gegeven. Den volgenden morgen gevoelde ik mij vrij ernstig ongesteld ofschoon ik niet heb opgehouden mijne gewone bezigheden te verrigten. Intusschen hoorde ik onze landlieden zeggen: Onze pastoor is door de cholera aangetast; onze pastoor is ziek, dat niemand hem nadere. En inderdaad, dien dag bleef mijn huis, dat gewoonlijk vol menschen was, ledig, en dat wel met dit gevolg dat ik des avonds, òf werkelijk, òf denkbeeldig ziek zijnde, in een vrij neteligen toestand te bed ging liggen. Ik trachtte mijne reden te laten spreken nuttelooze poging, mijne arme getroffen verbeelding zeide mij altoos: Gij hebt de cholera, gij zijt aangetast, dezen nacht zult gij sterven, alleen en zonder hulp. Toen herinnerde ik mij dat de vrees alleen de cholera geeft en trachtte ik mij door allerhande middelen gerust te stellen, maar helaas! zonder vrucht. Weldra kreeg ik neiging tot braken, mij dacht dat ik kolieken had, ik werd koud, door de ziekte of door de vrees, ik weet het niet. Al wat ik weet is dit, dat ik, mij zelve in dien wanhopigen toestand ziende, opstond om hulp te roepen, maar aanstonds deed de gedachte aan de verlatenheid waarin men mij gedurende den dag had gebragt, de herinnering aan den armen onbegraven Bethlehe-

miet, mij van mijn voornemen afzien. Ik zeide tot mij zelve: indien ik roep, zal men mij nog meer gaan vlugten; laat ons alleen gaan sterven, en ik ging weder op mijn bed liggen. Toen kwam bij mij de gedachte aan den heiligen Joseph op en zijn naam vervulde mijn mond als met een troostvollen balsem en vloeide tot op mijn hart. Ik riep hem aan en zeide hem: «O mijne heilige Patroon, zie hoe verlaten ik ben! indien mijn uur gekomen is en ik werkelijk door de ziekte ben aangetast, kom mij dan bijstaan, troosten in mijne laatste oogenblikken. Maar indien het alleen de vrees is die op mij werkt, ik smeeek het u, kom mij dan den vrede brengen, en ik zal die nieuwe genade van uwe vaderlijke bezorgdheid openlijk bekend maken.» O wonderbare goedheid van den heiligen Joseph! nog had ik mijn gebed niet geëindigd of reeds ondervond ik den vrede, en was ik geheel onderworpen om, naar Gods wil te sterven of te genezen. Intusschen scheen het mij toe dat de krampen in de maag en de ingewanden verminderten en weldra kon ik gerust inslapen. Ik was toch niet wel, want den volgenden morgen moest ik een braakmiddel innemen zoo zwaar en pijnlijk was mijne maag. Maar dwaze gedachten van vrees heb ik niet meer gevoeld, en zie nu bevind ik mij weder in mijn normalen toestand.

«M. J***

«Missionaris van het latijnsch patriarkaats van Jerusalem.»

GUNSTEN DOOR DEN HEILIGEN JOSEPH VERKREGEN.

« Klooster der Ursulinen van Quimper, 2 april 1866.

« Ik zou meenen aan den plicht van de regtmatigste dankbaarheid te kort te schieten, indien ik thans de belofte niet vervulde door mij aan den heiligen Joseph gedaan, om de bescherming bekend te maken welke hij aan ons dierbaar huis heeft gelieven te schenken.

« Niet sedert een dag, noch voor een bijzonder feit zijn wij hem erkentelijkheid schuldig. Onze schuld jegens dezen welbeminden Heilige schijnt met den dag toe te nemen, en onze dankbaarheid zal de uitstekende weldaden en de treffende bescherming, waarvan wij het voorwerp zijn, nooit evenaren. Sedert verscheidene maanden strekte de vreeselijke epidemie, die zooveel slagtoffers in ons Frankrijk heeft gemaaid, hare woestingen in onze omstreken, zelfs in onze stad uit. Toen, met meer vertrouwen dan ooit, wendden wij ons tot onzen welbeminden Vader, opdat hij de aan onze zorgen toevertrouwde kudde mogt beschermen. O neen, niet te vergeefs is die gezegende Vader, die bevoorregte Heilige, tot bestuurder van ons klooster benoemd. Men zou zeggen dat hij, dien titel aannemende, aan het hoofd geplaatst van eene kapel die voor hem in ons huis bestemd is, zich de verpligting heeft opgelegd om daar met eene geheel vaderlijke bezorgdheid te waken. Dáár, in die bedeplaats, smeekten wij hem, met het kinderlijkst vertrouwen, om onze gebeden te verhooren en ons zijne voortdurende bescherming te verleen. Intus-

schen wilden wij ons aan de goddelijke Voorzienigheid overgeven, overtuigd als wij waren dat wat God beschikt altijd voor ons bestwil is. Nadat wij dan onzen goeden Vader den heiligen Joseph gebeden hadden om voor ons in de bres te springen, bleven wij gerust den loop der zaken afwachten. Welnu! niet slechts de cholera, maar nog meer de pokken zijn rondom onze muren gegaan, en onder ons personeel van tweehonderd menschen, hebben wij niemand gehad die door die twee wreedaardige epidemiën is aangetast. Glorie zij daarvoor aan God gebracht en duizende zegeningen aan den voedstervader van Jesus en den waardigen Bruidegom van Maria.

«Een nieuw bewijs van zijne treffende goedheid en zijne bijzondere bescherming is ons weder duidelijk gebleken. Een kind van twaalf jaren, leerling van onze kostschool, Augustina L..., tot eene vrome en welgestelde familie behoorende, is in het begin van maart ernstig ziek geworden. Eene hevige roos die tusschen de schouders is ontstaan, maakte dagelijks nieuwe vorderingen en bedekte het arme kind eindelijk geheel en al. De ziekte werd hoe langer hoe ernstiger, en de doctor, die haar tweemaal daags kwam bezoeken, werd daarover zeer ongerust. Een gedeelte der familie was overgekomen, want men dacht dat haar einde naderde. De kleine zieke kwam zelve op de gedachte om hare toevlugt tot den heiligen Joseph te nemen en zich aan hem aan te bevelen. Kort daarna door een aanhoudend ijlen aangetast, riep zij dikwijls uit: de heilige Joseph doet al wat hij kan om mij te genezen. Deze zoo naieve taal boezemde ons vertrouwen in, al werd zij ook in de ijling van eene hevige koorts gevoerd. Al hare medescholieren verzekerden dat de heilige Joseph zich zou gewaardigen

haar te verhooren, en men deed eene noveen: men stak eene waskaars voor zijn gezegend beeld op. Alle dagen werd een telegram naar hare goede en deugd-zame moeder gezonden — die de reis niet had kunnen ondernemen omdat hare gezondheid dit niet toeliet — dat haar dierbaar kind steeds tusschen leven en dood was. Deze vrome en onderworpene moeder had zich met de noveen vereenigd; den negenden dag, toen zij uit de kerk kwam, kondigde een telegram haar aan dat hare dochter aan de betere hand was. Op den dag zelven dat het feest van onzen vereerden Heilige gevierd wordt, was de vreugde algemeen, en brandde wederom eene waskaars, door de leerlingen geofferd, voor het beeld van onzen geliefden Vader. Die goede kinderen hadden zich daarmede niet tevreden gesteld, en in de vervoering harer dankbaarheid, hebben zij drie heilige missen laten doen om hun geliefden Heilige te danken. — O ja, goede heilige Joseph, aan uw zoo goed, zooveel op de harten van Jesus en Maria vermogend hart, zijn wij zooveel genaden, zooveel gunsten verschuldigd... word dus bekend en alom verkondigd, en dat iedereen uwe zoo treffende, zoo vaderlijke bekommering kenne! Hoe zoet zou het zijn wanneer men alle harten hem hulde zag brengen, en zijne goedheid, zijne magt erkennen... Ja, het zou zoet zijn al de christenen zich onder zijne banier te zien scharen, hunne toevlugt nemende tot eene devotie, die steeds Gods hart treft en die de gunsten daaruit doet vloeijen als een stroom van genade en zegeningen.....

«Wat zouden wij verder nog kunnen zeggen over al de tijdelijke en geestelijke genaden waarmede hij ons wel heeft willen begunstigen: het zou te lang zijn ze op te tellen, maar wij kunnen de uitstekende genade niet

verzwijgen dat ons kostschool met het zoetste vertrouwen jegens dezen goeden Vader vervuld is. Ja, ongetwijfeld, aan hem zijn wij den goeden geest wel verschuldigd die er heerscht, want sedert die devotie in zwang is, bespeuren wij dat onze dierbare leerlingen hoe langer hoe meer in godsvrucht vooruitgaan. Eene heilige mis wordt telken maand met die meening ter eere van onzen goeden Heilige opgedragen. Moge die hoogvereerde Vader, zijn zoeten invloed bij voortdoring aan die jeugdige zielen doen gevoelen, wanneer onze kinderen in hare familiën zullen zijn teruggekeerd. Moge die dierbare jeugd zijne vereering hoe langer hoe meer verspreiden, en daardoor verdienen dat de zoete daauw van 's hemels zegeningen op haar afdale, opdat zij een zuiver en vlekkeloos leven leiden en de rijpe vruchten eener degelijke deugd in het vaderland mogen plukken.

«Waarlijk de edelmoedigheid van onzen goeden Heilige jegens ons schijnt grenzeloos. Wij hadden hem het verlangen te kennen gegeven om gedurende zijne schoone maand eenige novicen te verkrijgen, en nu zijn er drie roepingen tot het noviciaat bekend geworden. Eene dier novicen is reeds aangenomen, en niet zonder moeite heeft zij de hinderpalen overwonnen welke zich tegen hare roepingen schenen te kanten. Eenige dochter en geliefd kind van haren vader en hare moeder, is het haar zeer moeilijk geweest om zulk eene toestemming te verkrijgen, Maar de heilige Joseph was daàr, en hij is zeer behendig in het verbreken van de aardsche banden, om ze voor eeuwig in den hemel vast te maken. Dit gelukkige meisje heeft dan in zijne gezegende maand den eersten stap kunnen doen die haar aan den Heer moet toewijden.

«Na het ontvangen van al die gunsten, heb ik gemeend volgaarne het heilig Misoffer ter intentie van al degenen,

die zich aan de vereering van onzen goeden vader, den heiligen Joseph toewijden, te moeten laten opdragen.

«Wees duizendwerf gezegend, eerwaarde Pater, dat gij de heilige ingeving hebt gehad om den *Propagateur* uit te geven. Wij zijn u veel verschuldigd. . . . onze Heilige en welbeminde Vader, zal het u, zooals wij kunnen denken, honderdvoudig vergelden.

«Ontvang enz.

Zuster Maria THAÏS, Overste.»

MET DEN SCHRIK VRIJ.

31 october 1866.

«Ik bevond mij voorleden zomer, gedurende meer dan eene maand, in eene groote stad, waar de cholera veel slagtoffers maakte. Ik vreesde dien geesel die niemand spaart, en de verzekering dat de vrees vatbaar maakt voor die ziekte, was niet geschikt om mijn angst te verdrijven. Ik nam mijne toevlugt tot den heiligen Joseph en de vrees verdween bijna geheel. Na verloop van eenige dagen kwam zij terug; — ik bevond mij toen ongesteld; — op zekeren nacht gevoelde ik mij plotseling koud worden, hetgeen gewoonlijk de voorbode is van de cholera. Uitermate beangst zijnde, beveel ik mij aan den heiligen Joseph en ik beloof het aan den *Propagateur* te zullen schrijven als hij mijne gezondheid gedurende de epidemie bewaart. Ter naauwernood had ik die belofte gedaan of ik viel als betooverd in slaap, de vrees verminderde langzamer-

hand, en nu de cholera heeft opgehouden, ben ik zeer gezond. Glorie zij den heiligen Joseph!

— Nog een feit dat tot glorie van den Bruidegom der heilige Maagd kan strekken. — Een mijner bloedverwanten is, eenige jaren geleden, met een zeer klein kapitaal een handel begonnen, die eene groote vlugt heeft genomen. Bij den aanvang heeft zij hare zaak onder de bescherming van den heiligen Joseph gesteld, en in hare winkel een beeld van den Heilige geplaatst. Alles is boven verwachting gegaan. Dikwerf had zij groote betalingen te doen en het noodige geld ontbrak: dan nam zij hare toevlugt tot den heiligen Joseph en de Heilige deed haar geld geworden, en op de eene of de andere wijze was zij altijd in staat om hare verbindtenissen na te komen.

Gelukkig zij, die al hunne zaken in de handen van zulk een magtigen en goeden beschermer stellen, en vooral de groote zaak van hun eeuwig heil.

«Ontvang, enz.

De *abbé* U * * *»

EEN KLEIN KIND DOOR DEN HEILIGEN JOSEPH GERED.

Aalst (België), 21 october 1866.

«Sedert lang moet ik aan den *Propagateur* schrijven, om eene gelofte te vervullen door hem eene gunst mede te deelen op de voorspraak van den heiligen Joseph verkregen. In het vorige jaar brak eene besmettelijke ziekte in mijne familie uit, al de kinderen werden daardoor aangetast. Een kind werd geboren, men was zeer be-

vreesd dat het de ziekte ook zou krijgen; intusschen namen zijne toevlugt tot den heiligen Joseph, men bad veel en beloofde aan het kind den naam van Joseph te zullen geven, en de verkregen gunst aan den *Propagateur* te zullen mededeelen. Het kind is ongedeerd gebleven, en de heilige Joseph schijnt het bijzonder te beschermen, want een zeer teeder gestel hebbende, is het van eene doodelijke en door den geneesheer bijna hopeloos verklaarde ziekte opgekomen; men beval het met veel vertrouwen op nieuw aan den heiligen Joseph; eenige uren later was het gered.

«Ontvang, Zeer Eerwaarde Pater, de hulde van mijn diepen eerbied. J. M. D.»

«Het is ongeloofelijk hoe de heilige Joseph ons met zijne bescherming vereert. Indien ik dit zou moeten verhalen, dan zou ik, wat mij betreft, de geschiedenis mijns levens minstens twintig jaar moeten beginnen, die allen door zijne weldaden zijn gekenmerkt. Mijne geheele familie is aan heiligen Joseph toegewijd.

«Dezelfde geabonneerde. J. M. D.

HULDE EN EER AAN DEN HEILIGEN JOSEPH.

«L. (Somme), 22 oktober 1866.

«Ik kom mij van een pligt van dankbaarheid kwijten dien ik eenige dagen geleden jegens den heiligen Joseph, mijn magtigen beschermer en mijn heiligen patroon heb aangegaan. Ik ben in de gelegenheid geweest om den *Propagateur* te lezen, en sedert dien tijd heb ik een gren-

zeloos vertrouwen in den heiligen Joseph gehad; toen ik dan ook veertien dagen geleden, mijn dierbaren vader in doodsgevaar zag, want hij had de cholera, was mijne eerste gedachte hem aan den heiligen Joseph aan te bevelen, hem belovende aan den *Propagateur* te zullen schrijven, ten einde zijne glorie en zijne magt te verkondigen. Ik heb al spoedig bemerkt dat de heilige Joseph mij had verhoord: nadat vader gebiecht had, is hij beter geworden; sedert dien dag krijgt hij zijne krachten terug en zijne gezondheid is beter dan vóór zijne vreeselijke ziekte. Mijne geheele familie, die eene groote devotie tot den heiligen Joseph heeft, erkent gaarne dat wij door zijne voorspraak en die der Onbevleete Moedermaagd de genezing van onzen dierbaren zieke hebben verkregen. Dit is niet de eerste maal, Eerwaarde Pater, dat ik de uitwerking van de magtige bescherming van den heiligen Joseph ondervind. Daarom verzoek ik u mij te helpen om hem voor de groote gunst te bedanken die hij mij en mijne gansche familie gedaan heeft, door dien nieuwen trek van de magt des grooten patriarks in uwen *Propagateur* mede te deelen.»

KOSTSCHOLEN BESCHERMD DOOR DEN HEILIGEN JOSEPH.

«Bisdom van Gend (België), 5 october 1866.

Ingevolge mijne belofte, verlang ik vurig, ter glorie van den grooten heiligen Joseph, door den *Propagateur* de weldaden te doen kennen welke wij, op zijne voorspraak, gedurende het schooljaar 1865—1866, hebben verkregen. Ziehier, onder anderen, twee uitstekende gunsten.

«1°. eene epidemie bedreigde de leerlingen; reeds waren eenigen daardoor aangetast: in dit oogenblik van beproeving, wend ik mij tot den heiligen Joseph, leg een briefje aan den voet van zijn beeld, en beloof hem negen missen ter zijner eere te zullen doen lezen; sedert dat oogenblik is geen leerling meer aangetast, en de zieken zijn hersteld.

«2°. Wij verlangden het getal onzer kostleerlingen vermeerderd te zien; wij namen daarvoor weder onze toevlugt tot den goeden heiligen Joseph, dien het behaagde zijne welwillende bescherming zichtbaar te toonen: het getal werd vol, en zelfs meer dan dit. Indien mijn Eerwaarde Pater deze regelen zijner aandacht waardig keurt, zou ik Zijn Eerwaarde daarvoor zeer dankbaar zijn, en de goede God zal het hem aanrekenen dat hij wederom iets zal gedaan hebben om de glorie van onzen heiligen en welbeminden beschermer te vermeerderen.

«De Overste van een opvoedingsgesticht.»

Bisdom van Montpellier, 26 Junij 1866.

«Met eene van dankbaarheid jegens den goeden heiligen Joseph doordrongen ziel, kom ik mij van eene belofte kwijten, welke ik hem, in een oogenblik van zeer grooten angst, in naam van het Huis gedaan heb.

«Reeds waren twee kostleerlingen door de pokken aangetast, eene derde had verschijnselen van die ziekte, wij moesten dus vreezen dat zij in eene epidemie zou ontaarden: ik heb den heiligen Joseph beloofd dat als het kind dat met de ziekte harer medeleerlingen bedreigd

werd, ontsnapte, en indien de ziekte zich niet verder uitstreckte, ik dezen trek van zijne magtige goedheid zou doen plaatsen in het tijdschrift dat hem dierbaar schijnt te wezen. Wij zijn geheel verhoord geworden, al onze kinderen zijn gezond: de leerling die ons ongerustheid inboezemde, heeft zelve eene belofte aan den heiligen Joseph gedaan; de ziekte is aanstonds gestuit..., zij is volkomen gezond onder hare medeleerlingen! Glorie zij God en zijn grooten dienaar!

BESCHERMING VAN DEN HEILIGEN JOSEPH.

«Riom (Puy de Dôme), 12 julij 1866.

«Veroorloof aan de geringste dienaress van den heiligen Joseph om de schatting van dankbaarheid en van liefde te voldoen, welke zij jegens haren edelmoedigen weldoener heeft aangegaan. Eene epidemische pestziekte teisterde het dorp mijner inwoning, en tastte vooral de mannen aan, die zij in minder dan tien uren deed sterven; door vrees en wanhoop aangegrepen, leefde ik niet meer; ik zond mijn man spoedig naar het gebergte, om hem aan den geesel te doen ontkomen! Nuttelooze voorzorgen, als de goede God ons wil hebben, weet hij ons wel te vinden. Na eene afwezigheid van veertien dagen komt hij bij mij terug, en in den nacht zelve na zijne aankomst, kondigt eene hevige hoofdpijn, voorbode van de gevreesde ziekte, mij aan dat mijn echtgenoot zal gaan sterven. Den volgenden morgen was de ziekte zóó toegenomen, dat alle hoop op herstel vervlogen was! In dit uiterste wendde ik mij

tot de goede Zusters der barmhartigheid, haar verzoe-
kende mij met hare vurige gebeden bij te staan; aan-
stonds laat eene harer, die zeer veel devotie voor den
heiligen Joseph had, hare kleine leerlingen met die vurig-
heid en dat vertrouwen bidden, die wonderen verkrijgen;
de maand van het Heilig Hart van Jesus wordt tot
die intentie gehouden. O wonder! ter naauwernood zijn
de gebeden begonnen, of eene zichtbare beterschap doet
zich bij al de zieken gevoelen! Mijn man, die het laatste
door de ziekte was aangetast, werd het eerst genezen.
Dank zij daarvoor aan mijn welbeminden beschermer
gebragt, aan wien ik mijn persoon en mijn geheele ge-
zin wijd. Sedert ik het geluk heb gehad om den goeden
heiligen Joseph op eene bijzondere wijze te kennen, ben
ik het voorwerp van zeer groote zoo geestelijke als lig-
chamelijke gunsten geweest: hij ontvang daarvoor thans
mijn bijzonderen dank.

«Ook door eene zeer bijzondere bescherming van den
heiligen Joseph is het dorp door de goede Zusters der
barmhartigheid bewoond, niet door den geesel aange-
tast, ofschoon er veel verkeer tusschen de beide dorpen
is; zelfs waren de vaders en de ooms van verscheidene
kinderen die daar ter schole gingen bedenkelijk ziek; en
indien de heilige Joseph zijne bescherming niet had ver-
leend, zou de ziekte zich ten minste zoover hebben
moeten uitbreiden, en geen enkele persoon van N*** is
aangetast; ik zeg dus uit den grond des harten tot al de
intekenaars op den *Propagateur*, wat ik geleerd heb
van de goede aan Maria's Bruidegom toegewijde Zuster:
«Bid en vertrouw, met de hulp van den heiligen Joseph
kunnen wij alles.»

«Ontvang, enz.,

N***.

«de geringe dienaars van den heiligen Joseph.»

GETUIGENIS VAN EEN GOEDEN PASTOOR DIE TOEGEWIJD
IS AAN MARIA EN JOSEPH.

«Wissant (Pas de Calais), bisdom van Arras,
9 september 1866.

„**Eerwaarde Pater,**

«Ik zou vreezen mij schuldig te maken jegens Maria en haren kuischen Bruidegom, indien ik u het verhaal niet deed van eene noveen, door mij gehouden om mijne parochianen van de cholera te bevrijden. Den 20 julij heeft die ziekte zich in mijne parochie vertoond en drie slagtoffers in zeven dagen gemaakt. Ik was verlangend om den zondag te zien aanbreken, ten einde aan mijne parochianen eene noveen tot de heilige Maagd, onder den titel van Onze Lieve Vrouw van Sombres en tot den heiligen Joseph voor te stellen. Den 29 kondigde ik mijne parochianen aan dat ik gedurende negen dagen, de Heilige Mis 'smorgens ten 5 ure zou opdragen en dat wij gezamenlijk het avondgebed zouden doen, met drie aanroepingen tot de heilige Maagd en evenvele tot den heiligen Joseph. Mijne roepstem is niet te vergeefs geweest. Ondanks den arbeid van den oogst, was mijne kerk 'smorgens en 's avonds eivol; de novene werd 'smorgens ten 4 ure, met eene plegtige processie gesloten, en de geheele bevolking woonde die in zondagskleeren bij; de beelden van den heiligen Joseph en Onze Lieve Vrouwe van Sombres werden daarbij rondgedragen, dat van den heiligen Joseph gevolgd door de jongelingen in witte broeken en met witte handschoenen, en dat van de heilige Maagd door ongeveer zestig jonge meisjes in

het wit gekleed en geheel gesluijerd, en een tiental matrozen in een schoon wit en blaauw gewaad. De processie heeft een uur geduurd. Ten vijf ure in de kerk teruggekeerd, hebben wij eene plegtige heilige Mis voor de parochie gezongen, waarin tweehonderd menschen tot de heilige Tafel naderden. Dien avond, in het plegtig lof, hield ik een kort onderrigt over de krachtdadigste middelen om zich van den geesel Gods te bevrijden. Het heeft God behaagd mijne woorden door een allertreffendst feit te bevestigen. Wij hebben sedert het begin der noveen niemand meer verloren, en den 6 augustus, dag der sluiting, was er geen spoor van ziekte meer in de geheele parochie. Glorie zij aan de Onbevleete Moedermaagd en den glorievollen patriark, den heiligen Joseph. Ik heb willen wachten met u dit verslag te geven om te zien of de ziekte niet zou zijn teruggekeerd, en op het oogenblik dat ik u schrijf is de gezondheidstoestand der bevolking beter dan ooit. Dit verhaal zal geen tegenspraak bij mijne parochianen vinden, die in grooten getale uwen *Propagateur* lezen. Indien gij meent dat het geschikt is om degenen te stichten, die geen getuigen zijn geweest van deze bescherming, dan geef ik u verlot het in uw tijdschrift op te nemen.

« Ontvang, enz.

F.-J. H. WASSA,
«Pastoor van Wissant.»

DE TIENDE HOOFDSTUK.

DE HEILIGE JOSEPH, TOEVLUGT DER ZIEKEN.

Na den staat van genade en den vrede der ziel, die daarvan de belooning is, is er geen kostbaarder goed dan de gezondheid, die ons gedooft de pligten van onzen staat waar te nemen, en ons aan de dienst van God en onze broeders toe te wijden.

De Heilige Kerk veroorlooft ons dan ook niet alleen om het behoud van dit goed te vragen, maar zij doet ons ook nog dikwijls in de Getijden en de heilige Mis het gebed herhalen, waardoor wij den Heer smeeken de ziekten van de ziel en van het ligchaam van ons te verwijderen.

Wij weten dat het door Gods vijfde gebod uitdrukkelijk is verboden om zonder gewigtige redenen ons aan het verlies der gezondheid bloot te stellen.

De heilige Kerk doet ons Maria en Joseph aanroepen als de toevlugt der zieken en men ziet in de hun toegewijde heiligdommen talrijke *ex-voto's*, getuigen van de dankbaarheid der zieken en der stervenden, die door hunne magtige voorspraak genezen zijn.

Indien de schaduw van den heiligen Petrus voldoende

was om den zieken de gezondheid te hergeven, hoe groot moet dan niet de magt van den heiligen Joseph zijn, Voedstervader van Dengene die de kracht aan de geneesmiddelen en de wetenschap aan de geneesheeren geeft.

Intusschen gebeurt het dikwerf dat verscheidenen die zich tot hem wenden, niet genezen worden. Dit kan geschieden omdat zij het niet vragen zooals het behoort, met dat geloof en die volharding, welke wonderen verdienen; of wel omdat het hun in de orde der genade voordeeliger is om niet van die ongesteldheden genezen te worden, die hen van de gevaarlijke gelegenheden verwijderen en door middel waarvan zij gemakkelijker hunne zaligheid kunnen bewerken en grootere schatten van verdiensten voor den hemel vergaderen (1).

Indien men daarvan een goed gebruik wil maken, dan zijn de ziekten en gebrekkelijkheden eene vrome ziel van groote hulp om haar van de minste vlekken te zuiveren en van alle schepselen los te maken. De volgende trek zal die waarheid in het licht stellen.

— Een zeer klein kind zeide eens aan zijne zieke moeder: «Moeder, gij hebt mij verzekerd dat God ons

(1) „De ziekte, zegt de heilige Vincentius à Paulo, is een voor de natuur bijna ondragelijke toestand, en toch is het een der krachtigste middelen waarvan God zich bedient, om ons tot onze pligt te brengen, van de gehechtheid aan de zonde los te maken en met zijne gaven en zijne genade te vervullen. Daardoor worden de zielen gezuiverd, en hebben degenen die geen deugd bezitten een krachtdadig middel om die te verkrijgen. Men kan geen geschikter toestand vinden om haar te beoefenen. In de ziekte wordt het geloof wonderbaarlijk geoefend; schittert de hoop met glans; vinden de onderwerping, de liefde tot God en al de deugden ruimschoots stof om zich te oefenen.”

altijd verhoort; ik heb Hem goed gebeden om u te genezen, en gij lijdt nog. Heeft God mij dus niet verhoord? De moeder nam zijne twee handjes in de hare, kuste hem het voorhoofd, en hem zacht toelagchende, sprak zij tot hem: «Uw gebed is niet nutteloos geweest, mijn kind; indien het mijn ligchaam niet genezen heeft verheugt het mijne ziel, en God heeft u veel meer lief sedert gij Hem voor mij hebt aangeroepen.... Gij weet, vriendje, hoe gaarne ik u alles toesta wat gij mij vraagt, en toch ben ik dikwijls verplicht uwe verlangens te weigeren. Gij zijt te jong om goed te onderscheiden wat u zou schaden, en wat u van nut kan zijn. Welnu! mijn kind, het onderscheid tusschen uw verstand en het mijne is oneindig minder groot dan dat tusschen Gods verstand en het mijne; wij weten zoo weinig wat voor ons van belang is te verkrijgen, dat wij, wanneer wij onze wenschen aan onzen hemelschen Vader te kennen geven, vooruit zijn wil met onderwerping en vertrouwen moeten aannemen.

«Ik heb het u gezegd, vriendje, het leven is eene dikwerf moeilijke reis; wij komen dikwijls uiterst afgemat en naar het ligchaam gekwetst aan den eindpaal; maar wanneer de ziel schooner is geworden, wanneer wij God hebben weten lief te hebben en te dienen en wel te doen

„De ware tijd om zijne zonden te boeten en de genade der vergiffenis te smaken is die der ziekte, zegt Bossuet, terwijl die doora ons steekt en in ons dringt, terwijl de hand Gods op ons is, en hij ons, naar de mate zijner oneindige barmhartigheid, zelf onze boete oplegt.

De lange ziekten zijn eene goede school van barmhartigheid voor degenen die de zieken oppassen en van liefderijk geduld voor degenen die ze lijden; want de eenen staan met Maria en den heiligen Joannes, wier medelijden zij navolgen, aan den voet van het kruis, en de anderen zijn met Onzen Heer aan het kruis gehecht en volgen zijn lijden na.

aan de menschen, wat zijn dan die beproevingen bij het geluk dat ons wacht? Bidden wij dan voortdurend, bidden wij met vreugde en vertrouwen; wij zijn vooruit zeker verhoord te zullen worden, wanneer wij God vragen om ons te helpen beter te worden; en indien hij ons de smarten des levens niet ontnemt, dan is het omdat dit voorbijgaand leed ons tot een eindeloos geluk brengt.

GENEZING VAN EENE ARME ZIEKE.

In de parochie van Marrara, bisdom van Ferrara, woonde een arm meisje van twintig jaren, dat sedert een jaar door allerlei ziekten bezocht werd, welke verscheidene geneesheeren volkomen ongeneeslijk hadden verklaard. Te midden der hevige pijnen die haar dikwerf nabij den dood bragten, haar al de ledematen deden verstijven, zoodat zij bijna geen enkele beweging kon doen, en daarenboven, ten prooi aan al de ontberingen eener uitermate groote armoede, haakte zij slechts naar het uur van haren dood.

Intusschen werd het grondgebied waarop zij woonde, door eene vreeselijke overstroming bedreigd; al de bewoners namen hunne toevlugt tot de bescherming van den heiligen Joseph, wiens beeld men plegtig in de kapel van eene vrome Broederschap had geplaatst, en zij hadden door hunne vurige gebeden de gunst verworven bevrijd te worden van den geesel wiens gevreesde nadering hen allen in ontsteltenis had gedompeld. Ter

nauwernood was het gerucht van dit wonder ter oore der arme zieke gekomen, of zij vraagt met aandrang om naar de bedoelde kapel gedragen te worden, ten einde daar het beeld van den heiligen Patriark te vereeren. Dáár, diep bewogen door het geloof en het vertrouwen, wendde zij zich in al de vurigheid haars harten tot den heiligen Joseph, hem met eenvoudigheid zeggende, dat zij tot hem gekomen was met eene volkomen zekerheid dat zij hare genezing zou verwerven, en dat, zoodra zij die zou verkregen hebben, zij al wat in haar vermogen is zou doen om die aan iedereen te doen kennen, en om hem zelve hare dankbaarheid te betuigen. Zij voegde daarbij echter, met een levendig gevoel van godsvrucht, dat zij onderworpen wilde blijven aan den heiligen wil Gods, welke ook de uitkomst van haar gebed mogt zijn. Oogenblikkelijk gevoelde zij al hare ledematen los en vrij worden, gelijk iemand die gebonden was en dien men losmaakt, en, tot groote verbazing van al de omstanders, kon zij in volkomen voldoende staat naar huis wederkeeren. Haar gebed is zoo geheel verhoord geworden, dat niet alleen hare kwalen geheel zijn verdwenen, maar dat zij tegenwoordig de volmaaktste gezondheid geniet, en met ijver den moeilijksten veldarbeid verrigt. Getrouw aan hare belofte, houdt zij niet op met de glorie en de magt van den heiligen Joseph te verkondigen en overal zijne devotie te bevorderen.

(*Il Divoto*, september 1865.)

DE KRACHT VAN DE OLIE UIT DE LAMP VAN DEN HEILIGEN JOSEPH.

Een waardige pastoor uit het bisdom van Besancon, deelt ons, den 15 januarij 1866, den volgenden trek mede:

«Meer dan twee jaren geleden, werd een kleine jongen van twee jaren, uit mijne parochie, door het hoofdzeer aangetast. Zijn hoofd was bedekt met zweren en roode plekken van de leelijkste soort. De geneesheer werd aanstonds geroepen en hij schreef de middelen voor die hij het krachtdadigst achtte, maar zij waren niet in staat om de ziekte te keeren. *Gedurende achttien maanden werd alles in het werk gesteld om de genezing te verwerven*; men gebruikte inwendig purgeer- en bloedzuiverende middelen, uitwendig allerlei wasschingen en smeersels: alles hielp niets, de kwaal verergerde steeds. De geneesheer, ten einde raad, zag geen mogelijkheid van genezing, dan in het aanwenden van een uitermate hevig middel. Hij gaf het aan de moeder op, maar deze kon er niet toe besluiten, om het aan te wenden. Niet langer op menschelijke middelen rekenende, keerde die diep bedroefde moeder zich naar den hemel. Daar men in het begin van de maand maart was, de maand toegewijd aan de vereering van den heiligen Joseph, beloofde zij dien heilige, dat indien hij de genezing van haar kind verkreeg, zij die gunst zou publiek maken door het verhaal daarvan in den *Propagateur* doen opnemen. Denzelfden dag begon zij met hare kinderen, eene noveen aan den gelukzaligen patriark. Terzelfder tijd kwam zij op de gedachte om het hoofd van haren lieven kleinen zieke te smeren met de olie die in de lamp voor het

beeld des heiligen brandde. Dit deed zij, met het volste vertrouwen bezielde, gedurende negen dagen; den tiende zag zij het hoofd van den zieke in zijn natuurlijke staat; al de puisten, al de groote vlekken waren verdwenen: de zieke was volmaakt genezen. Intusschen heeft die gelukkige moeder u die genezing niet willen mededeelen, vóór dat zij wist of de ziekte zou terugkeeren; maar, thans, nu de genezing bijna een jaar geleden heeft plaats gehad, kan zij de belofte niet meer uitstellen welke zij heeft gedaan, en vraagt zij u door mijne tusschenkomst om het verhaal der genezing van haar kind in uwen *Propagateur* te willen plaatsen.

«Wat mij betreft, zeer eerwaarde Pater! ik ben gelukkig u de waarheid van den vermelden trek te kunnen verzekeren, daar ik met eigen oogen de ziekte en de genezing heb gezien.

«Ontvang, enz.

A. M. * * *, pastoor.»

ONVOORZIGTIGHEID VAN EENE ZIEKENOPPASSERES DOOR DEN
HEILIGEN JOSEPH HERSTELD.

Wanneer men zieken oppast, is het noodig de voorschriften des geneesheers getrouw op te volgen, ten einde den zieke niet in gevaar te brengen, gelijk in het volgende geval heeft plaats gehad:

«Grange-Neuve, 21 november 1866.

„Eerwaarde Pater.

«Men verzoekt mij u een trek van de bescherming van onzen goeden vader den heiligen Joseph mede te deelen, dien ik mij gelukkig acht u bekend te maken.

Een vroom meisje uit de parochie van Daulieu, Anna Arnaud, door eene hartziekte aangetast, bevond zich ten gevolge van een hevigen aanval, naar men vreesde, op het uiterste. Men had haar voorgeschreven zulke hevig werkende pillen in te nemen, dat men haar slechts ééne daarvan 'smorgens, en ééne 'savonds mogt geven: maar eene onvoorzigtige ziekenoppaster die op dat oogenblik alleen bij haar was, doet in plaats van ééne pil, drie en dertig pillen in het glas en laat ze de arme zieke inslikken, die aanstonds door hevige buikpijnen, maagkramp, brakingen, kortom door al de kenteekenen van de vreeselijkste vergiftiging wordt aangetast. De geneesheer wanhoopte er aan om een arm ligchaam, dat reeds zóó uitgeput was door eene ernstige ziekte, van dien vreeselijken schok te kunnen herstellen. De zieke, uitermate verzwakt, dacht aan niets meer dan aan de eeuwigheid, en had de heilige Sacramenten der stervenden reeds ontvangen, toen eenige harer vriendinnen, die al verscheidene uitstekende gunsten had verkregen, haar voorsloeg om eene noveen tot den heiligen Joseph te houden, en het in den *Propagateur* te laten vermelden indien de goede heilige haar wel wilde redden. De zieke verheugde zich daarover en keurde dit zeer goed; zij slaapt gerust in, en van dit oogenblik af komt er beterschap, maakt deze rassche vorderingen, en weinige dagen daarna was het

brave meisje reeds op de been. Eere aan den heiligen Joseph! Gelief, Eerwaarde Pater, hem met ons te danken, en hem een weinig te bidden voor degene die u verzoekt de betuiging van haren diepen eerbied te willen aannemen.

RITHES DU PILEAU.»

TREFFEND VERHAAL VAN DE GENEZING EENER GOEDE
HUISMOEDER.

«Den 4 september 1863, werd mijne goede moeder door hevige braken aangetast, die, gedurende een en dertig uren, hoe langer hoe erger werden, zoodat zij weldra op haar uiterste lag. Haar gelaat was lijkkleurig, hare lippen waren zwart, hare borst was opgezet, haar pols bijna onmerkbaar en haar ligchaam ijskoud. De beide geneesheeren die geroepen waren om haar bij te staan, hadden geen hoop meer, omdat de ziekte zoo hevig en de zieke zoo bejaard was, en allen die haar omringden verwachtten elk oogenblik haar te zien sterven. Diep bedroefd ging ik naar onzen goeden pastoor en verzocht hem bij mijne stervende moeder te komen; hij ging onmiddelijk, liet haar biechten, maar kon haar de Heilige Teerspijs niet geven, omdat zij aanhoudend braakte. Terwijl allen verslagen om het sterfbed stonden, ging ik in eene kamer naast die der zieke gelegen, en mij met het levendigst vertrouwen in den heiligen Joseph vervuld gevoelende, bad ik aldus: — O heilige Joseph! dewijl uwe magt in den hemel en op aarde zoo groot is, toon al wat gij ten onzen gunste kunt doen: de

Almagtige weigert u niets; sla geen acht op mijne onwaardigheid maar op de verdiensten van Dengene, die u op aarde tot voedstervader en beschermer gediend heeft. Verleen mij de genezing van mijne moeder. — Ik beloofde hem tevens, dat, indien mijne moeder genezen werd, ik eene heilige Mis aan zijn altaar zou laten doen. — O! goedheid van den heiligen Joseph! nauwelijks was de gelofte gedaan of ik voelde mij getroost. Onmiddelijk hield mijne moeder op met braken en alle gevaar verdween. Zij werd dadelijk beter en weldra geheel genezen. De belofte werd vóór het einde der maand vervuld, en tot groote verwondering van iedereen, kon mijne moeder de heilige Mis van dankzegging bijwonen.

«Wanneer ik denk aan al de gunsten welke God mij door den heiligen Joseph heeft gedaan, dan komen de tranen in mijne oogen, en dan is mijn hart zeer aangedaan. O mijn zeer beminnelijke Patroon, zeer kuische Bruidegom van de allerheiligste Maagd Maria, zeer waardige Voedstervader van Jesus, ontvlam al de harten door uwe liefde; geef dat al de geloovigen u naar de grootheid uwer verdiensten liefhebben, opdat allen zich uwer bescherming waardig maken.» (*Il Divoto*, maart 1864).

DE HEILIGE JOSEPH, DE GENEESHEER DER GRIJSAARDS.

Bisdom van Angers (Maine-et-Loire).

Sedert lang lezen wij met de levendigste belangstelling den *Propagateur* van den heiligen Joseph, welks

ontzettende verspreiding veel heeft van een wonder (meer dan 17,000 inteekenaars). De talrijke genezingen in elk nummer opgenomen boezemen ons hoe langer hoe meer vertrouwen in de bescherming van dezen heiligen patriark in. En wij hebben groote gunsten verkregen die ons op nieuw bewijzen, dat men hem nooit te vergeefs aanroept.

«Een lid onzer familie, een krachtige grijsaard van 78 jaren, die in het land zeer hoog geacht wordt en ver-eerd door al de zijnen, wordt op reis door eene beroerte getroffen. De tong, de armen, alles is verlamd. Treurig berigt voor de geheele familie, die nauwelijks eene andere groote beproeving te boven is gekomen. Groot is de droefheid van de kinderen diens goeden grijsaards, die nu verplicht zijn hem elders te gaan verzorgen; maar nog grooter de smart van degenen die om huiselijke redenen niet naar hem kunnen gaan. Want de smart die uit genegenheid voortkomt, heeft iets ondragelijks als zij ver van haar voorwerp verwijderd is; deze smart wil van nabij zien, het medelijden is haar voedsel, zij wil dicht bij haar medelijden betoonen. Op een afstand lijden, is hartverscheurend.

«Gedurende vele dagen vreezen de geneesheeren eene uitstorting in de hersenen en geven bijna geen hoop meer. Wij nemen spoedig onze toevlugt tot den heiligen Joseph: wij beloven op den *Propagateur* te zullen inteekenen, met de gelofte om de verkregen genezing daarin te laten vermelden. Na verloop van veertien dagen, kan de zieke de reis doorstaan zonder zich te veel te vermoeijen. Zijn verstand kwam terug en was geheel ongekrenkt; een groot wonder bij een grijsaard van 78 jaren! De tong was onbelemmerd; maar de armen en de beenen bleven magteloos.

Men gaat voort met meer en vuriger te bidden; want ons vertrouwen vermeerderde naarmate de ziekte verminderde. Wij gevoelden in ons hart als een voorgevoel dat ons zeide: «Houdt moed! gij zult verhoord worden: de heilige Joseph zal die genezing welke zijne kinderen zoo vurig vragen en die zoo goed begonnen is, niet onvoltooid laten.»

«Gelukkig vertrouwen! gelukkige bescherming die ten gevolge hebben gehad dat onze arme en welbeminde lijder nu in een zoo goed mogelijken staat verkeert.

«Hem bij ons terugzien, getuigen zijn van zijne kleine wandelingen, deelnemen aan zijne gesprekken die altijd gekruid zijn met een zeldzaam gezond oordeel, zijne eenvoudige godsvrucht genieten die ons sticht, hem met duizende kleine attentien overladen, die nog meer uit genegenheid dan uit noodzakelijkheid voortkomen, en welke hij altijd aanneemt met eene engelachtige zachtmoedigheid op het gelaat geteekend, en met die christelijke beleefdheid welke ik de *afstraling* der christelijke liefde zou durven noemen, en die men te vergeefs zoekt in de harten die niet door God leven: ziedaar wat wij aan den heiligen Joseph te danken hebben. Moge de goede en beminnelijke heilige de gevoelens van dankbaarheid waarvan onze harten overvloeijen, goedgunstig aannemen en vermenigvuldigen!»

VEERTIENDE HOOFDSTUK.

DE HEILIGE JOSEPH IS DE BESTE GENEESHEER.

De wijsbegeerte en de godsdienst zeggen beide dat de vrede der ziel die alle gevoel overtreft, het beste middel is om kalmte te schenken. Nu heeft de ondervinding geleerd dat die kalmte van ziel en van geest een noodzakelijk vereischte is in de behandeling der ziekten; zij is dringend noodig in al de gevallen dat eene phlegmasie een gewichtig orgaan bedreigt of aantast; zij is onmisbaar in de hartziekte, in de chronische ziekten van de lever, de maag en de ingewanden. De heelmester rekent op dien staat van zedelijken vrede bij den zieke om groote bewerkingen te doen. Dan heeft deze niet alleen zedelijken moed, maar godsdienstige kalmte noodig, dat is de vrome onderwerping die alle vrees uitsluit en hem alleen Gods wil doet verlangen. Ongetwijfeld moct men zijne toevlugt nemen tot de door de ondervinding aangewezen middelen; maar wie geeft hun werkdadigheid, zoo niet, in duizenderlei gelegenheid, eene kracht van boven, gelijk die welke van den Goddelijken Verlosser uitging om de zieken te genezen? Hoe komt dikwerf, onder de grootste aarzeling, de gedachte om te gebruiken wat heilzaam is in plaats van wat doodelijk zou geweest zijn, zoo niet door eene geheime ingeving, somtijds gelijk aan eene soort van

plotselinge verlichting, die barmhartiglijk gezonden wordt door Dengene, die de Heer van leven en dood is? Dat gevoelden, in alle tijdvakken der oudheid, de beroemdste mannen van de wetenschap. Ondanks de duisternissen der afgoderij, waren zij zeer godsdienstige mannen jegens die moederlijke Voorzienigheid wier hulp zij in hunne kunst herkenden, jegens dien God wiens hand zij op al onze organen gedrukt en om zoo te zeggen in werking zagen. Tegenover verschijnselen waarvan zij onophoudelijk getuigen waren, achtten die groote en opregte opmerkers zich niet gerechtigd om te twijfelen aan eene tuschenkomst, verheven boven hunne zorgen en hunne kennis; zij hielden hunne ziel in gemeenschap met God en om zoo te zeggen altijd geopend voor zijne heilzame ingevingen. (1).

Hippocrates heeft gezegd: «In het begin der ziekten moet men bidden opdat de geneesmiddelen mogen baten, en bij de ernstige en moeilijke ziekten moet men nagaan of daarin niet iets *goddelijks* (bovennatuurlijks) is; in dit geval moet men meer bijzonder zijne toevlugt tot het gebed nemen. De geleerde geneesheer Fernel zeide aan zijn zieken: «*Ik schrijf u het geneesmiddel voor, maar bid God dat Hij u geneze*; eindelijk de beroemde chirurgijn Ambrosius Paré zeide ook: *ik verbond hem, maar God*

(1) Gelooven wij uit al onze magt met dien uitstekenden hebreeuw-
schen wijsgeer die de wijsheid van Athene en van Memphis met
die van Jerusalem vereenigd had, „dat de billijke straf van
dengene die zijn Schepper beleedigt, is om onder de hand
des geneesheers geplaatst te worden.“ (*Eccli.*, XXXVIII, 15.)
Hooren wij hem met eene groote aandacht aan, wanneer hij
daarbij voegt: *De geneesheeren zullen zelve den Heer bidden,*
opdat hij hun een goeden uitslag geve in de verligting en de
genezing van den zieke, om hem in het leven te houden. Merken

Zooveel vergif de gekwetste zielen tegen hun ligchaam bevatten, zoo veel herstellende hulpmiddelen heeft de herstelde ziel om haar ligchaam te doen herleven en herstellen.

Bedenk wel dat de geneesheer u slechts verzorgt, maar dat God alleen u geneest. *Bid dan den Heer en Hij zal u genezen*, zegt de Heilige Schrift.

Men moet derhalve de natuurlijke middelen niet verwaarloozen, maar ook God door Maria en Joseph bidden om ze te doen slagen, en, als zij onvermogen zijn, om ze wel in zijne liefde te willen aanvullen.

wij op dat in de goddelijke wet, die alles voor den geest gedaan heeft, er echter een *sacrament* is, dat wil zeggen een geestelijk middel, regtstreeks ingesteld ook voor de genezing der lichamelijke ziekten. Begrijpen wij, indien wij het kunnen, de *werkdadige* kracht van het gebed des regtvaardigen (*Jac. V, 16,*) vooral van dat *apostolisch gebed*, dat door eene soort van goddelijke betoovering, de hevigste smarten stuit en den dood doet vergeten. *Ik heb het dikwijls zien gebeuren aan dengenen die ze met geloof aanhoort*, zegt Bossuet.

En dan zullen wij zonder moeite het gevoelen van degenen deelen, die overtuigd zijn dat de godsvrucht de eerste hoedanigheid van den geneesheer is. Wat mij betreft ik geef oneindig ver de voorkeur aan den straatroover, tegen wien men zich ten minste mag verdedigen, en die toch nu en dan wel eens wordt opgehangen, boven den goddeloozen geneesheer.

(*Joseph de Maistre.*)

EENE BELOFTE BELOOND.

« Brussel, 30 september 1866.

«Eene brusselsche dame, die de vereering van den heiligen Joseph hoog schatte, had den 25 januarij 1866 haren vinger verzwikt, en zij had daarna zulk eene toenemende pijn, dat de ring die zij droeg, moest doorgezaagd worden; nadat dit was geschied, achtte de heelmeeester het zeer noodig den vinger te zwachtelen, hetgeen onverwijld werd gedaan; zes weken daarna nam hij den zwachtel weg en vond den vinger in goeden staat, maar buitengemeen dik en stijf; hij troostte de zieke, haar zeggende dat de beweging alles zou doen verdwijnen; maar dit gebeurde niet. Den 30 maart daaraanvolgende was de vinger zoo dik geworden, dat de dame de vlijmende pijn niet meer kon verdragen en hare toevlugt moest nemen tot een tweeden heelmeeester, die bij zijn derde bezoek verklaarde dat het been zoozeer was verrot dat het moest worden afgezet, indien zij de hand wilde behouden. Die verklaring deed de dame zeer ontstellen; zij verzocht dan den heelmeeester om nog niet tot de operatie over te gaan of zijne toevlugt tot minder pijnlijke middelen te nemen: men kwam dan overeen om herhaaldelijk vele bloedzuigers op het zieke lichaamsdeel te zetten, die geen goed gevolg te weeg bragten, vervolgens trekpleisters, die ook geen uitwerking hadden; eindelijk was de heelmeeester, het gevaar inziende, verplicht, tot driemaal het vel van den vinger af te snijden, om de zalven meer op het been te doen werken. Al die kunstmiddelen verergerden de kwaal zoozeer, dat de zieke geen oogenblik rust meer had en niet wist hoe de hand te plaatsen, om een weinig verligting van hare kwaal te verkrijgen. Gedurende dat lijden en nadat

zij besloten had om het offer van haren vinger te brengen, las zij den *Propagateur* van den heiligen Joseph, waarop zij ingeteekend was. De talrijke wonderen ziende, door de voorspraak van den Voedstervader van het Kind Jesus gewrocht, kwam bij haar de gedachte op om eene novéén ter eere van dien grooten heilige te houden, ten einde de volkomen genezing van haren vinger te verkrijgen, indien het Gods wil mogt zijn. Zij beloofde dan om negen heilige Missen te zullen laten opdragen; op elken dag der noveen en alle woensdagen des jaars, twee waskaarsen voor het beeld van den heiligen Joseph te laten branden, om den *Propagateur* tien nieuwe inteekenaren te bezorgen, en al het mogelijke te beproeven om den heiligen Joseph in hare parochie te doen vereeren. Op den tweeden dag der noveen kwam de heelmeester om den vinger af te zetten. Het vertrouwen van de dame in den heiligen Joseph was zóó groot, dat zij weigerde haren vinger te vertoonen, zij betaalde hem en verklaarde hem dat zij besloten was om nu geen menschelijke hulp meer te bezigen, maar alles aan Gods wil over te laten.

«Den derden dag van de noveen, een woensdag, nam zij in tegenwoordigheid van eenige personen, het windsel van haren vinger dat, sedert hare belofte, haar eenig hulpmiddel was geweest. Men verbaasde uitermate toen men den vinger geheel genezen zag en zelfs zoo goed genezen dat het moeilijk te onderscheiden was, welke van de vijf vingers der hand ziek was geweest; hij was even lenig en krachtig als de anderen en droeg geen spoor meer van de gemaakte insnijdingen.

«Ontvang, enz.

Joseph S***, toegewijd aan den
Heiligen Joseph.»

EENE RELIGIEUSE DER CONGREGATIE VAN JESUS-MARIA,
ONMIDDELIJK GENEZEN VAN BLINDHEID EN DOOFHEID.

I.

De verbazendste wonderen door de voorspraak van den heiligen Joseph verkregen, vermenigvuldigen zich op eene wonderbare wijze in de geheele wereld. En die wonderdadige feiten hebben een groot getal achtenswaardige getuigen, welke zich klaarblijkelijk niet hebben kunnen bedriegen en niet hebben willen bedriegen.

Wij geven eerst het uittreksel van den brief die het verhaal begeleidde dat men met stichting zal lezen, en eene verdubbeling van vertrouwen in den heiligen Joseph uitdrukte.

«Ik zend u hierbij het verhaal van eene zeer bijzondere genezing, door de zeer vermogende voorspraak van den glorievollen patriark den heiligen Joseph verkregen.

«Ik heb dit verhaal te danken aan eene mijner Zusters, die religieuse is van Jesus-Maria. Het is door de overste van het huis van Canada, waar het wonder gebeurd is, aan de algemeene overste gezonden. Ik heb dus de morele zekerheid dat het echt is. Ik heb gemeend dat ik, door den *Propagateur* deelgenoot van uwen ijver jegens den heiligen Joseph zijnde, u dit verhaal moest toezenden, opdat gij daarvan het gebruik zoudt kunnen maken dat u geschikt zou voorkomen.»

II.

«Canada, 19 september 1866.

«De goede God heeft aan onze dierbare congregatie van Jesus-Maria, in ons provinciaal huis van Pointe-Levi, bij Quebec, in Canada, eene groote, ik zou moeten zeggen eene dubbele gunst, door de voorspraak van den heiligen Joseph verleend.

«Verleden jaar, in de maand mei, werd eene onzer Zusters, die zeer veel godsvrucht heeft voor dien grooten heilige wiens naam zij in het klooster draagt, plotseling, in den tijd van drie dagen, van het gehoor en het gezigt beroofd. Vóór dat zij volslagen blind was, lieten wij haar door een beroemden oogarts onderzoeken, en, nadat hij haar verscheidene malen bezocht had, verklaarde hij dat hare kwaal ongeneeselijk was; dat zij het gezigt voor altijd verloren had, dewijl dit orgaan door eene volkomen verlamming getroffen was, daar de oogleden zelfs zich niet meer bewogen, en het aan onze dierbare Zuster toescheen dat hare oogen niets meer dan twee druppelen water waren die hoe langer hoe kleiner werden. Wat het gehoor aan den regterkant betreft, het was geheel ongevoelig, dewijl onze dierbare zieke geen pijn hoegenaamd gevoelde wanneer men zeer diep in haar oor prikte, om zich te verzekeren dat eene geheele verlamming bestond.

«Men beproefde eene menigte geneesmiddelen zonder eenig goed gevolg. De geneesheer bleef haar bezoeken, maar hij bespeurde niet de minste verbetering in den toestand der zieke; integendeel de maag weigerde daarenboven alle voedsel. Hij was van gevoelen dat de

zieke niet lang kon leven. Wij haastten ons om haar de laatste heilige Sacramenten te laten toedienen. Intuschen hadden wij eene noveen aan den heiligen Joseph begonnen. Den zevenden dag scheen onze zuster beter te hooren; wat het gezigt betrof, het bleef in denzelfden toestand. Den achtsten dag, kon zij, met groote inspanning, hare oogleden een weinig openen, maar zij zag niets. Den laatsten dag der noveen, een woensdag, ontving zij de heilige Communie met groote vurigheid; zij gevoelde haar vertrouwen jegens haren beschermheilige verdubbelen; zij hield eene zijner relieken in de hand, en zij ging voort met hem te bidden dat hij haar het gezigt mogt doen herkrijgen. Plotseling bemerkte zij op hare knieën en in hare handen iets dat schittert, zij meent dat het eene begoocheling der zinnen is: maar neen, zij onderscheidt de kostbare relik; zij heft het hoofd op, zij ziet de kamer waarin zij zich bevindt en de voorwerpen die deze bevat! Zij valt op de knieën voor eene schilderij die den heiligen Joseph voorstelt, en bedankt hem voor de gunst welke zij verkregen heeft. Eene onzer zusters, op dit oogenblik binnentredende en haar aldus neergeskniel ziende, wist niet dat er een wonder gebeurd was en zeide niets tot haar; maar toen onze dierbare zieke haar genoemd en haar gezegd had: Ik zie, ik hoor, geloofde zij het wonder, en ging het aan het geheele klooster mededeelen, dat in dankzegging jegens den heiligen Joseph overvloeide. Men haastte zich om de gedane gelofte te vervullen: om drie armen ter eere van de heilige Familie te doen kleeden en negen heilige Missen te laten opdragen. Al de bewoners van het huis gevoelden in hare ziel het vertrouwen jegens den bruidegom der doorluchtige Moedermaagd vermeerderen.

«De genezing van onze dierbare zuster, was niet volkomen; de maag was nog altijd niet in staat om te verteeren, de zieke was uitermate zwak. De geneesheeren gaven den raad om haar naar Eau-Salée te zenden; daar kreeg zij eene keelziekte gevolgd door bloedbrakingen, zoodat de maag niet beter werd.

«Toen liet men haar terugkomen om haar in een onzer huizen op het platteland te zenden, waar de buitenlucht hare gezondheid zou kunnen herstellen. Zij bleef daar tot de maand april, en, wel verre van te genezen, begaven onze dierbare zuster daar de weinige krachten welke haar overbleven, en verloor zij, omstreeks de maand januarij, hare stem geheel. De maag verteerde geen vaste spijsen meer, al het eten lag haar als een steen op de maag. Zij nam daarom niets anders in, dan beurtelings, en met een groot geweld op zich zelve, een weinig vleeschnat of levertraan. Nooit had zij honger; maar steeds gevoelde zij eene groote zwakte. Te vergeefs beproefde men al wat de geneeskunst kon aanwenden: alles mogt niet baten.

«Bij al die kwalen, kwamen er zich weldra nieuwe voegen; hare beenen en hare armen werden door rhumatiek aangetast, zoodat zij dikwerf gilte van de pijn, en zij geheele weken te bed moest blijven liggen; de pijn was zoo hevig dat zij dagen en nachten in een lastig en gevaarlijk zweetbad lag. Kortom, hare ziekte werd van dag tot dag erger.

«Onze Moeder Overste liet haar in het provinciaal huis terugkeeren, ten einde haar aan eene regelmatigere behandeling te onderwerpen; maar alles was, zooals vroeger, ijdel.

«Intusschen naderde de verjaardag van den dag waarop de heilige Joseph haar het gezigt en het gehoor had

wedergegeven; zij vroeg verlof om andermaal eene noveen te houden ten einde hare genezing te verkrijgen, dewijl de goede God de menschelijke middelen niet wilde zegenen. Het klooster vereenigde zich daarmede. Op den zesden, den zevenden en den achtsten dag der noveen, was onze dierbare zuster veel lijdender; zij at het voedsel dat men haar aanbood alleen om niet ongehoorzaam te zijn. Intusschen deed zij den achtsten dag 'smorgens ten 6 ure, eene bovenmenschelijke poging om zich naar de kapel voort te slepen, en ontving daar de heilige communie. Daar deed God hare ziel van zooveel zoetheeden overvloeijen, dat zij als eene voorsmaak waren van de groote genaden, welke hij haar weldra door de voorspraak van den heiligen Joseph ging verleenen. Ten negen ure biechte zij bij den buitengewonen biechtvader die gekomen was (het was quatertempdag). Hij vond haar zóó zwak, dat hij zich haastte te eindigen, en zij ging in eene kleine sacristie zitten; zij was zóó ziek dat zij tot zich zelve zeide: de goede God zal mij zeker heden doen sterven of genezen. Met die gedachte viel zij in een diepen slaap, eene rust welke zij sedert drie dagen niet gesmaakt had. Bij haar ontwaken, verbeidt haar eene groote verrassing! zij gevoelt geen hoofdpijn! geen keelpijn, geen pijn in de beenen meer; maar overal eene aangename gewaarwording van welzijn, eene kracht die haar sinds twee jaren onbekend was, zij staat op, verlaat de kapel, en haast zich om haar geluk aan onze Moeder overste mede te deelen, die aan den goeden God een tweede wonder als bewijs van het eerste had gevraagd.

«Deze, verwonderd van onze dierbare zuster met heldere en luide stem te hooren spreken, en zich willoende verzekeren of zij waarlijk genezen is, laat aanstonds een goed voorzienen maaltijd voor haar aanrigten; en de

eetlust waarmede onze zuster de spijsen spoedig nam, bewees duidelijk dat hare genezing geheel en volkomen was.

«Dit wonder van genade is acht dagen geleden voorgevallen. De gezondheid van onze dierbare zuster houdt aan; zij heeft aanstonds na haar eten hare bediening weder kunnen vervullen, zonder eenig overblijfsel van lijden te gevoelen.

«Glorie! eer! liefde! vertrouwen aan den heiligen Joseph!»

DE GROOTSTE BEPROEVING DOOR DEN HEILIGEN JOSEPH GETROOST.

Het gebruik van zijne ledematen niet meer hebben, zoodat men zich niet kan bewegen zonder iemands hulp; het vermogen verliezen van te spreken en zich slechts door teekens te kunnen doen verstaan: blind te worden en zijn leven in duisternis door te brengen, zonder ooit deze aarde of de zon of dien hemel te kunnen aanschouwen welke God zoo schoon heeft gemaakt; al die beproevingen zijn zeer wreed en als het geloof ons niet leerde ze te heiligen, zou men veel moeite hebben om ze met onderwerping te verdragen. Maar er is eene andere, duizendwerf beklagelijker ellende: het verstand verliezen dat ons boven de andere schepselen verheft, God niet meer kunnen bidden, noch de heilige Sacramenten ontvangen, zijne bloedverwanten en zijne vrienden niet meer herkennen, om zoo te zeggen beneden de dieren gevallen te zijn, die in hunne behoeften voorzien en een instinct volgen dat hen niet bedriegt. Dat is, dunkt ons, het grootste van alle on-

gelukken. Daarom verhoort de heilige Joseph, die zoo vol barmhartigheid is, de gebeden welke men voor die ongelukkigen tot hem rigt.

Wij hebben den 22 september, den volgenden brief ontvangen:

«Eene onzer zusters in den loop der maand juni 1864, krankzinnig geworden zijnde ten gevolge van treurige omstandigheden die de oorzaak waren van dezen droevigen toestand, had de geneeskunst bij tusschenpozen eenige goede uitkomsten verkregen, maar in den loop van den zomer van 1865, had hare ziekte eindelijk aan alle soorten van geneesmiddelen weerstaan. In de heldere oogenblikken, wendde onze dierbare zieke zich dikwerf tot den heiligen Joseph, hopende dat die groote heilige haar de zoo levendig verlangde gunst zou verwerven: van hare zijde bad het Huis en liet het veel bidden om die gunst te verwerven, met de belofte om, indien de gunst verkregen werd, daarvan kennis te geven aan den *Propagateur*. Wij vroegen haar, vooral gedurende de maand maart, met een nieuwen aandrang. Deze dierbare zuster, die vurig verlangde het feest van den heilige met het Huis te kunnen vieren, werd verhoord, en juist van den 19 maart dagteekent hare volkomene genezing. Sedert dat tijdstip is zij zoo volmaakt genezen, dat het Huis sedert zeven maanden, niet het minste spoor van ziekte in haar ontdekt heeft.

«Eerwaarde Pater, ik ben zeer gelukkig mijne belofte vervuld te hebben, moge zij de glorie van onzen welbeminden Beschermvermeerderen.

«Met diepen eerbied blijf ik uw zeer ootmoedige dienaars:

«De overste van het Huis te.....»

VIJFTIENDE HOOFDSTUK.

DE OVERVLOEDIGE GENADEN EN DE VERDIENSTEN VAN HET LAATSTE OOGENBLIK.

Een groot getal zielen overdrijven de vrees, welke zij voor den dood moeten hebben: de jansenistische schrijvers hebben het begrip van de goddelijke goedheid zoo vervalscht; de duivel bekoort ons op zoovele wijzen in dat laatste oogenblik, om ons te beletten ons geheele vertrouwen te stellen in de verdiensten van Jesus Christus, dat wij gemeend hebben dit zoo gewichtig onderwerp te moeten behandelen, en door voorbeelden aantoonen, hoezeer Maria en Joseph de stervenden die hen met vertrouwen aanroepen, met eene teedere bezorgdheid omgeven.

Dagelijks ziet men dienaars van den Beschermheilige van den goeden dood deze wereld zonder spijt en smart verlaten.

«Onze onbekendheid met hetgeen in de zielen in het stervensuur omgaat, maakt de kennis van het ruimste deel van 's menschen leven voor ons ontoegankelijk; want het leven wordt niet slechts door den stoffelijken tijd afgemeten. De wereld, met al hare vertooningen en haar

gedruisch, laat weinig plaats voor God in de harten der menschen; maar het uur van den dood is lang, en God heeft daarin zijne plaats; het verandert de minuten in jaren, het vermeedert de werkdadigheid van den geest op het oogenblik dat hij het ligchaam gaat verlaten; het is een uur van waarheid en langer dan eene eeuw van leugen; dan nadert de hemel zoowel om te helpen als om te oordeelen. Dit is de laatste kans die Gode overblijft om zijn schepsel te winnen en de goddelijke Wijsheid moet wel weten hoe zich die ten nutte te maken. De mensch valt buiten menige wet of liever hij bevindt zich onder ruimere wetten, wanneer de tijd en de plaats zichtbaar in het heldere licht der eeuwigheid verdwijnen. De tijd van zijn doodstrijd kan voor hem de plaats van verscheidene levens innemen; wij weten weinig van hetgeen er alsdan omgaat. De gebroken oogen, het gelaat dat alle uitdrukking verloren heeft of door de smart is vertrokken, de sprakelooze mond, zijn even zoo vele sluijers die voor ons dit laatste onderhoud van den Schepper met zijn schepsel op aarde verbergen. Maar de waarnemingen en de zielkunde leeren ons beide, dat er dan vele dingen omgaan en van eene verstandelijker natuur dan wij het zouden kunnen begrijpen.

«In het leven van pater Gondren komt eene zeer merkwaardige plaats voor, die ons leert hoezeer wij God moeten bedanken voor de genaden welke hij aan de stervenden verleent, want daar lezen wij: «Zijn medelijden voor hen is onverklaarbaar, en Hij schijnt hen des te liever met zijne gunsten te overladen, dewijl zij niet meer in gevaar zijn om die te ontheiligen.» Overheerlijke gedachte! O! hoe worden de overschoone blijken van Gods liefde om een sterfbed opeengestapeld! Honderdmaal meer dan wij het zien, honderdmaal meer dan

wij het meenen! Ik beken dat wij hier een onbekenden grond betreden; maar dewijl de barmhartigheid in dit laatste oogenblik zoo noodzakelijk is, dewijl zij tot dit tijdstip deze ziel zoo dikwerf bezocht heeft, dewijl het Gods wil is dat zij zalig worde, eindelijk dewijl God zulk een God is als wij Hem kennen, verklaar ik onbeschroomd dat die onbekende streek van het katholiek doodbed het zuiver domein is van het goddelijk medelijden. Dit laatste uur kan veler zaligheid verklaren die anders onverklaarbaar zou wezen. De meest bekommerde moet aannemen dat er dan duizenderlei geneime mogelijkheid van zaligheid moet zijn, en dat, met een God als de onze, op zulk een oogenblik, de mogelijkheden op wonderdadige wijze waarschijnlijkheden worden, die aanstonds in eene zoete zekerheid veranderen, waarin het kind van Jesus aan den boezem zijns Vaders insluimert.

«Niet slechts is de hemel ver verheven boven al wat wij kunnen verdienen, maar zullen daarenboven velen hem binnentreden wier verdienste alleen aan de edelmoedigheid van de liefde Gods en aan de volharding van de genade zal verschuldigd zijn. Dit zijn dingen welke wij niet weten kunnen, en wij beweren niet ze hier als bewijsgronden aan te voeren, maar zij helpen ons om te begrijpen hoe het bestaan zelf en de uitermate groote gestrengheid van de hel tot het besluit kunnen brengen dat de meeste katholieken zalig worden.»

Ziehier nu een zeer treffende trek ontleend aan de Openbaringen van de heilige Geertruida. Op zekeren dag dat zij een prediker bijzonder hoorde aandringen op de strikte verpligting welke de stervenden hebben om God bovenal te beminnen, en een berouw op de liefde gegrond over hunne zonden te hebben, kwam de gedachte in haar op dat dit eene overdrevene leer was; en dat,

indien de zuivere liefde noodig was, zeer weinigen naar behooren zouden sterven; haar inwendig verzet bragt haar in ongerustheid en eene wolk kwam haren geest benevelen. Maar God zelf gewaardigde haar toe te spreken en haar onrust te doen verdwijnen. Hij zeide haar dat in dien laatsten strijd, Hij, wanneer de stervenden gedurende hun leven getracht hadden Hem te behagen en een christelijk gedrag te leiden, zich met zooveel goedheid en aanlokkelijkheid aan hen openbaarde, dat zijne liefde in de geheimste schuilhoeken hunner ziel doordrong, en hen, door zijne tegenwoordigheid alleen, zonder inspanning, en als natuurlijker wijze, de akten van het volmaaktste berouw deed maken. «En ik verlang, voegde de Heer met goedheid er bij, dat mijne uitverkorenen weten hoezeer ik geneigd ben hen in dit laatste oogenblik te bezoeken; ik wil dat men het bekend make, opdat de menschen niet minder op deze laatste barmhartigheid dan op al de anderen, waarmede mijne liefde hen overlaadt, rekenen.» Maken wij dan deze troostrijke leer alom bekend, eene leer die wel in staat is om onze harten door een hoe langer hoe vuriger liefde tot zulk een medelijdenden God te ontvlammen.

EEN ARME GRIJSAARD DOOR DEN HEILIGEN JOSEPH BEKEERD.

*Saint F***, 1 december 1866.

«Ik acht mij gelukkig eene schuld van dankbaarheid te kunnen kwijten, welke ik jegens onzen goeden Vader den heiligen Joseph heb aangegaan.

Sedert vele jaren bidden wij, mijne moeder en ik, en verscheidene religieuse huizen en die waarvan ik het geluk heb lid te zijn in het bijzonder, om van den Hemel de bekeering te verkrijgen van mijn armen vader, die zoo onverschillig voor de godsdienst was, dat hij geen enkele godsdienstige oefening sedert meer dan zestig jaren had gedaan; men kon zelfs in zijne tegenwoordigheid niet over godsdienst spreken, of hij maakte haar belagchelijk.

Zijn hooge leeftijd, 85 jaren, gaf ons de hoop niet hem nog lang te zullen behouden; ik zag hem naar het graf neigen; en toch durfde ik hem in de korte bezoeken, welke de gehoorzaamheid mij veroorloofde hem te brengen, niet aansporen om zijne christenplichten te volbrengen; ik vreesde aanleiding tot godslasteringen te geven.

Ongeveer drie maanden geleden door eene doodelijke ziekte aangetast, werd ik bij hem geroepen, en geen verandering hoegenaamd in zijne stemming ontwarende, waagde ik het hem over zijne eeuwige bestemming te spreken; hij antwoordde eenvoudig: «Zijt gij dan gekomen om mij te kwellen», en de godslastering die hij begonnen had, stierf op zijne lippen. Ofschoon deze woorden weinig aanmoedigend waren, deden zij mijn vertrouwen herleven, en mij sterk gevoelende door de bescherming van den heiligen Joseph, zeide ik mijne moeder onmiddellijk ter zijner eere eene novene van heilige missen te geven, tot lasenis van de zielen in het vagevuur, en ik beloofde dat indien ik zou verhoord worden, ik u, Eerwaarde Pater, zou verzoeken, om die gunst in den *Propagateur* te vermelden.

«De ziekte van mijn dierbaren vader maakte snelle vorderingen, de geneesheer waarschuwde mij dat er gevaar was, en de vrees waarin ik mij bevond dat een vader, dien ik voor den tijd, maar nog meer voor de

eeuwigheid liefhad zou sterven zonder met den goeden God verzoend te zijn, deed mij alle hinderpalen te boven komen; ik zeide hem toen, met tranen in de oogen, al wat het hart, in zulk een beslissend oogenblik voor het eeuwig geluk of ongeluk aan eene eenige dochter kan inboezemen. Dank zij daarvoor aan onzen goeden vader den heiligen Joseph gebracht, wij werden verhoord. Na gerustgesteld te zijn over zijne ongerustheid, dewijl hij niet wist hoe hij zijne zonden van een zoo groot getal jaren zou biechten, vroeg hij om een ijverigen priester, ontving de heilige Sacramenten en al de genademiddelen der Kerk. De goede gevoelens welke hij aan den dag heeft gelegd, zijne kalmte, zijn geduld en de vreeselijke pijnen welke hij gedurende zijne drie laatste levensdagen heeft verduurd, terwijl hij altijd geheel bij kennis was, laten voor mij geen twijfel omtrent de opregtheid zijner bekeering over.

«Eene Zuster van den heiligen Joseph uit het bisdom van Viviers.»

VERSTOKTHEID OVERWONNEN.

Eene vrome ziel die eene groote gunst door de voorpraak van den heiligen Joseph heeft verkregen, haast zich de magt van haren hemelschen beschermer te verkondigen. Ziehier bij welke gelegenheid. Sedert lang reeds, zond zij vurige gebeden tot God op, voor de bekeering van iemand, die haar zeer dierbaar was en die

volstrekt niet meer te biechten ging. Die persoon, met haar door de innigste banden vereenigd, werd gevaarlijk ziek, en blijft hardnekkig weigeren om te biechten. Eene religieuse gaat haar bezoeken en wordt zoo slecht mogelijk ontvangen; die arme vrouw zegt haar zelfs dat als de parochie-pastoor mogt komen, zij hem wel iets anders zal doen hooren, en dat hij maar moest wegblijven en dergelijke taal meer

Diep bedroefd over hetgeen er voorviel, beloofde de vrome ziel, die belang in de zieke stelde, aan den heiligen Joseph, dat als die persoon zich bekeert, zij het feit in den *Propagateur* zal doen opnemen.

Zij gaat voort met vurig te bidden, van tijd tot tijd doet zij in het geneesmiddel der zieke eenige druppels van het water van Onze Lieve Vrouwe van Salette, wier belangstelling zij ook voor die bekeering opwekt, en nauwelijks waren er twee dagen verlopen, of eene volkomene verandering vond plaats. Die zoo treurig verstokte vrouw, die onwrikbaar weerstand bood aan de dringendste aansporingen der genade, wordt bijna ongelooft zachtmoedig en volzaam; zij gaat biechten met de teekenen van het opregtste berouw en sterft in de troostrijkste stemming voor degenen, die door hare verstoktheid zoo ongelukkig waren geweest.

— Iemand die belangstelling toonde in het lot van verscheidene arme verlaten weezen, had eens vier uren ver gegaan om de geringe som van dertig centen voor haar te bedelen: zij kreeg de goede gedachte om hare kleine beschermelingen aan den heiligen Joseph aan te bevelen, en sedert zijn al de pogingen, door haar ten gunste der weezen aangewend, met een goeden uitslag bekroond. Tegenwoordig zijn de kinderen, dank de magtige hulp van den goeden Joseph, niet meer ten

prooi aan ellende en verlatenheid, steeds zoo noodlottig, maar vooral op haren leeftijd.

Dankbaarheid en liefde aan den heiligen Joseph!

EEN STERFBED ZONDER DOODSTRIJD.

« 17 april 1866.

«Ziehier, eerwaarde Pater, het treffend verhaal van den dood eener huismoeder, die vol vertrouwen jegens den heiligen Joseph was en die na acht jaren een kwijnend en lijdend leven te hebben geleden, hare ziel aan God heeft teruggegeven. Acht dagen vóór haren dood zeide zij aan hare kinderen, dat men na haar overlijden in den *Propagateur* moest doen mededeelen, dat zij, dank den bijstand van den heiligen Joseph, zonder doodstrijd gestorven was, indien zij ten minste dit voorregt mogt hebben. Op den feestdag van haren heiligen patroon, had zij het geluk haar Paschen te houden, en zij vroeg hem haar te genezen of haar het paradijs te verkrijgen. Sedert dien dag is zij hoe langer hoe erger geworden, haar lijden geduldig verdragende. Gedurende de maand maart zeide zij aan hare kinderen, dat de heilige Joseph haar aan het einde zijner maand zou komen halen. In de goede week zich vermoeider gevoelende, verzocht zij op Goeden Vrijdag dat men haar de heilige Sacramenten der stervenden mogt toedienen, en op maandag 2 april werd haar lijden grooter; op haar arm bed uitgestrekt, zeide zij onophoudelijk: Mijn God! ik

offer het U op, en met eene volkomene onderwerping het offer van haar leven brengende, heeft zij haren echtgenoot en hare kinderen gezegend en hen allen onder de bescherming van de heilige Maaagd en den heiligen Joseph gesteld. Zij heeft des avonds ten acht ure, met volle kennis, *zonder eene minuut van doodstrijd*, hare ziel aan God teruggegeven, terwijl zij de namen van Jesus, Maria en Joseph uitsprak en het kruisbeeld kuste. Gestorven zijnde, had zij zoozeer den glimlach op de lippen, dat al degenen die haar gezien hebben, niet hebben kunnen nalaten om de bescherming van den heilige Joseph te herkennen en haar onder het getal der gelukzaligen te tellen. Dit is de troost van de geheele familie, die haar niet genoeg kan betreuren en be-
weenen.

V. S * * * .»

STICHTENDE DOOD.

„**Eerwaarde Pater,**

«Toen ik in uwen uitnemenden *Propagateur*, de talrijke trekken las die getuigen van de magtige bescherming van den heiligen Joseph jegens degenen die hem aanroepen, heb ik in mij het vertrouwen en de liefde voelen toenemen jegens dien glorievollen Bruidegom van Maria.

«Ik heb besloten ook mijne kleine schatting van dankbaarheid te brengen, door twee feiten te doen kennen waarvan ik de waarheid en de echtheid kan verzekeren,

en die bewijzen dat de heilige Joseph teregt als patroon van den goeden dood wordt aangeroepen.

«De geheele parochie van P..., uit het bisdom van Lyon, herinnert zich nog met geluk de voorbeelden van stichting, welke zij gedurende vele jaren heeft bewonderd in den persoon van Claudius P..., in 1859, op zes en tachtigjarigen leeftijd gestorven. Maar wat men niet ook geweten heeft, het waren de omstandigheden van dezen in Gods oogen kostbaren dood.

«Die goede grijsaard had altijd eene groote devotie voor den heiligen Joseph gehad; dagelijks wendde hij zich tot dien glorievollen heilige, om de genade van een goeden dood van hem te verkrijgen; hij bad met dit doel eenige gebeden ter zijner eer. Telken jare naderde hij tot de heilige Sacramenten op den 19 maart, den feestdag van den heiligen Joseph, en hij bad bijzonder om de gunst te verwerven welke hij verlangde.

«Bewonderenswaardige uitwerking van het gebed en de goedheid van onzen glorievollen Vader! kon die sedert meer dan vijftig jaren gevraagde genade geweigerd worden? Zij werd verleend, en op zulk eene zichtbare wijze dat wij met alle gerustheid kunnen zeggen dat de heilige Joseph heeft willen doen zien hoe aangenaam de gebeden en het vertrouwen van zijn dienaar hem waren. Claudius P..., tot zeer hoogen leeftijd gekomen, werd zeer dikwijls door ziekten of ongesteldheden bezocht, die hem gedurende eenige dagen te bed hielden, vervolgens verdwenen zij en lieten hem genoeg gezondheid en krachten over om langen tijd in de kerk te gaan doorbrengen, waar hij de heilige Mis hoorde en nog al dikwijls communiceerde.

Den 1 maart 1859 werd hij op nieuw ziek, maar zijne ongesteldheid was zóó gering, dat hij daarop geen acht

hoegenaamd sloeg. Hij hoopte dat de ziekte hem als naar gewoonte weder zou verlaten. Maar de Heer had het anders beslist.

Den 15 maart werd hij zóó zwak, dat hij de heilige Sacramenten der stervenden moest ontvangen. Hij ontving die met zoo veel geloof, onderwerping en vurigheid, dat hij al degenen die deze plegtigheid bijwoonden, zeer stichtte.

«Den 19 maart, feestdag van zijn beschermheilige, was hij nog zwakker en lijdender; hij vroeg dat men eene heilige Mis voor hem zou laten doen ter eere van den heiligen Joseph.

Deze heilige dienst werd tegen zeven ure 'smorgens opgedragen. Gedurende dien tijd zag men dat de zieke zichtbaar afnam, ofschoon hij geheel bij zijne kennis bleef. Men las bij zijn bed de gebeden der stervenden. Toen de priester de consecratie geëindigd had, hief de zieke de oogen ten hemel en de armen op de borst kruisende, sprak hij duidelijk de heilige namen van Jesus, Maria, Joseph uit!...

«Daarna gaf hij den geest.

«Zijne ziel verliet haar sterfelijk hulsel op het oogeblik dat de priester aan God *de plaats van verfrissching, van licht en vrede* ging vragen voor de geloovige zielen, die ons met het teeken des geloofs zijn voorgegaan.

«Zoo was de zoete naam van den heiligen Joseph, de laatste die door zijn dienaar Claudius P..., werd uitgesproken.

«Zoo had die goede christen het geluk om te sterven op den feestdag van zijn glorievollen beschermer, die dit jaar op een zaterdag inviel.

«Dagelijks had hij zijn rozenhoedje en dikwijls den rozekrans. En dit heeft hij gedurende meer dan vijftig jaren gedaan. Maria en Joseph hebben willen doen zien hoe aangenaam zijne liefde hun geweest was.

DE HEILIGE JOSEPH, PATROON VAN DEN GOEDEN DOOD.

Een jong meisje heeft ons den volgenden brief geschreven :

«Mijn goede vader is niet meer! maar welke vertroosting heb ik ondervonden! Door de voorspraak van Maria en vooral door die van haren heiligen Bruidegom, hebben wij verkregen dat die dierbare ziel tot God teruggekeerd en den dood der voorbestemden is gestorven.

«Sedert verscheidene jaren bad ik, bad men zelfs met mij voor de bekeering van dien goeden vader, maar de Heer wilde dat ons gebed de hoedanigheid der *volharding* zou hebben. Wij zijn verhoord geworden, de heilige naam Gods zij gezegend!

«Mijn goede vader is gestorven met de heilige namen van Jesus, Maria en Joseph op de lippen; in een hevigen doodstrijd herhaalde hij die zoete namen dikwijls en hij heeft den laatsten adem uitgeblazen, terwijl hij het kruisbeeld aan zijne borst drukte, en in de laatste oogenblikken zóó kalm was, dat men om zoo zeggen de tegenwoordigheid van den patroon van den goeden dood gevoelde.

«Ik had den heiligen Joseph beloofd om het goede gevolg mijner gebeden aan den vromen directeur van den *Propagateur* mede te deelen; ik houd mijne belofte dewijl hij mij verhoord heeft. Hopen wij dat hij altijd over mij zal waken en mij voortaan tot vader zal dienen; in zijne handen stel ik mijne dierbaarste belangen.

«Ontvang, enz.

B. DUBUQUOI.»

ZESTIENDE HOOFDSTUK.

DE TROOSTRIJKE GEHEIMEN VAN DEN DOOD.

Eene zeer aanzienlijke vrouw heeft de volgende schoone bemerking gemaakt, die dagelijks bevestigd wordt.

Een schoone dood komt veel meer voor dan een goed leven. Gedurende het gedruisch des levens, zijn alle verrassingen, alle ongunstige omstandigheden in het spel; terwijl de dood, als hij de gelegenheid niet ontnemt om in zich zelve te keeren, in den diepgrondigen, wezenlijken, onmiddelijk bestaanden toestand vertoont hetgeen in zijn glans eerst op het uiterste oogenblik verschijnt, maar hetgeen God zag, altijd gezien heeft, en waarop hij in het laatste oogenblik zijne barmhartigheid toepast, zonder aan zijne gerechtigheid te kort te doen.

Men heeft ons uit Turijn een treffend verhaal medegedeeld dat als een bewijsstuk kan gelden voor deze woorden van mevrouw Swetchine.

Wij laten onzen berigtgever spreken.

EEN ZEER TROOSTVOLLE DOOD.

«Ik wil u de schoonste, de prachtvolste genade verhalen, welke de heilige Joseph geheel uit eigen beweging op den eersten dag der maand, welke hem zoo

goed is toegewijd, heeft geschonken. In den avond van den 18 februari, kwam in een gasthuis van Turijn, eene liefdezuster een priester te ontmoeten, die deze plaats van ellende bezocht, en wees hem eene zieke aan, Josephine genaamd, die denzelfden avond ingebracht en haar bijzonder aanbevolen was: het was een jong meisje van achttien jaren, behoorende tot een zeer bekend paardenspel; dit ongelukkig kind was van het paard gevallen, zoodat al hare ledematen uit het lid, de edele lichaamsdeelen ernstig gekwetst waren en er voor haar geen hoop bestond om aan een spoedigen dood te ontkomen!!!

«Deze arme ongelukkige was zoo weinig in de godsdienst onderwezen, dat zij ter naauwernood de voornaamste waarheden kon begrijpen, welker kennis noodzakelijk is voor de eeuwige zaligheid. De biechtvader naderde haar bed, en na haar met goedheid eenige woorden van troost te hebben toegesproken, maande hij haar aan om aan de zaligheid harer ziel te denken, en trachtte hij haar te laten biechten; maar dit was voor de eerste maal haars levens, want zij had hare eerste Heilige Communie niet gedaan en derhalve was zij geheel onbekend met de christelijke leer en bijzonder met de waarachtige tegenwoordigheid van Onzen Heer Jesus Christus in het Allerheiligste Sacrament; zij kon dus de Heilige Teerspijs niet ontvangen. Desniettemin scheen de jeugdige zieke na hare biecht gelukkig, gerust, en, weinige minuten daarna, vroeg zij zelve aan den priester haar niet te verlaten; en toen hij later verplicht was om heen te gaan, liet zij hem beloven in den vroegen morgen te zullen terugkeeren, zeggende dat zij verligting in zijne vermaningen vond, zelfs voor hare lichaamssmartten. De biechtvader, getrouw aan zijne belofte, den volgenden morgen zeer vroeg terugkeerende, vond dat haar

toestand vereigerd was: hare ademhaling was benaauwd, hare stem moeilijk hoorbaar, en haar hoofdviel hijgend op hare borst. Eenige bloedverwanten, die denzelfden avond naar Turijn moesten vertrekken, hadden haar doen weten, dat zij afscheid van haar zouden komen nemen, en het deed het arme kind veel leed dat zij haar zoo gingen verlaten. Nadat haar biechtvader haar ten dien opzigte woorden van aanmoediging had toesproken, ging hij heen om de heilige Mis ter harer intentie op te dragen. De zuster der ongelukkige Josephine kwam kort daarna, en het is onmogelijk het hartverseurend tafereel te beschrijven dat tusschen deze beide ongelukkigen voorviel; zij vielen beide in bezwijming, en toen de zorgen, waarmede men haar overlaadde, haar tot de kennis van haren ongelukkigen toestand hadden teruggebracht, weenden zij bitter en konden niet van elkander scheiden. Haar afscheid had plaats tegen vijf ure namiddags; toen kwam de biechtvader bij het arme schaap, dat hij in den schaapstal had teruggebracht. « Wel, Josephine, zeide hij, hoe gaat het nu? — Nu? beter Pater; en zijt gij genegen om mij te geven wat ik zoozeer verlang? — Gaarne, mijn kind, indien het mogelijk is. — O! Pater, geef mij de heilige Communie, ik smEEK u, ter liefde Gods, weiger het mij niet, ik kan niet langer wachten, geef mij de heilige Communie, het koste wat het wil, ik wil communiceren.... — Een oogenblik, mijne dochter; men kan het Allerheiligste Sacrament niet ontvangen, als men niet voldoende in de waarheden der godsdienst onderwezen is. En hoe kunt gij zoozeer verlangen wat gij niet kent? Weet gij wel dat de heilige Communie eene zeer heilige zaak is? — Pater, ik weet maar eene zaak: ik heb behoefte aan God, ik ben vermoeid, ongerust, en alle begoocheling is voor mij weg-

gevallen; ik weet dat ik niet zonder God kan leven en dat het niet mogelijk is dat God zich zelve weigert aan iemand, die Hem zoo vurig begeert. — Dat is nog niet voldoende, mijn kind.» Dit zeggende, begon de priester haar over de waarachtige tegenwoordigheid van Jesus Christus in de heilige Eucharistie en over de andere voorname waarheden des geloofs te onderrigten. Het arme kind was onbewegelijk, stom, met de oogen vol tranen, bijna in verrukking. De werking der genade was zichtbaar in haar. Geen woord van den priester was onvruchtbaar of te vergeefs. Van tijd tot tijd herhaalde het arme meisje met eene groote liefde: «Maar waarom laat gij mij dan op dit onuitsprekelijk geluk wachten? Geef mij den Heer! geef mij spoedig dien zoeten Verlosser mijner ziel.» In minder dan een uur was dit meisje voldoende onderrigt om de heilige Teerspijs te ontvangen, en bovendien openbaarde de werking der genade zich op wonderdadige wijze in haar; maar de priester, haar zoo goed gestemd ziende, wilde haar eene laatste proef doen ondergaan en sprak: «Josephine, gij zijt dezen avond niet kalm genoeg, het vertrek van uwe zuster, uw smartvol afscheid, de gedachte dat gij zoo ver zijt verwijderd van al wat u dierbaar is, in een gasthuis waar gij zeker zult sterven, al die gedachten moeten u bedroeven en verontrusten; laat ons tot morgen wachten met u het Heilige Sacrament toe te dienen.» — «God alleen, riep de jeugdige zieke, God alleen, ik verlang niets als God. Jesus is mijn al, mijn eenig goed, ik wil hem alleen, spoedig, ik smeek het u, geen uitsel meer, geef mij Jesus.» Toen de biechtvader deze woorden hoorde, was hij levendig getroffen en liet alles in gereedheid brengen om haar de Heilige Teerspijs te geven. Ik zal u niet spreken over de voorbereiding tot

die Heilige Communie; nadat zij de heilige absolutie ontvangen had, vereenigde zij zich, van vertroosting weenende, met de vurige gebeden welke de biechtvader haar voorzegde. Elk oogenblik zeide zij met opgetogenheid: «Maar dat mijn Jesus dan kome! ik heb honger, ik heb dorst naar Jesus. . . . ik kan mij niet verklaren, maar ik gevoel dat als het nog eenigen tijd moet duren voor dat ik hem ontvang, ik daarvan sterven zal, want ik heb God noodig om nog eenige uren te leven.» De menschelijke taal kan het zoo stichtend tafereel dier eerste heilige communie niet beschrijven; het meisje, de biechtvader, de omstanders, allen barstten in tranen los. Ter naauwernood had de zieke, Jesus ontvangen, of haar gelaat werd glansend en als verlicht, hare handen waren op hare borst gekruisd, een hemelsch licht dat haar voorhoofd verlichtte, verried het goddelijk geluk dat zij genoot. De dankzegging geëindigd zijnde, riep de jeugdige communicante uit: «O, pater, ik kan u mijne dankbaarheid niet genoeg betuigen; ik gevoel dat ik mijn leven voor u zou geven, zóó gelukkig hebt gij mij gemaakt, door mij van eene zondares in eene bruid van Jesus te veranderen, voor wien ik dwaasheden zou begaan. Ik beloof u dat ik mij nooit van deze plaats zal verwijderen en dat, indien God mij nog niet tot zich roept, ik mij in het gasthuis aan zijne dienst zal wijden, gij zult mijn geestelijke vader blijven, de Zuster die mij oppast zal mijne moeder zijn, en God zal voor altijd met mij blijven.»

«Na deze woorden was er een oogenblik van stilte gedurende hetwelk het meisje scheen uit te rusten. Plotseeling zag zij in verbazing en verwondering om zich heen. «Wat wilt gij? zeide de biechtvader haar. — Pater, zie eens, men heeft mij, dunkt mij, in een ander bed

overgebracht. — Wel neen, mijn kind, waarom zegt gij dit? schijnt het bed u hard, slecht opgemaakt te wezen. — O! pater, integendeel, een schitterend licht omringt mij. Maar pater, wat is dit alles toch? — O! mijn kind, die dingen ontstellen u. — Gij hebt Jesus in het binnenste uws harten, eene menigte engelen omgeven Hem om Hem te aanbidden. — O! ja, pater, God is met mij, Jesus alleen!... God alleen!... Niets anders als God!... Na eenige andere ontboezemingen haars harten, zegende de biechtvader haar in den naam des Heeren, en verliet haar, haar aanbevelende niet te vergeten dat God in haar was, en dat aan hare eene zijde Maria en aan de andere Joseph stond, die haar tot haar laatste oogenblik in al hare smarten zouden bijstaan; dat zij met liefde Gods heiligen wil moest omhelzen.

«In den nacht maakte de ziekte zulke vorderingen, dat men haar het Heilig Oliesel toediende, en op vrijdag den 20, liet men zeer vroegtijdig den biechtvader roepen, die spoedig kwam en de jeugdige zieke in hevige onrust vond, tranen biggelden over hare wangen, al hare trekken droegen de sporen van eene groote wanhoop, en zoodra zij hem bemerkte, sprak zij: «Eene smartelijke gedachte verontrust mij geweldig, ik zou mijne arme moeder willen zien, die zoo ver van mij verwijderd is, die ik sedert acht jaren, toen ik haar verlaten heb, niet meer heb wedergezien, en die bij mijn vertrek zoo hard weende. Ik wil haar vóór mijn dood omhelzen! Dat men mijne moeder hale, dat men haar brenge. Pater, bid den Heer dat hij mij dit geluk verleene, en ik zal tevreden sterven....» Haar biechtvader zeide haar toen: «Herinner u, Josephine, wat gij gisteren zeidet toen gij Jesus ontvingt: *God alleen, niets dan God, alles voor God.*» Toen het meisje die woorden vernam, verbleekte zij;

zij zweeg, hare tranen vlietten niet meer, en na een kort stilzwijgen sprak zij op vastberaden en kalmen toon: «Het is waar, eerwaarde pater, God alleen is mij genoeg, niets anders als God, alles voor God lijden, dat zijn heilige wil en niet de mijne geschiede.»

Het smartvol offer was moedig voltrokken, en het meisje scheen met gesloten oogen te slapen, maar van tijd tot tijd sprong zij op, dan besproeide de biechtvader het bed met wijwater, en de stervende opende glimlagchend de oogen. De priester wees haar naar den hemel en sprak: «Schep moed, mijn kind, verhef uwe blikken, zie het paradijs is geopend: de kroon hangt boven uw hoofd, zie Maria, Joseph, de Engelen en de Heiligen roepen u . . .»

«Het kind glimlachte en hief de oogen op; haar glimlach was zoo zoet en zoo hemelsch, dat men haar niet kon aanzien zonder te weenen. Telken seconde had zij eene zenuwachtige rilling, gedurende welke zij evenwel deze woorden kon stamelen: «Wanneer ik mijn God zal aanschouwen, dan zullen mijne eerste woorden voor u zijn, mijn goede Pater, en voor mijne goede Zuster die zoo goed voor mijne zaligheid heeft medegeholpen.» Vervolgens hoorde men haar plotseling uitroepen: «O! Heer Jesus, mijn goddelijke Bruidegom, het is te veel, ik kom, ja ik kom tot U, ja Maria, ja Joseph, ik volg u aanstonds . . .» Eenige seconden daarna glimlachte zij nog, sprak den naam van Jesus zacht uit, en ontsliep in den kus des Heeren. Al degenen die in de zaal waren wilden haar zien; allen zeiden: zij schijnt een engel te zijn, dat de Heer ons dus late sterven! Men kan niet zeggen, hoeveel goed dat sterfbed te weeg bragt. Op hetzelfde oogenblik dat zij den geest gaf, werd iemand, die door eene doodelijke ziekte was aangetast, en die nooit had

willen hooren spreken van biechten, door de genade overmeesterd en riep weenend uit: «Ik wil mij bekeeren, en, het koste wat het wil, wil ik zulk een dood verdienen; dat men mij een biechtvader hale.» Deze kwam onmiddellijk. — Men verhaalt ook dat een jongeling aan een priester het mes ter hand stelde, waarmede hij besloten had zich dienzelfden nacht van kant te brengen.

«O! barmhartigheid van den heiligen Joseph, hoe groot, bewonderenswaardig, verbazingwekkend zijt gij...! Na zulke bewijzen van uwe alvermogende goedheid, zal er toch wel niemand meer gevonden worden, die niet al zijn vertrouwen in u zal stellen, in u, dierbare bewaarder van Jesus en van Maria, welbeminden vader van al de christenen, maar vooral van de arme zondaars, voor wier zaligheid Jesus aan het kruis heeft willen sterven!... Ja, werpen wij ons allen in zijne vaderlijke armen, hopen wij door zijne alvermogende voorspraak, allen heiligen op de aarde, en gelukzaligen in den hemel te zullen worden.»

EEN ARM VERLOREN SCHAAP VOOR ZIJN DOOD IN DEN
SCHAAPSTAL TERUGGEVOERD.

Wij hebben den 14 juni 1866, den volgenden brief ontvangen:

«De dankbaarheid zou mij verplichten om u een zeer groot getal weldaden mede te deelen, door de tusschenkomst van den heiligen Joseph ontvangen, maar ik zal u slechts

spreken van eene enkele gunst, uit vrees dat ik te lastig zou zijn, want het verhaal zou zeer lang worden. Ik wil u dan onderhouden over den zeer troostrijken terugkeer van een armen verloren zoon, dien zijne treurige afdwalingen ongetwijfeld in het eeuwig verderf zouden gestort hebben, zonder de zichtbare hulp van den glorievollen heiligen Joseph.

«Ik had een broeder dien ik liefhad gelijk mij zelven. Tot den leeftijd van zes en dertig jaar, was hij de troost en de stichting zijner familie; hij had zelfs zijn leven aan de dienst van God en den evennaaste gewijd. Ik achtte hem gelukkig en tevreden en voor altijd aan zijne professie gehecht, toen ik plotseling tot mijne diepe smart moest vernemen dat hij in zijne eerste vurigheid is verslapt, dat hij het huis Gods verlaten heeft en reeds zeer ver is gevlugt. Diep bedroefd over dit ongeluk, wend ik mijne blikken tot God, om den armen verdoolde terug te voeren, en ik roep de voorspraak van Maria en van Joseph in; maar zij blijven doof voor mijne gebeden. Ik verloor evenwel den moed niet, en de Heer liet zich eindelijk bewegen, na mijn vertrouwen aan lange en zware beproevingen te hebben onderworpen. En ziehier hoe: Op zekeren dag toen ik den *Propagateur* las, gevoelde ik mijn vertrouwen jegens den heiligen Joseph vermeederen; ik besloot in vurigheid in mijne gebeden te verdubbelen, en de maand maart zoo heilig mogelijk door te brengen. Ik schreef dan aan mijne ouders om hen aan te moedigen hunne gebeden met de mijne te vereenigen, een *Onze Vader* en een *Wees Gegroet* te bidden met de aanroeping: «Heilige Joseph, bid voor ons,» en, daarenboven, op den feestdag van den grooten Patriark tot de heilige communie te naderen. Ik deed hetzelfde bij mijne bekenden en goede vrienden. Mijn

vertrouwen was dan ook zóó groot, Eerwaarde Pater, dat ik mij reeds verhoord achtte; vooral op den feestdag scheen het mij elk oogenblik toe dat ik dien ongelukkigen broeder omhelsde of dat een brief van hem mij zijn terugkeer tot God aankondigde; maar, helaas! hoe ondoorgrondelijk zijn Gods oogmerken en hoe oneindig is zijne goedheid. De verlangde brief bleef niet uit, doch hij was niet van hem, maar van eene vreemde hand; ik moest in allerijl vertrekken, mijn arme broeder was doodelijk ziek; weldra kwam er eene nog onrustbarender tijding. Ik vond mijn broeder inderdaad op het uiterste, maar in eene goede stemming: hij beweende bitter zijne zonden en was wel besloten om zijne afdwalling te herstellen, indien de Heer hem de gezondheid teruggaf. Reeds had hij de heilige absolutie en tweemaal de heilige communie ontvangen, eens op den feestdag van den heiligen Joseph. O bewonderenswaardige Voorzienigheid! o godsdienst! hoe schoon en liefderijk zijt gij dat ge aldus broeders, zusters, bloedverwanten en vrienden die de goddeloosheid voor alle eeuwigheid scheen gescheiden te hebben, vereenigt. Ik liet niets na om hem zoo goed als in mijn vermogen was voor den grooten overtocht naar de eeuwigheid voor te bereiden. De gebeden van verscheidene religieuse huizen, die wel belang wilden stellen in mijn dierbaren zieke, droegen overvloedige vruchten. Hij volhardde in de gevoelens van droefheid en berouw, altijd kalm en gelaten onder de hevigste pijnen die hem kwelden. Eindelijk gaf hij met kalmte zijne ziel aan God weder, na voorzien te zijn geweest van al de genademiddelen der godsdienst, ons, wel is waar, in droefheid achterlatende, maar toch ook in de heilige vreugde dat wij hem in zulk eene heilige gesteldheid hadden zien sterven.

Ik verzoek u derhalve met de levendigste dankbaarheid jegens den heiligen Joseph, Eerwaarde Pater, de goedheid te willen hebben om deze weinige regelen in den *Propagateur* op te nemen, ten einde al degenen die ze zullen lezen te overtuigen, dat men nimmer te vergeefs zijne toevlugt heeft genomen tot zulk een grooten Beschermer.

EENE UWER GEABONNEERDEN. »

J. M. J.

INHOUD.

—

	Biz.
Verklaring van den schrijver.	6
EERSTE HOOFDSTUK.	
De maand van den heiligen Joseph. — Decreet van Zijne Heiligheid Paus Pius IX, aflaten verleeneude voor de maand van den heiligen Joseph	7
Hoe goed de heilige Joseph is	13
Eene wonderdadige genezing	15
Een huisgezin gered door den heiligen Joseph	18
Eene getrouwe dienaress van den heiligen Joseph ten top-punt harer verlangens	20
Ouders worden getroost	22

TWEEDE HOOFDSTUK.

Hoezeer de heilige Joseph brave kinderen liefheeft en beschermt	24
De heilige Joseph, beschermer der maagden	25
Genaden door de voorspraak van dien grooten heiligen gedurende de maand maart 1864 verkregen	28
De heilige Joseph helpt de kinderen om de verloren onschuld terug te vinden.	29
De heilige Joseph helpt ons in al onze behoeften	32
Eene meter vol geloof	34
Ouders worden getroost.	37
Volharding in het gebed wordt beloond	38
Kracht van de litanie van den heiligen Joseph	40
Bescherming in een groot gevaar	41
Een jong kind dat de bestraffing goed aanneemt.	42

DERDE HOOFDSTUK.

Apostolaat der zusters in het huisgezin	44
Een arme verloren zoon door zijne zuster bekeerd . . .	51
Bekommering van eene zuster over de opvoeding van haren broeder	54
Eene zuster vol dankbaarheid voor den heiligen Joseph .	55
Magt van den heiligen Joseph op het heilig hart van Jesus	57
Gelukkige verzoening van een zoon met zijn vader . . .	60

VIERDE HOOFDSTUK.

De heilige Joseph beschermt de jongelingen bij het afleggen der examens	63
Eene ongerustheid verdreven	67
Uittreksels uit eenige brieven	68
De vrees door den heiligen Joseph verdreven	76

VIJFDE HOOFDSTUK.

De baccalaureus van den heiligen Joseph	78
Goed gevolg van eene noveen aan den heiligen Joseph . .	79
Een examen door de bescherming van den heiligen Joseph goed afgelegd	80
Eene goede zuster en een goede broeder	81
Eene goede ingeving van den heiligen Joseph	84
Brief van eene huismoeder	86
Volharding beloofd	87

ZESDE HOOFDSTUK.

De heilige Joseph en de roeping tot het priesterschap . .	92
Liefde en dankbaarheid voor den heiligen Joseph . . .	95
Eene bescherming van den heiligen Joseph	97
Een seminarist die door den heiligen Joseph eene toog verkrijgt	100

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De heilige Joseph beschermer van de missiën van Nieuw- Kaledonië	103
Een wilde stam bekeerd door het geven van den naam van den heiligen Joseph aan een kind	107

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Eene schoone kerk ter eere van den heiligen Joseph . . . 119

NEGENDE HOOFDSTUK.

Kracht der novenen ter eere van den heiligen Joseph . . . 134

Erkentelijkheid van twee kinderen van den heiligen Joseph. 137

Genezing van eene zuster 139

Eene roeping door den heiligen Joseph begunstigd . . . 140

Bekeering van eene protestantsche jufvrouw door de voor-
spraak van de heilige Maagd en den heiligen Joseph . . . 142

Genezing verkregen door eene noveen 146

TIENDE HOOFDSTUK.

De dag des Heeren 148

Een koopman die een goed christen is 151

Tijdelijke gunst 154

ELFDE HOOFDSTUK.

De straatverlichting van Napels door een kloosterling gesticht 159

De Lazzaroni overwonnen door den heiligen Joseph . . 162

TWAALFDE HOOFDSTUK.

De heilige Joseph beschermt zijne dienaars bij heerschende
besmettelijke ziekten. 168

De cholera te Jerusalem 174

Gunsten door den heiligen Joseph verkregen 177

Met den schrik vrij 181

Een klein kind door den heiligen Joseph gered 182

Hulde en eer aan den heiligen Joseph 183

Kostscholen beschermd door den heiligen Joseph 184

Bescherming van den heiligen Joseph 186

Getuigenis van een goeden pastoor die toegewijd is aan
Maria en Joseph 188

DERTIENDE HOOFDSTUK.

De heilige Joseph, toevlugt der zieken 190

Genezing van eene arme zieke 193

89144 - N

	Blz.
De kracht van de olie uit de lamp van den heiligen Joseph	195
Onvoorzigtigheid van eene ziekenoppasseres door den heiligen Joseph hersteld	196
Treffend verhaal van de genezing eener goede huismoeder.	198
De heilige Joseph, de geneesmeester der grijsaards.	199

VEERTIENDE HOOFDSTUK.

De heilige Joseph is de beste geneesheer	202
Eene belofte beloond.	206
Eene religieuse van de congregatie van Jesus-Maria, onmiddelijk genezen van blindheid en doofheid	208
De grootste beproeving door den heiligen Joseph getroost.	212

VIJFTIENDE HOOFDSTUK.

De overvloedige gezaden en de verdiensten van het laatste oogenblik	214
Een arme grijsaard door den heiligen Joseph bekeerd.	217
Verstoktheid overwonnen	219
Een sterfbed zonder doodstrijd	221
Stichtende dood.	222
De heilige Joseph patroon van den goeden dood.	225

ZESTIENDE HOOFDSTUK.

De troostrijke geheimen van den dood	226
Een zeer troostvolle dood.	226
Een arm verloren schaap voor zijn dood in den schaaftal teruggevoerd.	233

IMPRIMATUR.

Harlemi

H. VAN BEEK.

hae 17 Febr. 1871.

lib. cens.